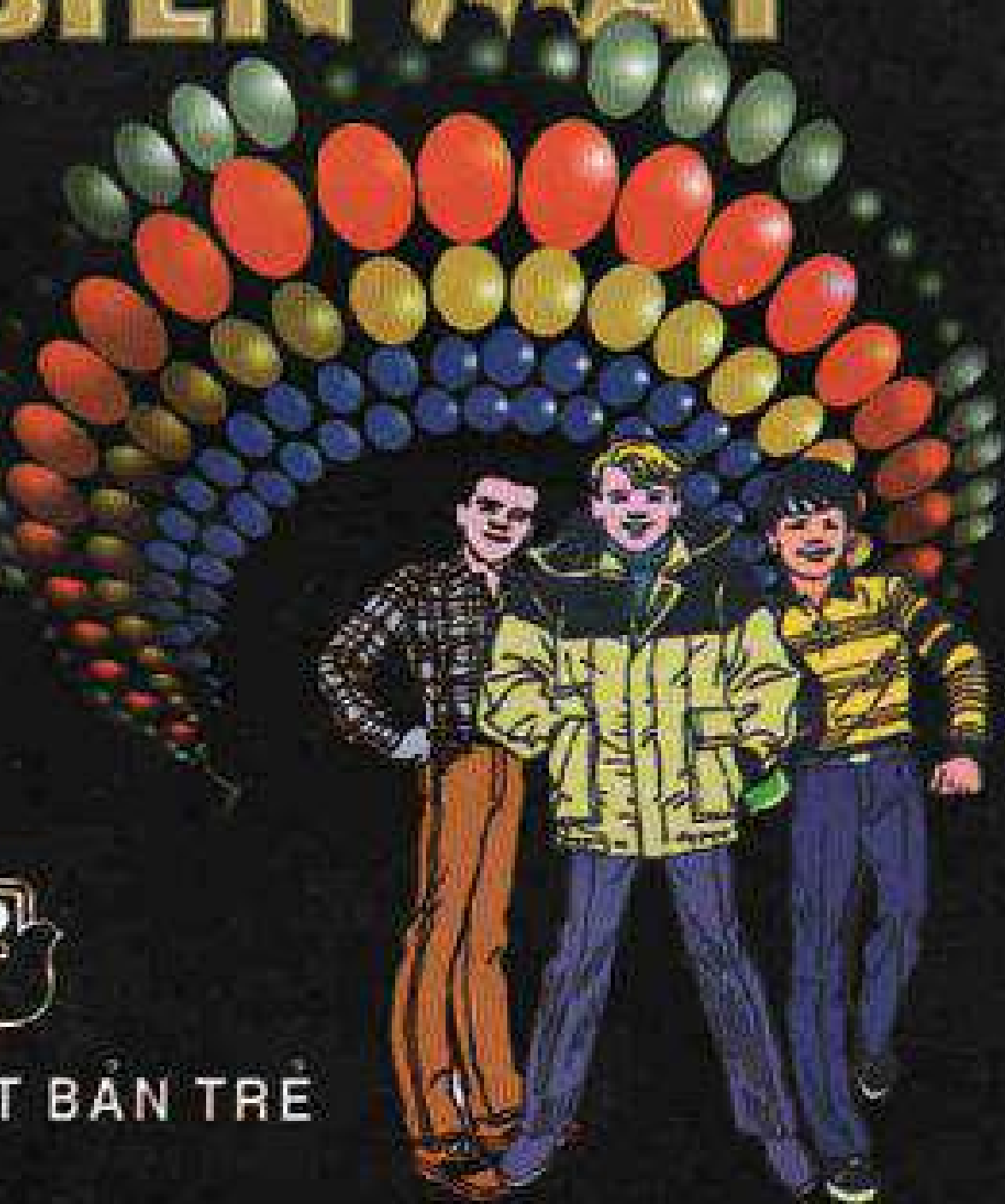

ALFRED HITCHCOCK

Vụ bí ẩn
CÁU VÒNG
BIỂN MẬT

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Alfred Hitchcock

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Lời mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

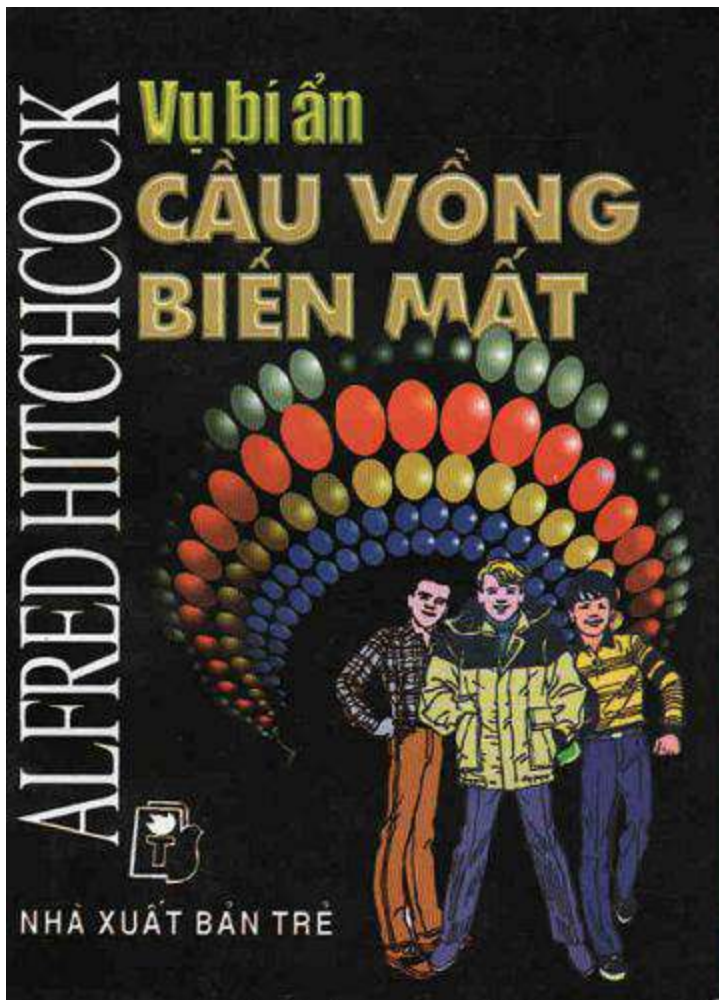
[Chương 18 \(Kết\)](#)

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biển mất

Dịch giả: Đài Lan

Lời mở đầu

Đừng đọc đoạn sau đây!

(Trừ khi các bạn chưa biết Ba Thám Tử Trẻ)

Các bạn vừa mới lật trang đầu tiên quyển sách kể về một cuộc phiêu lưu mới của ba cậu bạn tôi, là Hannibal Jones. Bob Andy và Peter Crench - được biết nhiều hơn dưới tên gọi chung là Ba Thám Tử Trẻ.

Lần này, ba bạn thám tử của chúng ta sẽ thử khám phá một vụ trộm táo bạo ở viện bảo tàng, ba bạn sẽ cứu giúp một bà già bị bọn thần lùn quấy phá không cho ngủ yên giấc, và ba bạn xém bị bán sang Trung Đông làm nô lệ. Thật là rùng rợn.

Các bạn đã biết - hay chưa biết - rằng Hannibal Jones, thám tử tưởng, mập đến mức khi còn trẻ cậu bị gọi là Mập Thù Lù; rằng Peter Crench có cơ bắp của một chàng lực sĩ, và rằng Bob Andy có vóc dáng nhỏ nhất trong bộ ba, cũng là thành viên có tính tình ham học hỏi nhất. Các bạn đã biết - hay chưa biết - rằng bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ nằm trong một chiếc xe lán cũ kỹ, giấu dưới một đồng hồ linh tinh, ngay giữa Thiên Đường Đồ Cổ. Thiên Đường Đồ Cổ là một kho bãi cửa hàng bán các loại đồ cũ linh tinh, và thuộc ông bà Jones, chú thím của Hannibal. Hannibal ở nhà chú thím.

Tất nhiên là chỉ có những ai am hiểu mới vào được bộ tham mưu, vì có những lối đi mật với tên gọi mã hóa như “Đường hầm số hai”, “Tiện nghi Ba”, “Cổng xanh lá một” và “Con Chó Ky Cánh Cửa Đỏ”.

Chuyện xảy ra ở Californie, tại Rocky, một thành phố nhỏ nằm cách Hollywood vài dặm.

Thế là đủ để thông tin cho các bạn, nếu các bạn chưa biết gì về Ba Thám Tử Trẻ. Còn bây giờ, mời các bạn mở to mắt ra: các vụ bí ẩn sắp bắt đầu.

ALFRED HITCHCOCK

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 1

VẤN ĐỀ LÀ ĂN CẮP CẦU VỒNG

- Mình tự hỏi không hiểu chúng ta có thể ăn cắp nổi Cầu Vồng không - Hannibal Jones nói.

Peter Crench xém làm rơi mỏ hàn. Còn Bob Andy thì bỏ rơi vài ký tự in đang cầm trong tay.

- Cậu làm ơn nói lại, được không?

- Mình đang tự hỏi xem chúng ta có thể lấy cắp Cầu Vồng nổi hay không - Hannibal bình tĩnh đáp.

- Điều thứ nhất: bọn mình không phải là ăn trộm. Peter nhận xét.

- Nhưng giả sử có thì sao?

- Nếu bọn mình là trộm, thì ít nhất phải dùng đến chiếc thang Babel hay tháp Jacob, mới làm nổi!

Hannibal cảm thấy không cần thiết phải chinh(*) và kiên nhẫn giải thích:

- Mình nói về những món nữ trang hiện đang trưng bày ở viện bảo tàng Peterson, có tên gọi là bộ sưu tập Cầu Vồng.

Từ nhiều ngày nay, ba thám tử không có gì để điều tra hết. Cho nên Peter và Bob dành thời gian rảnh rỗi để sửa chữa vật, trong khi Hannibal ngồi suy gẫm.

- Viện bảo tàng Peterson hả? Là gì vậy? Peter hỏi.

- Đó là ngôi nhà cũ của ông Hiram Peterson, vua dầu lửa, Bob trả lời. Ông Peterson đã hiến nhà này cho thành phố để làm viện bảo tàng cho công chúng.

- Tại đó, Hannibal nói tiếp, hiện đang có triển lãm đồ nữ trang phương Đông, do công ty Nagasami, ở Tokyo, tổ chức. Công ty Nagasami chuyên về ngọc trai và tổ chức triển lãm để quảng cáo. Nhưng, hai vật trưng bày chủ chốt không phải bằng ngọc trai. Đó là một vòng đeo cổ và một sợi dây nịt tạo thành bộ sưu tập Cầu Vồng. Cả hai làm bằng đá quý, kim cương,

ngọc lục bảo, rubi, hoàng ngọc, thạch anh tím, được tập hợp lại chung và óng ánh đủ màu sắc Cầu Vồng, đúng như tên gọi. Chỉ riêng dây nịt cân nặng tám ký và trị giá hàng trăm ngàn đô-la. Nghe nói hồi xưa là của các hoàng đế Nhật Bản.

- Nữ trang loại này làm sao ăn cắp được - Peter nói. Chắc là được bảo vệ y như ngân hàng.

- Còn hơn ngân hàng nữa, Hannibal đáp. Có nhiều bảo vệ đứng thường trực trong phòng nữ trang. Một hệ thống truyền hình nội bộ cho phép theo dõi phòng trưng bày từ các văn phòng. Ban đêm có những tia cathod đâm xuyên qua phòng viện bảo tàng: những tia mà mắt thường không nhìn thấy được nhưng nếu có ai đi qua trường tia, sẽ làm khởi động chuông báo động. Trong thủy tinh tấm kính bảo vệ nữ trang có dây điện: chỉ cần đập vỡ kính là chuông báo động kêu lên ngay. Ngoài ra, viện bảo tàng có trang bị máy phát điện, cho nên cả nếu như bị cúp điện do bão hoặc do phá hại, thì hệ thống vẫn làm việc được.

- Đúng như mình đã nói: không thể nào lấy cắp nữ trang được - Peter tuyên bố.

- Không có gì là bất khả hết: chỉ khác là khó hơn những chuyện khác mà thôi.

- Chuyện đó liên quan gì đến bọn mình? Bob hỏi. Mình tưởng nhiệm vụ bọn mình là phải làm rõ các vụ bí ẩn, chứ đâu phải tạo ra chúng.

- Thì cũng phải tự tìm ra việc, nếu không có gì làm - Hannibal đáp. Mình hy vọng bác Alfred Hitchcock sẽ tìm ra một vụ nào đó, nhưng rất tiếc là không thấy gì. Khi bị thất nghiệp cưỡng bức, một thám tử thực thụ phải lợi dụng để rèn luyện khả năng suy luận của mình. Nếu chúng ta nghĩ ra được cách để lấy cắp nữ trang, thì chúng ta sẽ không sử dụng, mà chúng ta sẽ dùng sau này để giải một vụ trộm nan giải. Chỉ cần tự đặt mình vào địa vị tên trộm.

- Mất thời gian vô ích! Peter quyết định. Bọn mình nên rèn luyện kỹ năng bơi lội... Như thế vui hơn.

- Đồng ý, Bob nói. Ba có hứa dẫn mình đi câu tôm hùm khi nào bọn mình biết lặn đàng hoàng.

- Hai chống lại một! Peter nhận xét. Babal ơi, cậu bị thua bởi tuyệt đại đa số.

- Mình có đọc trong báo - Hannibal thân nhiên nói tiếp, rằng hôm nay trẻ em và thanh niên dưới mười tám tuổi có thể vào viện bảo tàng mà chỉ trả nửa giá vé. Các hướng đạo sẽ được vào miễn phí.

- Bọn mình đâu phải là hướng đạo, nên chuyện này không nên liên quan gì đến bọn mình - Peter bắt bẻ.

- Chúng ta đã làm việc cho chó Titus suốt cả tuần lễ nên chúng ta có một số tiền ứng trước, Hannibal trả lời. Được xem Cầu Vòng với nửa giá tiền, đây là một cơ hội không nên bỏ lỡ.

- Peter ơi! Bob kêu lên, mình có cảm giác hai ta đã bị thua bởi tuyệt đại thiểu số!

- Mình không lạ gì, Peter thừa nhận. Nhưng nghe đây, mình có sáng kiến để lấy cắp nữ trang. Nữ trang là gì? Là đá, đúng không? Đúng. Mà thường người ta làm gì với đá?

- Người ta dùng búa to để đập nát - Hannibal trả lời.

- Người ta dùng để lót đường, Bob nói thêm.

- Và người ta cũng ném chúng bằng cái ná! Peter nói. Cho nên, mình nghĩ ra kế hoạch như sau: một thằng đập vỡ kính, lấy ná ra khỏi túi rồi ném châu báu qua cửa sổ. Mấy thằng đồng lõa chụp hứng, cho vào giỏ, rồi chuồn đi.

- Tuyệt hay! Bob kêu.

Hannibal làm bộ mặt đăm chiêu, rồi nói:

- Tuy nhiên, mưu kế xuất sắc này có hai khuyết điểm, Hannibal nhận xét. Thứ nhất, chắc chắn tác giả vụ trộm sẽ bị bảo vệ bắt giữ sau khi thực hiện vụ bắn ná. Thứ hai, là không thể thực hiện kế hoạch này cho viện bảo tàng Peterson bởi vì...

- Bởi vì sao?

- Bởi vì viện bảo tàng Peterson không có cửa sổ.

Chú thích:

() Peter nói nhảm: chỉ có thang Jacob và tháp Babel. Thang Jacob: khi đang trên đường đi đến nhà người chú tên là Lahan, Jacob qua đêm ở một*

nơi hoang vắng. Jacob nằm mơ thấy một cái thang có chân tựa trên mặt đất và đỉnh chạm trời. Có những thiên thần đi lên, đi xuống thang này, đồng thời Chúa tiên đoán cho Jacob biết rằng con cháu của ông nhiều như những hạt bụi của trái đất (Jacob là giáo trưởng Hê-bơ, là con trai của Isaac và Rebecca. Ông có tất cả 12 người con trai). Tháp Babel: theo Kinh Thánh, những người con của Noé định xây một cái tháp thật cao tại Babel (tức Babylone: bằng tiếng Do Thái) để đi lên trời).

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vòng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 2

DIỄN BIẾN BẤT NGỜ TẠI VIỆN BẢO TÀNG

Một giờ sau, Ba Thám Tử Trẻ đứng trước viện bảo tàng Peterson.

Viện bảo tàng dựng đứng ngay giữa một công viên, trên đỉnh một ngọn đồi xanh tươi. Viện bảo tàng gồm một tòa nhà chính rộng lớn, và hai cánh phụ có mái vòm bằng kính.

Nhiều xe ô tô đang chạy trên đường vào viện bảo tàng, nhiều xe khác đang chạy trên đường ra. Bãi đậu xe đầy ắp xe. Nhiều đứa trẻ, phần lớn mặc đồng phục hướng đạo, đang vui đùa ngoài công viên, sau khi đã tham quan triển lãm.

- Mình muốn nghiên cứu địa hình trước đã. Hannibal nói. Ta hãy bắt đầu xem xét bên ngoài viện bảo tàng.

Ba Thám Tử Trẻ đi vòng qua toà nhà, đúng như thám tử trưởng đã nói, các cửa sổ được xây bịt lại ở phần tòa nhà chính, cũng như hai cánh phụ. Bob quá chăm chú nhìn mặt nhà không có cửa sổ đến nỗi không thấy nhiều hướng đạo đang chạy thẳng về phía mình. Một hướng đạo đâm thẳng vào người Bob, nảy bung ra, lăn xuống cỏ.

- Ồ, xin lỗi, Bbb kêu.

Nhưng cậu bé ngồi dậy nhanh nhẹn, nở một nụ cười rộng lớn, để lộ một chiếc răng vàng óng ánh, rồi chạy về với nhóm bạn.

- Nhìn kìa! Hannibal la lên.

- Cái gì? Peter hỏi. Có gì mà nhìn đâu.

Cậu hãy nhìn tất cả các sợi dây điện quy tụ về cái cột kia và vào nhà theo một đường cáp duy nhất. Cắt một dây là việc dễ làm thôi.

- Ai lại đi làm một chuyện như thế? Bob ngạc nhiên hỏi.

- Kìa! Bọn trộm, chứ còn ai nữa. Tất nhiên là sẽ không làm thay đổi gì hệ thống báo động, vì nó độc lập. Nhưng toàn bộ thiết kế này vẫn có khuyết điểm chỗ đó.

Sau khi đi một vòng tòa nhà, ba bạn ra quầy mua vé. Một ông bảo vệ chỉ hướng đi.

- Cứ theo mũi tên, ông bảo vệ chỉ dẫn.

Từ tiền sảnh, phải quẹo sang phần nhà phụ bên phải, được biến thành một gian phòng rộng lớn duy nhất; tầng một có một ban công vòng theo gian phòng bên ngoài; có một cầu thang dẫn ra ban công; một sợi dây bằng nhung đỏ chặn lối ra ban công và có bảng cấm đi lối đó.

Các bức tranh trong những khuôn hình chạm trổ vàng treo trên tường. Các bức tranh này thuộc về triển lãm thường trực của viện bảo tàng và không làm cho ba thám tử quan tâm mấy, vì ba bạn đến đây để xem nữ trang, chứ không phải xem tranh.

- Các cậu hãy để ý cách treo tranh, Hannibal vẫn nhận xét. Xưa kia, người ta treo bằng dây kim loại, treo vào những cái khuôn và vẫn còn thấy được dây trên tường. Bây giờ, có một cái giá đỡ không thấy nối liền khung vào tường.

- Không hiểu tại sao người ta lại xây bịt kín cửa sổ, Peter nói khẽ.

- Chắc là có hai nguyên nhân, Hannibal đáp. Một mặt là để tiết kiệm chỗ, để treo được nhiều tranh hơn. Mặt khác, là để lắp hệ thống điều hòa không khí có hiệu quả. Nhiệt độ và độ ẩm không thay đổi là các điều kiện cần thiết để duy trì tranh sơn dầu trong tình trạng tốt.

Khi quay về tiền sảnh, ba bạn bước sang phần nhà bên trái, y hệt gian phòng bên phải, cùng với một đám trẻ em và thanh niên.

Vòng đeo cổ thuộc bộ sưu tập Cầu Vòng nằm trong một tủ kính, ngay giữa phòng. Có một sợi dây nhung ngăn cản không cho những kẻ hiếu kỳ đến gần hơn một mét.

- Biện pháp đề phòng rất tốt, Hannibal nhận xét. Như thế không thể nào đập vỡ kính và bỏ chạy cùng với món nữ trang.

Ba bạn ngắm thật lâu các viên kim cương có ánh xanh xanh, các viên rubi đỏ rực như than hồng, ngọc lục bảo, hoàng ngọc, thạch anh tím, ngọc lam... Một bảo vệ cho biết những món nữ trang trong tủ kính trị giá hai triệu đô-la, và yêu cầu ba bạn bước ra nhường chỗ cho các khách tham quan khác.

Tủ kính thứ hai nằm gần tường hơn, thẳng trên ban công. Trong đó trưng

bày một dây nịt dài một mét, làm bằng mắt xích to bằng vàng, trang trí đá quý y như vòng đeo cổ. Khóa nịt lốm đốm rubi và kim cương.

- Vòng eo một mét! Peter thốt lên. Ái chà! Người đeo cái này không phải là người thon thả chút nào?

- Dây nịt này - ông bảo vệ giải thích - từng thuộc các vị hoàng đế Nhật Bản. Dây nịt này hơn một ngàn năm tuổi, gồm tám ký vàng và đá quý. Giá trị lịch sử của dây nịt vượt xa giá trị thương mại. Mời các cậu đi chỗ khác.

Các tủ kính khác trưng bày những đồ vật bằng ngọc trai của công ty Nagasami: thiên nga, nai, cá, linh dương. Khách tham quan không ngừng trầm trồ thốt lên những tiếng "A!" và những tiếng "Ô!"

Gian phòng đầy ắp người. Ba Thám Tử đứng ra một góc để nói chuyện.

- Bảo vệ đông đến nỗi không thể nào có vụ cướp ngay giữa ban ngày, Hannibal tuyên bố. Còn ban đêm, thì phải vào được trong nhà và mở tủ kính mà không gây báo động. Dường như chuyện này không thể nào làm được. Tuy nhiên...

- Xin lỗi! Xin lỗi nhé! Một người đàn ông vừa mới đụng Hannibal nói, ông không thấy cậu do ông đang vừa bước lùi vừa nhìn đồng hồ.

- Xin chào chú Frank! Hannibal trả lời.

- Ủa, ta có quen nhau à?

- Chú và cháu có cùng diễn với nhau ở đài truyền hình, lúc đó cháu còn là một cậu bé và còn bị gọi là Mập Thù Lù. Chú không như sao? Còn chú là người tội nghiệp bị đổ tội về những chuyện quậy phá của cháu.

- Nhớ chứ! Ông Frank kêu lên. Chú sẽ rất vui được nói chuyện với cháu về kỷ niệm xưa, nhưng chú không có thời gian. Đã đến giờ chú diễn tiết mục rồi.

- Chú phải diễn à?

- Đúng, các cháu xem nhé! Các cháu sẽ được cười một trận. À! bảo vệ kia. Chú phải làm cho bảo vệ chú ý. Anh ơi, anh ơi! - ông Frank gọi bằng một giọng như sắp xỉu.

Bảo vệ quay sang nhìn ông.

- Sao có chuyện gì vậy? Bảo vệ hỏi.

- Tôi cảm thấy khó chịu - Ông Frank trả lời và bước loạng choạng - Anh

làm ơn cho tôi xin một ly nước.

Diễn viên vừa nói vừa rút ra khỏi túi một chiếc khăn tay để lau trán. Một viên đá to màu đỏ lăn xuống sàn.

- Tôi... tôi... tôi xin lỗi, ông Frank hết sức lúng túng nói.

- Cái này là cái gì vậy? Ông bảo vệ càu nhàu. Anh lấy viên đá này ở đâu vậy? Anh ra đây nói chuyện một chút xem nào.

Bảo vệ tóm cổ áo ông Fnak, ông diễn viên bắt đầu hươ tay múa chân. Bảo vệ lấy ngay tu huýt, thổi thật mạnh.

Tiếng tu huýt gây nhốn nháo trong toàn gian phòng. Bảo vệ lao đến bao vây ông Frank. Mọi người chạy đến thật đông để xem. Diễn viên tỏ ra vô cùng bối rối.

- Sao hả ông?... Bảo vệ trưởng nói với một giọng đe dọa.

Bảo vệ trưởng chưa nói hết, đột nhiên, toàn bộ viện bảo tàng chìm vào bóng tối.

Sau một hồi im lặng ngắn vì ngạc nhiên, mọi người xúm nhau la lên.

- Bật đèn lên! Bật đèn!

Nhưng phòng vẫn tối thui. Đến lượt trưởng bảo vệ thổi tu huýt và ra lệnh.

- Hai người ra chỗ Cầu Vòng! Tất cả những người còn lại ra cửa! Không để cho ai ra khỏi phòng hết!

Khi đó, trong phòng náo nhiệt lên. Trẻ con khóc lóc. Các bà mẹ la mắng. Mọi người đi vòng vòng trong bóng tối, không có mục đích.

- Sếp ơi! Một bảo vệ kêu. Bọn nhóc xung quanh tôi đông quá. Tôi không tài nào đến gần Cầu Vòng được.

- Tôi không cần biết, anh phải đến cho bằng được! Sếp trả lời.

Khi đó, có tiếng kính vỡ. Có lẽ một tủ kính đã bị đập. Tiếng còi báo động vang lên.

- Nữ trang, Peter hỗn hển vào tai Hannibal. Bọn chúng lấy được nữ trang rồi!

- Phải! Hannibal đáp, cậu có vẻ đang hết sức thích thú. Mọi việc đã được định giờ chính xác một cách hoàn hảo: Ta hãy cố gắng tìm đường ra cửa và phát hiện bọn cướp.

- Có thể có cửa sau không? Bob bắt bẻ.

- Phải mạo hiểm thôi! Hannibal quyết định.

Hannibal lao đến lối ra, y như một xe xung kích. Nhưng nỗ lực của Hannibal là vô ích, bởi vì lính bảo vệ đang chặn ngang cửa, không cho ai ra hết. Tình thế trở nên nguy hiểm. Mọi người mất bình tĩnh. Trẻ con có thể bị xô ngã và bị đập lên.

Tiếng còi báo động tắt đi. Một tiếng nói, nặng giọng châu Á, vang lên át tiếng ồn:

- Bảo vệ ơi! Hãy để cho người ta ra khỏi gian phòng, nhưng không để cho họ rời khỏi viện bảo tàng khi chưa lục soát họ.

Bảo vệ giang ra. Một biển người đổ ào ạt ra tiền sảnh. Ba thám tử tự để mình trôi theo dòng người. Công chúng được tập trung ngoài bãi cỏ và bị bao vây bởi cảnh sát đang đến từ khắp mọi phía, còi xe hú điếc tai.

Một trong những người bước ra cuối cùng là ông Frank, trông ông rất xúc động.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ông hỏi ba thám tử trẻ, khi nhìn thấy ba bạn. Chú không hiểu gì hết. Chú...

Một bảo vệ lao đến ông.

- Ông này về đồn ngay!

Mặc dù phản đối, ông Frank vẫn bị lôi vào một xe cảnh sát.

- Mình dám cá chú Frank vô tội - Hannibal nói. Nhưng tất nhiên là chú ấy sẽ phải trả lời hàng tá câu hỏi. Mình rất muốn biết bọn trộm đã lấy cắp vật gì và chúng định làm thế nào để thoát.

- Có rất ít người đàn ông trong đám đông, chủ yếu là phụ nữ và trẻ con, Peter nhận xét.

- Chắc chắn mọi người sẽ bị lục soát. Hannibal nói.

Đúng lúc đó một ông người Nhật, dường như chịu trách nhiệm về an ninh, xuất hiện ở ngưỡng cửa, tay huơ một cái đèn pin.

- Vòng đeo cổ không bị mất! Ông thông báo. Chúng đã lấy cặp dây nịt Cầu Vồng. Tủ kính bị đập vỡ. Bắt đầu lục soát!

Mắt Hannibal sáng lên.

- Dây nịt! Mình hoàn toàn không hiểu tại sao bọn trộm chọn cái dây nịt nặng nề và kèn càng trong khi vòng đeo cổ vừa đắt tiền hơn vừa dễ giấu

giếm hơn.

Bob chỉ hai hướng đạo mặc đồ đi cắm trại.

- Nhìn kìa! Bob nói, bọn này có balô và rìu nhỏ! Chắc chắn chúng là bọn trộm: chúng đã dùng rìu đập vỡ tủ kính rồi cho dây nịt vào một balô.

- Hiển nhiên quá! Hannibal đáp. Rồi cậu sẽ thấy, bọn này sẽ là những đứa đầu tiên bị lục soát. Theo mình nghĩ, ngày hôm nay chưa tìm ra được Cầu Vồng đâu.

Hannibal không lầm. Hai hướng đạo mặc đồ cắm trại chịu để lục soát, không gây khó khăn gì. Túi ba-lô của họ chỉ chứa mấy thực phẩm hộp, dành cho buổi đi chơi dã ngoại. Từng người một, khách tham quan được thả về. Ba Thám Tử Trẻ xoay sở để ra cuối cùng. Khi bảo vệ cầm đèn pin vào trong viện bảo tàng, ba bạn kín đáo đi theo.

Như ông người Nhật đã thông báo, tủ kính dây nịt bị đập vỡ và chính dây nịt đã biến mất, nhưng vòng đeo cổ vẫn còn nguyên đó. Ông Nhật buồn rầu nhìn thảm họa. Khi thấy ba bạn, ông lao đến.

- Trẻ em! Làm gì ở đây. Về nhà đi. Ở đây không muốn trẻ em! - Ông phẫn nộ.

- Xin lỗi, thưa chú, Hannibal vừa trả lời vừa rút danh thiếp làm ăn ra khỏi túi. Chú làm ơn nhận giúp. Cháu biết là tụi cháu còn trẻ, nhưng tụi cháu có thể giúp đỡ các chú.

Người đàn ông ngạc nhiên đọc danh thiếp. Nội dung viết như sau:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

- Ba dấu chấm hỏi, Hannibal giải thích, là ký hiệu, hoặc biến hiệu của tụi cháu. Ba dấu chấm hỏi tượng trưng cho những vụ bí ẩn cần khám phá, những câu đố cần phải giải đáp. Tụi cháu đề nghị...

- Tầm bậy! Trẻ em buồn cười! Người đàn ông Nhật hét lên và vứt tấm danh

thiếp xuống dưới đất. Ta, Saito Togati, chịu trách nhiệm về sự an toàn của nữ trang Nagasami, đã để cho dây nịt của hoàng đế bị mất. Ta bị ô nhục, ta chỉ còn việc mổ bụng tự sát thôi. Thế mà ba thằng nhóc ngốc nghếch đến đây làm rối thêm công việc của ta. Ra ngay! Đây là việc đàn ông, không phải việc em bé.

Không có gì để trả lời lời tuyên bố mạnh mẽ này. Bob và Peter nghĩ.

Thế là hai bạn bước ra, Hannibal cũng đi theo, bỏ lại tấm danh thiếp nhỏ màu trắng trên sàn nhà.

Có một điều chắc chắn: cuộc điều tra vụ lấy cắp dây nịt Cầu Vòng sẽ không được giao cho Ba Thám Tử Trẻ.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vòng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 3

ALFRED HITCHCOCK GỌI ĐIỆN THOẠI

Sáng ngày hôm sau, bài về vụ trộm bí mật chiếm đầy các trang báo chí. Với tư cách là lưu trữ viên, Bob cắt những bài viết về vụ này, vì thám tử trưởng hết sức quan tâm.

Qua các bài báo, ba bạn biết được tại sao đèn bị tắt. Có người đã nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ xanh công nhân đi ra phía sau viện bảo tàng, tay cầm cái kìm to. Một hồi sau, hắn lại leo vào một chiếc xe tải nhỏ màu đen, xe chạy đi thật nhanh. Lúc đó không ai thấy thái độ của hắn khả nghi. Nhưng bây giờ người ta biết rằng dây cáp đã bị cắt đứt. Sự xuất hiện của người đàn ông trùng hợp với sự cố điện, mà bọn trộm đã lợi dụng để ra tay. Tuy nhiên, vụ bí ẩn vẫn nguyên si. Không có ai qua ngả cửa sau, các đội an ninh tin chắc như vậy, vì có một bảo vệ đứng trực liên tục tại đó, tất cả khách tham quan đã bị lục soát. Vậy thì ai là kẻ trộm?

Báo chí nói rõ rằng ông Edmond Frank, diễn viên, đã bị bắt, hỏi cung, rồi thả về.

- Không biết chú Frank nói gì với cảnh sát, Hannibal vừa lăm bằm vừa béo môi dưới. Rõ ràng là chú ấy định làm cho bảo vệ tưởng rằng chú ấy đã lấy cắp được một viên rubi... Dù sao, vụ trộm này là việc làm của một băng chuyên nghiệp. Còn lại, thì mình chưa hiểu thêm được gì hết.

- Có thể có một bảo vệ tham gia vào vụ này không? Bob gợi ý.

- Hay bọn trộm trốn trong viện bảo tàng, chờ mọi người ra về hết. Peter đề nghị.

- Mình không nghĩ thế. Hannibal trả lời. Người ta chỉ tuyển những người tin tưởng làm bảo vệ. Báo chí nói viện bảo tàng đã được lục soát rất kỹ sau khi khách tham về hết.

- Hay là có phòng mật, Peter bắt bẻ. Giống như ở lâu đài Xanh.

Peter nhắc lại một trong những cuộc phiêu lưu cuối cùng của Ba Thám Tử

Trẻ, mà ông Alfred Hitchcock đã kể lại theo tựa: Vụ bí ẩn con ma xanh.
Hannibal nhíu mày.

- Câu hỏi thật sự là thế này, Hannibal nói. Tại sao bọn trộm đã lấy dây nịt, chứ không lấy vòng đeo cổ của bộ sưu tập Cầu Vòng. Nếu biết được câu trả lời, thì coi như chúng ta đã giải được vụ bí ẩn.

Thám tử trưởng ngã lưng vào ghế bành.

- Ta hãy liệt kê những yếu tố ta nắm được, từng cái một. Trước tiên, đèn đã bị tắt hết, nhờ một tên đồng lõa ở bên ngoài. Sự hiện diện của phụ nữ và trẻ em đã ngăn cản không cho bảo vệ hành động hữu hiệu. Có thể giả thiết rằng bọn trộm đã nghĩ đến việc lợi dụng điều này để hoạt động chính ngày hôm đó.

- Phải. Peter nói.

- Sau đó, trong khi bảo vệ lao đến để bảo vệ tủ kính vòng đeo cổ, một ai đó đã đập vỡ tủ kính dây nịt Cầu Vòng, rồi chiếm đoạt món nữ trang. Xét rằng phần trên của tủ kính đã bị đập vỡ, ta phải giả thiết rằng kẻ trộm là một người đàn ông rất cao.

- Có một số bảo vệ rất cao, Bob nhận xét.

- Đúng, Hannibal thừa nhận. Rồi chuông báo động vang lên. Khi đó, mọi người chạy ra cửa. Chen chúc hỗn loạn. Khi cuối cùng, mọi người ra ngoài được, ngài Togati, ông Nhật phụ trách về an ninh đã cho bảo vệ lục soát tất cả chúng ta. Cuối cùng, người ta đã cho phép chúng ta về nhà.

- Cho phép à? Peter phản đối. Người ta đã ra lệnh bọn mình đi về! Và đó là sau khi cậu đề nghị giúp đỡ làm sáng tỏ vụ bí ẩn.

- Có lẽ họ nghĩ chúng ta còn trẻ quá, Hannibal nói, không muốn để lộ mình giận. Rất tiếc rằng giám đốc viện bảo tàng không phải là bác Alfred Hitchcock. Nếu là bác, chắc chắn là bác ấy đã cho phép chúng ta lo vụ này.

- Mình, thì mình không muốn lắm - Peter nói - Hiện bọn mình cũng không biết gì nhiều hơn cảnh sát.

- Còn một điều hết sức lạ lùng - Hannibal tuyên bố - Chú Frank phải biết nhiều hơn chú đã nói.

- Chú Frank? Tại sao chú Frank.

Peter và Bob mở to mắt nhìn sếp.

- Các cậu hãy nhớ lại chuyện đã xảy ra, chú Frank tuyên bố với ta rằng chú sẽ diễn một tiết mục. Rồi chú ấy rút khăn tay ra và làm rơi một viên đá to màu đỏ, chắc là giả, xuống sàn nhà. Bảo vệ nhìn thấy viên đá và thổi vào tu huýt. Rồi chuyện gì đã xảy ra sau đó?

- Sau đó hả? Tất cả bảo vệ đã lao đến chú Frank và công chúng muốn xem có chuyện gì đang xảy ra, Bob nói.

- Đúng! Vậy đó là động tác nghi binh. Nhờ có chuyện này, bọn trộm đã làm một cái gì đó mà không ai để ý hết.

- Làm cái gì? Peter hỏi.

- Mình chưa biết, Hannibal thú nhận. Nhưng ta đã thấy được rằng mọi thao tác được đồng bộ hóa một cách tuyệt vời. Chú Frank bỏ rơi viên rubi. Bảo vệ thổi còi. Tất cả các bảo vệ còn lại chạy đến. Một hai giây sau, đèn tắt hết. Và trong thời điểm đó, bọn trộm ra tay, rồi Cầu Vồng chạy trốn mất. Bob có vẻ đăm chiêu.

- Babal à, Bob nói, chắc là cậu nghĩ đúng. Nhưng vì bọn mình không biết bọn trộm là ai, thì vẫn vậy thôi.

Đúng lúc đó điện thoại reng lên.

Hannibal nhắc máy và bật bộ khuếch âm để Bob và Peter cùng nghe.

- Ông Hannibal Jones phải không ạ? Giọng nữ hỏi.

- Chính tôi đây.

- Xin anh cầm máy, ông Hitchcock cần gặp anh.

- Chắc là bác có một vụ bí ẩn dành cho bọn mình! Bob kêu.

Thật vậy, từ khi nhà đạo diễn vĩ đại quan tâm đến Ba Thám Tử Trẻ, đôi khi ông đề nghị ba bạn giải quyết những vụ bí ẩn.

Giọng của Alfred Hitchcock vang lên trong máy.

-Anh bạn trẻ ơi, hiện có bận gì không?

- Dạ không, thưa bác, Hannibal trả lời. Cháu có đề nghị viện bảo tàng Peterson để cho cháu lo vụ Cầu Vồng, nhưng người ta đã từ chối cháu.

- Người ta lắm. Cậu không thể làm kém hơn cảnh sát. Ông Hitchcock nhận xét. Nhưng tôi rất vui khi biết cậu đang rảnh. Cậu có thể giúp một bà bạn già của tôi, một nhà văn.

- Tụi cháu sẽ cố gắng hết sức. Chuyện sao, hả bác?

Ông Hitchcock có vẻ phân vân. Cuối cùng ông chọn từ thật kỹ để nói:

- Tôi cũng không biết gì, cậu à. Qua điện thoại, bà ấy nói là bị rắc rối với bọn thần lùn.

- Thần lùn hả bác? Hannibal chưng hửng lặp lại.

- Đúng, thần lùn. Hay yêu tinh, hay vị thần gì đó. Tức là những đại diện của các thế giới nhỏ bé sống dưới đất, chuyên đi tìm kho báu.

- Thưa bác, Hannibal bắt bẻ, bọn người lùn ấy là những sinh thể truyền thuyết, tưởng tượng và huyền thoại.

- Cũng có thể. Nhưng bà bạn tôi khẳng định rằng vào ban đêm, chúng chui vào nhà bà, chúng di chuyển sách vở, tranh ảnh của bà. Bà thấy rất phiền. Bà có nói chuyện với cảnh sát khu vực, nhưng anh ta nhìn bà như thể bà bị điên, nên bà không thể tiếp tục nói chuyện với cảnh sát. Bà gọi điện thoại cho tôi vì bà tin tôi. Thế là tôi nghĩ ngay đến Ba Thám Tử. Các cậu có thể lo vụ này không?

- Sẵn lòng, thưa bác! Bác có thể đọc cho cháu ghi tên và địa chỉ của bà ấy không ạ.

Sau khi ghi chép và hứa với ông Alfred Hitchcock là sẽ báo cáo ông về tiến triển của vụ này, Hannibal gác máy xuống, đắc thắng nhìn về Peter và Bob.

- Cuộc điều tra vụ đánh cắp dây nịt Cầu Vòng đã không được giao cho hãng chúng ta, sự việc là thế. Hannibal thừa nhận. Nhưng có lẽ chúng ta là những thám tử duy nhất được nhờ giải quyết một vụ người lùn thần thoại.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 4

MỘT ẢO ẢNH KỲ LẠ

Bà Agatha Allward, người bạn mà ông Alfred Hitchcock nói với Ba Thám Tử Trẻ, sống ở Los Angeles. Hannibal hỏi thám Mathilda xem anh Hans, một trong hai tài xế của Thiên Đường Đồ Cổ, có thể cho ba bạn đến đó được không.

Thám cho phép, vì thám rất hài lòng công việc của ba cậu trong những ngày vừa qua. Trong khi ăn trưa trước khi đi, ba thám tử trẻ bàn tán lại vụ trộm ở viện bảo tàng.

- Các cậu có để ý thấy gì khả nghi không? Hannibal hỏi.

- Có một nữ hướng dẫn viên trẻ có mái tóc kỳ lạ. Giống như bộ tóc giả. Có thể cô ấy giấu dây nịt vàng dưới bộ tóc. Peter gợi ý.

Hannibal thở dài.

- Mình có ý kiến hay hơn - Bob nói - mình thấy một ông già có cây gậy to. Có thể ông già đó giấu dây nịt Cầu Vồng bên trong cây gậy.

- Tức cười! Hannibal phản đối. Cây gậy và bộ tóc giả! Còn gì nữa không? Để giấu vòng đeo cổ, thì còn được. Nhưng đây là dây nịt mà!... Không, phải tìm cái khác.

- Hay bọn mình hãy bàn về vụ mới? Bob gợi ý. Mình có đọc một bài về người lùn thần thoại trong Bộ Bách Khoa Toàn Thư, và...

- Cậu sẽ kể trên xe, Hannibal ngắt lời. Anh Hans đang chờ ngoài xe kia.

Ba bạn ăn xong cho nhanh, rồi chạy ra xe. Hannibal đưa địa chỉ bà Allward cho anh Hans, và xe chạy.

- Bob ơi, bây giờ cậu hãy báo cáo về bọn người lùn đi. Hannibal khuyên.

- Bọn thần lùn, Bob đọc, thuộc dân tộc người nhỏ bé sống trong lòng đất và lo tìm kiếm hoặc canh giữ kho báu. Ngoài ra cũng có thể dừng từ này để chỉ các vị thần hay yêu tinh, các sinh vật hoang đường gặp trong truyền

thuyết hay truyện cổ tích.

- Tóm lại, chúng không có thật. Peter nói.

- Em lầm rồi, Peter à - Khi đó anh tài xế Hans nói.

Anh Hans gốc gác miền Bavière ở Đức và rất tin vào những mê tín dị đoan quê hương anh.

- Ở Bavière, có rất nhiều thần lùn giữ của - Hans tuyên bố. Đầy đầy các khu rừng. Không ai nhìn thấy chúng. Nhưng ai cũng biết chuyện của chúng cả.

- Đồng ý, nhưng đây đâu phải là Bavière - Peter đáp. Ở Californie này, chưa hề có thần lùn giữ của. Mà giả sử chúng có thật, chúng đến đây làm gì?

- Tìm vàng, Bob cười trả lời, vàng là chuyên môn của thần lùn, và Californie lại là một trong những vùng có nhiều vàng nhất thế giới.

- Vàng đâu mà vàng, Peter lầm bầm.

- Dù thần lùn có hay không, Hannibal kết luận, vẫn có những sự việc kỳ lạ xảy ra tại nhà bà Allward, và chúng ta sắp được biết: dường như tới nơi rồi. Xe tải nhẹ chạy qua một khu dân cư cũ, nay đã bị các cửa hàng và nhà máy lấn chiếm. Hans tìm số nhà rồi dừng lại trước một tòa nhà lớn kiểu Hồi giáo, có những cái cột có đường trang trí thừng xoắn, mái vòm và tháp. Cửa sổ có những tấm ván gỗ đóng đinh; nước sơn trắng và vàng bị tróc khắp nơi. Một tấm biển cũ, hầu như không đọc được có đề dòng chữ Nhà Hát Ngàn Lẻ Một Đêm; một tấm biển khác, mới tinh, cho biết một tòa nhà mười hai tầng sắp được xây ở chỗ đó.

Xa hơn một chút, có một hàng rào cao và rậm dọc theo lề đường. Phía sau hàng rào là một khu vườn. Và cuối khu vườn là một ngôi nhà nhỏ có vẻ u sầu.

Xa hơn nữa là một ngân hàng hiện đại, một siêu thị và vài cửa hàng nhỏ.

- Ta đã vượt qua số nhà đó rồi. Hannibal nói sau khi đọc số nhà của ngân hàng.

- Ta hãy xem thử ngôi nhà phía sau hàng rào, Bob đề nghị. Chỉ có nhà đó là giống nhà của tư nhân.

Hans đậu xe đối diện hàng rào. Peter thấy tấm bảng nhỏ phía trên cửa hàng rào.

- A. Allward. Peter đọc. Tới rồi. Không hiểu tại sao bà Allward lại chọn khu này để ở.

Ba bạn bước xuống xe và dặn anh Hans ở lại xe chờ. Cồng đóng kín. Một danh thiếp cũ vàng được nhét ngay dưới chuông. Danh thiếp đề như sau bằng nét chữ xưa:

Xin mời bấm chuông. Các thần lùn và yêu tinh thì hãy huýt sáo.

- Các thần lùn và yêu tinh thì hãy huýt sáo. Peter kêu. Thế này nghĩa là sao? Hannibal chau mày.

- Chính mình cũng đang tự hỏi. Hannibal nói. Dường như bà Allward thật sự tin vào sự tồn tại của những sinh thể siêu tự nhiên này. Để xem thử, Peter, cậu huýt sáo đi.

Peter có vẻ phân vân.

- Cậu có nghĩ nếu mình huýt sáo, mình sẽ bị biến thành người lùn không?

- Không, chắc chắn là không có đâu. Huýt sáo đi.

Ba bạn chờ một hồi. Đột nhiên, ngay bên cạnh ba bạn, có tiếng nói vang lên, dường như phát ra từ một bụi cây gần đó.

- Xin cho biết tên?

Các thám tử giật mình, nhưng Hannibal hiểu ngay chuyện xảy ra. Trong bụi cây có giấu một cái loa cho phép người trong nhà nói chuyện với khách, và có lẽ, cũng có cái micrô để khách trả lời. Hannibal cúi xuống một chút và thấy một cái chuồng chim, có lẽ chứa hai cái máy.

- Chào bà, Hannibal lễ phép nói với chuồng chim. Tụi cháu là Ba Thám Tử Trẻ, được bác Alfred Hitchcock giới thiệu đến gặp bà.

- Mời các cháu vào, chuồng chim trả lời bằng một giọng nhỏ nhẹ dịu dàng. Có tiếng rè vang lên. Cồng mở ra. Ba bạn bước vào vườn và đứng lại tại chỗ, ngạc nhiên.

Trong khoảng không gian chật hẹp giới hạn bởi hai bức tường của ngân hàng và nhà hát, ta có thể nghĩ mình đang ở rất xa thành phố, gần như ở một thế giới hoang đường. Hàng rào, dày và đen, che khuất con đường bên ngoài. Ngôi nhà cũ xám xịt, chỉ có vài chậu bông trang trí, có vẻ như nằm ngoài thời gian.

Ba bạn nhìn nhau: cả ba đều cảm thấy sợ.

Bà Allward xuất hiện ở ngưỡng cửa. Đó là một bà già cao lớn, gầy, có tóc bạc và ánh mắt long lanh thông minh.

- Mời các cháu vào nhà, bà nói. Bà rất vui là các cháu đã chịu khó đến đây.

Bà dẫn ba bạn vào thư viện, dùng làm phòng làm việc. Hàng ngàn quyển sách chất đầy trên kệ; các bức tường treo đầy chân dung trẻ em.

- Mời các cháu ngồi, bà Allward nói. Bà sẽ giải thích cho các cháu hiểu tại sao bà đã phải gọi ông bạn Alfred Hitchcock. Các cháu biết không, mấy người lùn mà bà đã nói...

Đúng lúc đó Bob hét lên một tiếng thật lớn.

Lúc ngồi xuống ghế bành, Bob đã liếc nhìn qua cửa sổ và thấy một con người nhỏ bé đội mũ nhọn đang dán cái mặt có bộ râu dày vào kính cửa sổ. Nét mặt người lùn rõ ràng là thù địch. Nhân vật kỳ lạ này mang trên vai cái cuốc chim của thợ đào đắp đất.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vòng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 5

CÂU CHUYỆN THẦN LÙN

- Một thần lùn! Bob hét lên. Nó đang rình chúng ta.

Tất cả quay mặt ra cửa sổ, nhưng thần lùn đã biến mất.

- Chắc nó trong vườn! Bob la lên.

Bob phóng ra cửa sổ, Hannibal và Peter đi theo. Cửa sổ nằm trong một chỗ thụt vào, giữa hai kệ. Khi định mở ra thử, Bob phát hiện rằng đó là tấm gương, và xoay người lại. Bà Allward chỉ cho Bob hướng ngược lại.

- Cửa sổ nằm đối diện, bà giải thích. Cửa sổ phản chiếu lại trong gương. Bà rất thích như vậy: ta có cảm giác phòng rộng hơn.

Lần này ba bạn chạy ra cửa sổ thật. Hannibal mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

- Không thấy ai hết. Hannibal thông báo.

- Vẫn không có ai. Peter nói thêm. Bob, cậu có chắc là đã thấy rõ không?

- Dĩ nhiên là mình chắc, lưu trữ viên ngạc nhiên trả lời.

Chính Bob vừa mới nhận ra rằng không có ai trong vườn.

- Nếu đúng là thần lùn, các cháu sẽ không tìm ra nó đâu, bà Allward nói.

Loại sinh thể này có những quyền lực siêu tự nhiên.

- Ta hãy cứ lục soát thử. Hannibal trả lời. Phía sau có cửa không ạ?

Bà Allward đưa ba thám tử ra cửa sau để ra vườn.

- Bob đi bên trái, Peter đi bên phải. Hannibal ra lệnh.

Ba bạn nhanh chóng kết thúc cuộc tìm kiếm. Chỉ có vài bụi cây èo ọt, không là chỗ trốn được. Có một hàng rào bằng ván gỗ, với cổng sắt khóa lại, ngăn khu vườn với con đường nhỏ phía sau. Song song với đường lớn. Cánh cửa cấp cứu của Nhà Hát Ngàn Lẽ Một Đêm đưa ra vườn, nhưng cửa quá rỉ sét đến nỗi có lẽ thần lùn không thể nào thoát ra ngã này.

Bob và Hannibal xem xét hàng rào, cửa sổ tầng hầm, và không thấy chỗ trốn nào, không thấy lối thoát nào hết.

Dường như thần lùn đã bốc hơi mất.

- Ta hãy tìm vết chân, Hannibal quyết định.

Peter ra cùng với Bob và Hannibal, tất cả ra cửa sổ thư viện tìm vết chân.

Nhưng nền đất ở đó rắn chắc đến nỗi không thể có dấu vết nào khắc vào đó được.

Hannibal thông báo:

- Một bí ẩn mới.

- Cái gì vậy? Bob hỏi.

Hannibal vừa mới lượm được một cục đất tươi nhỏ.

- Chắc là rớt ra từ giày của một ai đó - Hannibal bình luận.

- Hoặc từ một chậu bông, Bob nói thêm.

- Có thể, Hannibal thừa nhận. Nhưng có một điều lạ lùng. Cửa sổ thư viện nằm cao cách mặt đất đến hai mét. Bob, cậu có thể mô tả nhân vật cậu nhìn thấy không?

- Một thằng lùn dị dạng, mang cuốc trên vai. Bộ râu dài và dơ dáy, nét mặt hung dữ.

- Cậu chỉ thấy khuôn mặt của nó hả?

- Thấy cả nửa người trên.

- Cậu ước chừng nó cao khoảng bao nhiêu?

- Khoảng một mét.

- Vậy thì làm cách nào một nhân vật chỉ cao có một mét lại có thể nhìn qua một cửa sổ cao cách mặt đất hai mét?

- Dễ ợt! Peter kêu. Nó có thang.

- Chắc phải là loại thang bỏ túi, Hannibal nói mỉa. Một cái thang có thể nhét vào túi sau khi xài xong.

Peter gãi đỉnh đầu. Bob nhú mày.

- Bọn thần lùn, Bob nói, giả sử chúng có thật, là những sinh thể siêu tự nhiên. Vậy là chúng cũng có những khả năng siêu tự nhiên.

- Mình nghĩ, Hannibal nói, chính trí tưởng tượng của cậu mới siêu tự nhiên, Bob à. Chắc là cậu chỉ bị ảo giác mà thôi.

- Làm gì có! Bob phản đối. Mình chắc chắn là có thấy thần lùn đó. Mắt nó đỏ ngầu vì giận dữ.

- Mắt đỏ ngầu vì giận dữ hả? Mình không thích chút nào, Peter nhận xét.

Mình thích cậu bị ảo giác hơn, Bob .

Bob phân vân. Dù sao, hình ảnh đó kéo dài trong vòng một giây.

- Tất nhiên, Bob thừa nhận, đó là cách giải thích logic nhất. Mình có thấy một bức hình vẽ một thần lùn trong quyển Bách Khoa Toàn Thư, và do mình luôn nghĩ đến thần lùn...

- Không thể tìm lại một thần lùn tưởng tượng, Hannibal ngắt lời. Mặt khác, nếu đó không phải là sinh thể tưởng tượng, thì rõ ràng là nó có khả năng tàng hình, bởi vì ta không thấy nó ngoài vườn.

- Và nó đã không thể ra khỏi vườn được, Peter nói thêm.

- Chúng ta hãy trở vào thư viện nghe tiếp câu chuyện, Hannibal đề nghị.

Bà Allward mở cửa cho ba bạn vào cửa chính.

- Các cháu không tìm ra nó phải không? Bà hỏi.

- Dạ không, Bob trả lời, nó biến mất hẳn.

- Không có gì lạ hết - Bà già nói. Bọn thần lùn là vậy đó, chúng xuất hiện, rồi biến mất... Mà ban ngày hiếm khi thấy chúng lắm. Ta hãy uống tách trà đã; ta sẽ bàn tiếp về thần lùn sau khi uống trà xong. Không nên thảo luận các vấn đề nghiêm túc trong khi ăn: như vậy không có lợi cho tiêu hóa.

Nói xong, bà Allward mời các vị khách trẻ uống trà có pha nhiều sữa, với đường và bánh ngọt.

- Bữa ăn chiều ngọt làm bà nhớ lại thời xưa, khi các yêu tinh bé bỏng của bà đến thăm bà - Bà Allward nhận xét.

Bob xém bị mắc nghẹn, còn Hannibal thì để gì mất bình tĩnh.

- Chắc là bà nói trẻ con hàng xóm, thưa bà, Hannibal nói. Có phải bà mời các em đến uống trà ăn bánh, và bà gọi các em là các yêu tinh, các thần lùn của bà?

- Phải! Bà già la lên. Sao cháu đoán ra được vậy?

- Cháu chỉ suy luận thôi ạ. Cháu thấy bà có nhiều hình trẻ con treo trên tường. Phần lớn những đứa trẻ này mặc quan áo kiểu xưa cách đây ba bốn chục năm, và hình có đề "kính tặng cô Agatha thân yêu". Cháu có thấy kệ nơi bà trưng những quyển sách do bà viết. Đọc sơ vài tựa cháu thấy có: *Kỳ nghỉ hè của thần lùn*, *Bảy vị thần lùn vui tính* v.v... Mà bác Hitchcock cũng có nói rằng bà là nhà văn. Từ đó, cháu suy ra rằng bà rất quan tâm đến thần

lùn, và quan tâm đến trẻ em, và bà đặt cho các bạn nhỏ của bà những cái tên tưởng tượng.

Peter và Bob há miệng chưng hửng, hai cậu cũng đã nhìn thấy sách và hình ảnh trẻ con, nhưng không hề để ý gì hết.

- Tất cả những gì cháu mới nói là hoàn toàn đúng - Bà Allward nói, chỉ trừ một chi tiết. Các yêu tinh và thần lùn không phải là những sinh vật tưởng tượng như cháu nói: chúng có thật, y như chúng ta vậy đó. Khi bà còn nhỏ, cha của bà cũng khá giàu có và ông đã thuê cho bà một bảo mẫu người gốc Bavière. Cô bảo mẫu hay kể cho bà nghe tất cả những chuyện thần lùn quê mình, và khi trở thành nhà văn, đến lượt chính bà cũng kể chuyện. Cô bảo mẫu có tặng cho bà một quyển sách mà cô mang từ Đức sang, các cháu sẽ thấy những hình vẽ khá thú vị.

Bà Allward đứng dậy và ra lấy một quyển sách to bìa da đỏ.

- Quyển sách này hơn một trăm năm tuổi - Bà nói. Sách được viết bằng tiếng Đức, bởi một người đã sống suốt đời trong khu Rừng Đen. Ông ta đã vẽ thần lùn, yêu tinh để minh họa cho quyển sách.

Bà già chậm chạp lật những trang sách đã cũ. Ba bạn chăm chú nhìn. Bà Allward dừng lại khi gặp hình một thằng người nhỏ, nét mặt hung dữ, bộ râu rối bù, hai tay phủ đầy lông. Tay nó cầm một cái cuốc chim thợ đào đập đất và đầu đội mũ nhọn.

- Y hệt thằng mà cháu đã thấy! Bob la lên.

- Nhân vật này là vua của các thần lùn xấu xa. Bà Allward giải thích. Thật vậy, có một số thần lùn xấu xa, và một số khác chỉ làm điều thiện. Theo tác giả của quyển sách này, phân biệt chúng rất dễ: bọn ác có mắt đỏ ngầu vì giận dữ.

Bob nín thở. Thần lùn mà Bob đã thấy - hay nghĩ là đã thấy có cặp mắt đỏ ngầu nhất thế gian.

Bà Allward chỉ thêm vài hình vẽ thần lùn: quần áo cũng tương tự như nhau, nhưng nét mặt không hung dữ bằng.

- Những thần lùn đến quấy bà giống y hệt những thần lùn trong quyển sách này. Vì vậy mà bà đã dễ dàng nhận dạng được chúng. Nhưng trước tiên, bà phải kể cho các cháu nghe về thời bà là một nhà văn danh tiếng và thời khi

tất cả thiếu nhi đọc sách của bà về Thế Giới Nhỏ Bé.

Bà Allward thở dài. Rõ ràng thời kỳ đó là thời kỳ hạnh phúc nhất đời bà.

- Cha mẹ bà mất lúc bà còn trẻ. Bà bắt đầu viết sách, và sách rất được ưa chuộng. Trẻ em thường đến gặp bà để xin bà ký vào sách. Bà rất thích thế, vì bà yêu mến trẻ con.

Rồi thời thế lại thay đổi. Công chúng không còn quan tâm đến sách của bà nữa, và khu này biến đổi hoàn toàn. Người ta đập phá những ngôi nhà cũ, người ta đốn bỏ những cây cao đẹp, thay vào đó người ta xây cửa hàng. Các bạn nhỏ của bà lớn lên và đi chỗ khác sống. Mọi người cố gắng thuyết phục bà bán ngôi nhà này đi và đi chỗ khác. Nhưng bà không chịu. Bà đã luôn sống ở đây: và bà muốn chết tại đây. Các cháu hiểu bà không?

Ba cậu gật đầu.

- Bà không còn nhận xa khu phố mình ở nữa, bà Allward nói tiếp. Nhà hát bên cạnh phải đóng cửa vì không còn ai đến nữa. Bà đã treo bảng, dặn mấy thần lùn của riêng bà huyết sáo để bà nhận biết. Thịnh thoàng, tụi nó có ghé thăm bà, nhưng hiếm lắm. Mà tụi nó đã lớn hết rồi, tụi nó đã lấy vợ lấy chồng, tụi nó cũng có con; thậm chí vài đứa đã có cháu nội cháu ngoại rồi kìa... Các cháu thấy đó, thời bà đang kể rất xa xôi.

Bà im lặng một hồi. Ba thám tử đang nhìn thấy cả cuộc đời của bà Allward diễn ra trước mắt mình.

- Bà biết là nên dọn đến một khu phố dễ chịu hơn để sống - Bà Allward nói. Có một ông Jordan nào đó, đã mua nhà hát bên cạnh để đập phá và xây cao ốc văn phòng thay vào đó; ông cũng có đề nghị mua nhà của bà với giá cao. Như vậy sẽ tiện hơn cho ông ta, ông có thể xây cao ốc rộng hơn, nhưng bà nhất định không chịu bán.

Bà nói với giọng cương quyết đến nỗi ba bạn dễ dàng tưởng tượng bà đang đối đầu với tất cả những đội đập nhà trên thế giới.

- Bây giờ, bà Allward vừa nói vừa rót tách trà cuối cùng, ta hãy nói về những sự kiện mấy ngày vừa qua. Mấy năm trời, bà đã viết sách về thần lùn. Bà không còn nghĩ là sẽ gặp thần lùn thật, nhưng chuyện đó đã xảy ra.

- Bob ơi, ghi chép đi, Hannibal ra lệnh.

Bob rút sổ tay ra. Là con của một nhà báo, Bob dự định theo nghề cha và

đã học được môn tốc ký.

- Bình thường, bà ngủ rất dễ. Bà Allward nói tiếp. Nhưng cách đây vài ngày, bà bị thức giấc lúc mười hai giờ đêm và bà đã nghe những tiếng động kỳ lạ. Giống như có ai đó đang đào đất, thật sâu, bằng cuốc chim.

- Bằng cuốc chim! Lúc mười hai giờ đêm - Hannibal lặp lại.

- Phải. Lúc đầu, bà nghĩ bà lầm: đâu có ai đào đất lúc mười hai giờ khuya. Ngoại trừ...

- Ngoại trừ bọn thần lùn! Peter nhắc.

- Đúng. Nên bà dậy, bà ra cửa sổ. Ngoài vườn bà thấy có bốn thằng người nhỏ bé đang chơi trò người này nhảy qua lưng người kia. Trời tối, bà không nhìn thấy rõ lắm. Bà mở cửa sổ ra gọi chúng. Chúng bỏ chạy ngay. Bà chắc chắn là bà không nằm mơ. Ngày hôm sau bà nói chuyện với cảnh sát khu vực, và chú ấy... Mắt bà Allward đầy vẻ tức giận.

- Chú ấy khuyên bà đi chữa bệnh! Và trước hết bà phải đi nghỉ. Từ đó, bà thề là bà sẽ không bao giờ nói từ "thần lùn" trước mặt cảnh sát nữa.

Đột nhiên, bà Allward cười.

- Phải, bà rất giận. Bà Allward công nhận. Đêm hôm sau, và đêm hôm sau nữa, bà thức giấc cũng vào giờ đó và mỗi lần, bà đều nghe chúng đào đất. Nhưng bà giả vờ như không nghe thấy gì hết. Đến đêm thứ ba, bà không chịu được nữa. Bà gọi điện thoại cho Roger, cháu bà, Roger ở cách đây vài kilômet. Đó là người bà con duy nhất của bà, cháu Roger còn độc thân. Bà yêu cầu cháu đến ngay, Roger đồng ý.

Trong khi chờ Roger đến, bà quyết định xuống tầng hầm coi thử, vì tiếng ồn xuất phát từ đó. Bà rón rén bước xuống cầu thang, không bật đèn sáng. Bà càng bước xuống sâu, tiếng động nghe càng lớn. Bà bật đèn pin đột ngột và bà thấy...

Ba thám tử đang há hốc lắng nghe. Bob căng thẳng hỏi:

- Bà thấy gì ạ?

Bà Allward nhìn từng thám tử một. Rồi bà hạ giọng xuống nói:

- Không có gì hết. Bà không thấy gì hết.

Bob không giấu được nỗi thất vọng. Bob chờ đợi... mà Bob cũng không biết chờ đợi cái gì nữa. Một cái gì đó thật phi thường.

- Không, bà Allward nói tiếp, bà không thấy gì trong tầng hầm hết. Khi đó, bà định trở lên thang lầu để chờ Roger. Nhưng không thể lên được.

- Bà không lên được à? Tại sao vậy?

- Bởi vì trên cao thang lầu, có một thằng người nhỏ cao khoảng một mét. Nó đội cái nón nhọn và mặc quần áo bằng da. Bộ râu nó trắng, dơ, rối nùi. Nó cầm cuốc chim trong một tay; tay kia đang cầm đèn cầy đang cháy. Mắt nó nhìn bà, đỏ ngầu và hung dữ.

- Chắc là thần lùn mà cháu đã nhìn thấy ở cửa sổ! Bob la lên.

- Đúng là một thần lùn, bà Allward xác nhận.

Hannibal véo môi dưới, nét mặt đăm chiêu.

- Rồi sau đó chuyện gì xảy ra ạ. Hannibal hỏi.

Bà Allward nâng tách trà lên gần miệng. Tay bà đang run.

- Thần lùn đã hăm dọa bà, nó hươ cuốc chim. Rồi nó thổi tắt đèn cầy. Do ngạc nhiên, bà đã làm rớt đèn pin, nên tầng hầm trở nên tối thui. Bà nghe tiếng cửa đóng cái rầm. Bà phải mất một thời gian mới hoàn hồn. Cuối cùng, bà lấy lại đủ can đảm để leo lên cầu thang lầu. Khi bà lên đến bậc cuối cùng...

- Dạ sao ạ? Bob hỏi.

- Cửa bị khóa. Bà bị nhốt trong tầng hầm.

Ba thám tử không rời mắt khỏi bà Allward. Đột nhiên, ở cuối phòng khách, một tiếng động khủng khiếp vang lên.

Ba Thám Tử Trẻ giật bắn mình, và chính bà Allward cũng không kiềm nổi một cử chỉ hoảng sợ.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 6

CUỘC HỘI THOẠI KHẢ NGHỊ

- Trời ơi! Bà Allward la lên. Chuyện gì vậy?

Nhưng bà không phải tìm câu trả lời lâu.

Một bức tranh lồng khung vàng nặng nề vừa mới rớt xuống đất. Bob và Peter dựng tranh lên và nhận thấy đó là chân dung bà Allward, lúc còn trẻ. Tranh vẽ bà đang ngồi dưới đất đọc sách tựa lưng vào gốc cây, trong khi vô số những sinh vật hoang đường, thần lùn và yêu tinh, đang xúm quanh bà, có lẽ là để nghe bà đọc.

Hannibal kiểm tra hệ thống treo tranh. Một đầu sợi dây sắt được gắn vào khung, đầu kia gắn vào trần nhà Thám tử trưởng nhú mày.

- Dây sắt bị đứt, vì đã được cửa trước, thưa bà Allward - Hannibal tuyên bố.

- Bọn thần lùn! Bà già kêu.

- Cháu nghĩ tụi cháu sẽ sửa được sợi dây sắt này và gắn bức tranh lên trở lại. Hay bà cứ kể chuyện tiếp trong khi tụi cháu làm?

Hannibal và Peter - rất khéo tay - bắt đầu sửa hệ thống treo tranh, trong khi Bob cầm quyển sổ ghi chép, còn bà Allward nói tiếp.

Chính Roger đã đến giải thoát cho bà Allward, vì anh ta có chìa khóa nhà. Khi nghe cháu tới, bà Allward gây chú ý bằng cách dùng năm tay động vào cánh cửa tầng hầm. Roger tỏ ra rất dễ thương, nhưng bà Allward thấy rõ là cháu không tin lời nào trong câu chuyện của bà: anh ta tưởng bà nằm mơ.

- Thưa bà, bà ngưng một lát, tụi cháu sẽ gắn tranh vào tường, Hannibal ngắt lời.

Hannibal leo lên một cái ghế, Peter đưa tranh cho Hannibal. Lúc đó, Bob thấy ánh mắt sếp sáng lên xúc động.

- Chuyện gì vậy hả Babal?

Hannibal bước xuống ghế, nét mặt khá tự đắc.

- Mình nghĩ mình đã giải được vụ bí ẩn Cầu Vòng rồi - Hannibal thông báo.

- Không thể được! Làm thế nào cậu giải được tại đây?

- Chỉ dẫn vẫn là chỉ dẫn, dù ta có tìm thấy nó nơi nào đi nữa. Ta sẽ bàn lại chuyện này đúng lúc đúng nơi. Hiện tại, nhiệm vụ của ta là giúp bà Allward. Thưa bà, bà có thể kể tiếp được không ạ?

Bob thờ dãi. Bob thừa biết tính Hannibal. Không thể moi được gì từ Hannibal khi mà cậu ấy chưa quyết định tự mình nói ra. Hannibal có thể tìm ra được chỉ dẫn gì nhỉ?... Không đoán ra nổi, Bob tập trung chú ý vào câu chuyện của bà Allward.

- Roger muốn bà phải về nhà cháu qua đêm - bà giải thích. Bà không chịu. Roger ở lại một hồi để nghe. Nhưng chúng tôi không còn nghe thấy gì nữa hết. Rồi Roger ra về. Phần đêm còn lại yên tĩnh, nhưng ngày hôm sau, tiếng ồn lại tiếp tục. Lẽ ra bà phải gọi Roger nữa, nhưng bà không muốn nghe nói là bà bị ác mộng một lần nữa. Bà xuống đây nhẹ nhàng, y như lần đầu. Khi đến nơi, bà nghe cánh cửa phía sau khép lại. Bà bật đèn, cho sáng, và bà thấy gian phòng này lộn xộn. Tất cả sách của bà nằm dưới sàn nhà, một số bị xé rách trang. Có lẽ bọn thần lùn muốn làm cho bà buồn, hay tệ hơn nữa. Sáng hôm sau, bà gọi điện thoại cho Roger, nhưng Roger không tin bà. Roger dè dặt nói với bà về mộng du và nhà dưỡng lão. Theo Roger, chính bà đã tự làm tất cả, nhưng bà biết là không phải mà!

Bà già bẻ tay. Ba bạn không biết phải nghĩ thế nào. Ba bạn thấy bà Allward là một bà già minh mẫn, biết phải trái, nhưng câu chuyện của bà vẫn khó tin.

- Việc đầu tiên cần làm, Hannibal nói, là tìm chứng cứ về sự tồn tại thật sự của bọn thần lùn.

- Cháu nói đúng, bà Allward đáp. Sau đó ta có thể tìm hiểu tại sao chúng muốn hại bà.

- Cho nên phải giăng bẫy chúng - thám tử trưởng nói.

- Bẫy gì? Peter hỏi.

- Bẫy thần lùn.

- Cơ học hả?

- Không, bẫy bằng người. Một trong chúng ta sẽ qua đêm ở đây và cố bắt cho được một thần lùn.

- A! Vậy à! Thế ai trong bọn mình sẽ mạo hiểm như vậy?

- Chính cậu - Peter à.

- Khoan đã, khoan đã! Peter phản đối. Mình làm gì có nghề làm bẫy người để bắt thần lùn! Đâu phải chuyên môn của mình. Mà mình, thì mình không tin là có thần lùn.

- Hệ thống bẫy người để bắt thần lùn phải gồm nhân sự mạnh khỏe, nhanh nhẹn và dũng cảm - Hannibal tuyên bố - Mình mạnh khỏe và dũng cảm, nhưng mình thiếu nhanh nhẹn. Bob, thì không sợ gì hết, và từ lúc Bob không đeo máy chinh hình ở chân nữa, Bob cũng nhanh như chớp. Nhưng e rằng Bob cũng không đủ mạnh khỏe. Ngược lại, cậu hội đủ ba đức tính cần thiết, Peter à.

Peter cảm thấy không thoải mái lắm. Được nghe nói là mình dũng cảm, trong khi cậu cảm thấy tính tình mình khá rụt rè, đúng là một tình thế khó xử.

- Nếu cả ba ở lại, thì sẽ hội nhiều đức tính cần thiết hơn - Peter gợi ý. Bọn mình sẽ thay phiên nhau để canh.

- Tối nay ba mẹ cần mình trông nhà để đi thăm bà con, Bob nói.

- Nhưng còn Babal, cậu có ai để đi thăm đâu. Ngày mai là chủ nhật, Thiên Đường Đồ Cổ sẽ đóng cửa. Vậy là cậu rảnh.

Babal véo môi.

- Được - Hannibal nói - Hai cái đầu vẫn hơn một. Thưa bà Allward, tụi cháu có thể ở lại đây đêm nay không ạ?

- Thật à, các cháu chịu làm việc này hả? Bà Allward vui mừng kêu. Có phòng trống trên lầu một, các cháu sẽ có chỗ nghỉ. Các cháu có chắc là không phiền không? Bà không muốn vì bà mà các cháu phải chịu nguy hiểm.

- Thưa bà, bọn thần lùn không có tấn công trực tiếp bà, Hannibal nói. Vậy cũng không có lý do gì bọn chúng tấn công tụi cháu. Cái chính là tụi cháu thấy được chúng, và nếu được, bắt một tên. Đêm nay, khi trời tối, tụi cháu sẽ trở lại. Tụi cháu sẽ cố gắng vào nhà kín đáo, để kẻ địch không biết là có

tiếp viện đến.

- Ô, cám ơn, bà Allward nói. Bà sẽ chờ hai cháu. Các cháu chỉ cần bấm chuông, bà sẽ mở khóa cổng ngay.

Khi ba thám tử chào bà Allward và ra đến ngoài đường, Peter phần nộ:

- Các cậu nghĩ sao? Chắc bà ấy điên rồi! Các cậu có nghĩ bà ấy điên không?

- Mình không biết nữa, Hannibal trả lời. Cũng có thể bà Allward bị chứng thừa trí tưởng tượng, nhưng mình không nghĩ thế. Theo mình, bà đã thật sự nhìn thấy thần lùn.

- Thần lùn! Peter la lên. Ngày nay, đâu còn ai tin thần lùn nữa đâu.

- Có một người tin - Hannibal bắt bẻ - Thậm chí có người tin ma nữa.

- Cách đây không lâu, hồi năm 1938 - Bob nói, các nhà bác học đã khám phá một loại cá kỳ lạ, mà người ta tưởng là đã biến mất hàng triệu năm nay. Người ta gọi đó là cá vây tay. Bây giờ người ta biết là ngoài biển có hàng ngàn, thậm chí có thể là hàng triệu con. Vậy thì tại sao lại không thể như vậy đối với thần lùn? Giả sử - Bob bị cuốn hút bởi đề tài này - thật sự có một chủng tộc người nhỏ bé hơn chúng ta...

- Pygmê mini - Hannibal gợi ý.

- Giả sử, cách đây lâu lắm, chủng tộc này phải trốn dưới lòng đất để tránh bọn ăn thịt người. Bây giờ khi bọn ăn thịt người hầu như biến mất, bọn người nhỏ có thể xuất hiện trở lại...

- Phương pháp suy luận rất hay, Hannibal bình luận. Ta không được bỏ qua bất cứ giả thiết nào. Một thám tử giỏi lý luận như vậy đó. Tối nay, chúng ta sẽ phòng mọi khả năng.

- Về Rocky thôi! Peter kêu. Mình bắt đầu thấy đói rồi.

- Mình muốn đi một vòng khu nhà trước khi về - Hannibal nói - Chúng ta mới xem hàng rào gỗ từ bên trong, chứ chưa xem từ bên ngoài.

- Thì đi - Bob đồng tình - Có thể bọn mình sẽ thấy một ổ thần lùn!

Ba bạn đi vòng ra sau nhà hát cũ. Peter không ngừng càu nhàu.

- Bụng mình kêu dữ dội lắm rồi.

Có những tấm ván phủ đầy mảnh áp phích đóng bằng đinh trên cửa vào nhà hát. Đường như không thể vào được nhà hát.

Khi đi vòng hai góc, ba bạn ra đến con đường nhỏ chạy dọc theo phía sau nhà bà Allward. Ở đó, nhà hát cũng có cánh cửa còn dùng được, có đề "Lối vào dành cho nghệ sĩ". Cửa đang hé mở, và có tiếng nói thoát ra.

- Lạ thật! Hannibal nhận xét. Vậy mà ở mặt trước có bảng "Cấm vào" và "Nguy hiểm".

- Không hiểu bên trong có gì, Peter tò mò hỏi. Chắc là khá dễ sợ.

Hannibal ngồi trên thềm cửa, bắt đầu tháo và thắt lại dây giày, đồng thời cố gắng nghe tiếng nói bên trong. Hai người đàn ông đang nói chuyện.

- Này..., Peter bắt đầu nói.

- Suyt !Hannibal đáp. Họ đang nói về dây nịt và viện bảo tàng.

- Vậy có thể bọn mình đã tìm ra sào huyết của bọn trộm, Peter nói. Đúng là may mắn.

- Ta hãy nghe thêm. Ta biết chưa đủ để gọi cảnh sát - Hannibal quyết định.

Ba bạn tiến đến gần cửa. Một lần nữa, ba bạn nghe rất rõ từ "viện bảo tàng". Hy vọng nghe được thêm, cả ba tỳ vào cánh cửa, khiến cánh cửa xoay trên bản lề, vì không còn chỗ tựa, ba thám tử ngã đè lên nhau.

Ba bạn cố gắng ngồi dậy, nhưng bị những bàn tay khoẻ mạnh tóm cổ áo, trong khi một giọng nói vang như sấm gầm gừ bên tai:

- Đào ngạch! Thưa ông Jordan, tôi vừa mới bắt được mấy thằng nhóc đang thử bẻ khóa cửa! Ông gọi cảnh sát đi!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 7

TRONG NHÀ HÁT

Một gã cao lớn chân mày đen có vẻ mặt dữ tợn đang dựng Peter và Bob ngồi dậy.

- Tóm được tụi bây rồi! Hẳn nói. Đừng hòng chạy thoát. Ông Jordan ơi, còn một thằng nữa, ông bắt nó đi!

- Babal ơi, chạy trốn đi - Peter nói nhỏ - Cậu đi gọi anh Hans nhanh lên. Nhưng Hannibal không nhúc nhích.

- Các ông lầm rồi, Hannibal tuyên bố. Khi nghe được âm thanh tiếng nói trong một công trình được cho là không có người và bị bỏ hoang, chúng tôi đã suy luận rằng có kẻ bất lương đột nhập vào, và chúng tôi đang dự định kiểm tra sự đúng đắn của mỗi hoài nghi trước khi đi báo cho lực lượng an ninh.

- Hả? - Gã đàn ông há miệng hỏi - Anh nói sao...

Hannibal giả giọng cười lớn, việc này luôn có tác dụng.

Một người đàn ông trẻ hơn, nhỏ hơn, xuất hiện.

- Bình tĩnh nào, Rawley! Ông ta ra lệnh, nét mặt thích thú. Chàng trai trẻ này chỉ mới nói là đã nghe chúng ta nói chuyện, tưởng chúng ta không có việc gì trong nhà hát, nhưng muốn kiểm tra cho chắc trước khi gọi cảnh sát.

- Nếu nó muốn nói vậy, thì nó đọc diễn văn chính trị dài dòng để làm gì? Rawley phản đối. Tôi không thích mấy thằng giả bộ làm khôn và nói chuyện giống như từ điển.

- Tôi là Frank Jordan, chủ nhân nhà hát này, người mới đến tự giới thiệu. Tôi muốn đập bỏ nhà hát này để xây tại đây một cao ốc văn phòng, và tôi chỉ đang tham quan địa điểm, cùng với anh Rawley, là bảo vệ của tôi. Tôi cho rằng các cậu hơi đa nghi quá đấy...

- Thế nào là đa nghi quá? Peter phẫn nộ. Nghe các ông nói về dây nịt và viện bảo tàng, làm sao mà không nghi ngờ được?

Rawley sậm mặt thêm nữa.

- Ông Jordan ơi! Hẳn nói. Mấy thằng nhóc này là những thằng tò mò tọc mạch đáng bị một trận đòn cho chừa.

- Rawley à, ở đây chính tôi chỉ huy, ông Jordan sẵn giọng đáp Ông quay sang Peter.

- Dường như tôi đâu có nói đến dây nịt... A! Hiểu rồi. Rawley và tôi đang nói về những hư hỏng bên trong nhà hát. Tôi nói Rawley phải tìm giấy bịt lại cái lỗ kia. Ha! Ha! Giấy bịt, dây nịt, bảo tàng... buồn cười quá. Các cậu bé ơi, các cậu đọc báo nhiều quá.

Nhưng Rawley vẫn nghiêm trang.

- Bọn nhóc này nhiều trí tưởng tượng quá, Rawley cầu nhàu.

- Để bù lại với anh, Rawley à - ông Jodan nói - Mà tôi rất mừng là anh không có trí tưởng tượng gì hết, bởi vì những người bảo vệ trước kia của tôi đều bỏ đi vì nghe những tiếng động kỳ lạ và không chịu nổi.

- Những tiếng động kỳ lạ à? Hannibal hỏi.

- Những tiếng nhỏ, những tiếng rên... có nguyên nhân hẳn hoi. Những chính tòa nhà này khá rùng rợn, nên mọi thứ có vẻ siêu tự nhiên. Các cậu có thích đi tham quan không?

Ba thám tử vui vẻ nhận lời.

- Anh Rawley, bật đèn lên cho sáng! Ông Jodan ra lệnh.

Ông dẫn ba bạn vào một hành lang chật hẹp, chỉ có một bóng đèn tròn chiếu sáng.

Càng tiến tới, bóng tối càng dày đặc thêm. Một vật mềm va vào mặt Bob rồi bay đi mất.

- Dơi! Lưu trữ viên kêu.

- Nhà hát nhiều dơi lắm - tiếng của ông Jodan trả lời trong bóng tối - Có chuột nữa. Rất to.

Bob nuốt nước miếng. Dơi đang bay vòng vòng quanh đầu, Bob cảm thấy như vậy. Rồi Bob nghe tiếng kêu rên và tiếng cọt cọt dường như đang tiến lại gần mình.

- Tiếng rờn rọc và tời mà người ta sử dụng xưa kia, để điều khiển các tấm dàn cảnh, ông Jodan giải thích. Xưa kia, nhà hát này đẹp và được bố trí rất

hoàn hảo. A! Đèn sáng kìa.

Dần dần, một ánh sáng mơ hồ xuất hiện từ bóng tối. Ba bạn nhận thấy mình đang đứng trên sân khấu: trước mặt, có hàng trăm ghế trống. Phía sau, trên đầu, có một bộ đèn chùm thủy tinh nhiều màu - xanh lá, đỏ, vàng và xanh dương - tỏa ánh sáng yếu ớt.

Những tấm màn bằng nhung đỏ viền tua vàng che mắt các cửa sổ. Tường phủ những tranh vẽ về cuộc chiến giữa kỵ sĩ và quân Sarrasin.

- Lúc xây tòa nhà này vào giữa năm 20 - ông chủ giải thích - người ta nghĩ nhà hát là phải giống như pháo đài hay lâu đài. Nhà hát này giống một đền thờ Hồi giáo.

Ông vừa mới quay lui, thì một con vật xám nhỏ chạy qua giữa ghế ngồi.

- Một con chuột - ông Jodan thảo nhiên bình luận - Trong nhiều năm qua, lũ chuột nghĩ chúng là những chủ nhân thật sự của tòa nhà này, và chúng sẽ rất tức khi ta bắt đầu đập phá. Buổi tham quan vậy là xong, các bạn à. Vài tuần nữa, các cậu sẽ có thể đến xem công tác đập phá.

Ông dẫn ba thám tử ra đến ngoài đường, khép cửa. Rồi khóa lại.

- Toàn là chuột và dơi, hèn gì không có bảo vệ nào chịu ở lại. Peter kêu.

- Toàn bộ chuyện này rất logic - Hannibal bình luận. Chắc là mình lầm, lúc mình nghe "dây nịt".

- Uống quá, Bob nói. Phải chi bọn mình bắt được tên trộm sau khi bị ông Togati tóm cổ, thì cũng vui. Nhưng mà thôi, cũng không nên đòi hỏi quá nhiều.

- Cậu nói đúng, Hannibal thừa nhận. Tạm thời, mỗi bận tâm của chúng ta là giúp bà Allward. Vậy, ta hãy tiếp tục tham quan con đường.

Ba bạn kiểm tra từng tấm ván một trên hàng rào khu vườn nhà bà Allward.

Hoài công, tất cả đều còn rất tốt, và cổng sau vẫn chắc chắn khi đẩy thử.

- Không ai có thể ra ngã này, Hannibal vừa kết luận vừa véo môi. Mình không hiểu nổi.

- Còn mình thì đói bụng lắm rồi! Peter tuyên bố. Bây giờ về được chưa?

- Được, chẳng còn gì hay hơn để làm.

Ba bạn trở về chỗ xe tải nhẹ đang đậu. Anh Hans đang ngồi đọc báo chờ.

Ba bạn leo lên xe, chen nhau ngồi yên trước, y như lúc bận đi.

Khi đó, Bob nhớ lại một nhận xét của Hannibal lúc chiều. Có phải thám tử trưởng đã tuyên bố mình đã giải được vụ bí ẩn Cầu Vòng không?

Bob quay sang Hannibal để hỏi xem ý Hannibal muốn nói gì, nhưng nét mặt sếp quá đăm chiêu, nên Bob không dám mở miệng. Có hỏi Hannibal cũng vô ích thôi, cậu chỉ trả lời khi nào thích.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 8

MỘT VỊ KHÁCH BẤT NGỜ

Ngay khi xe tải nhẹ dừng lại trước Thiên Đường Đồi Cổ, Peter nhảy xuống xe ngay.

- Hôm nay là ngày sinh nhật ba mình - Peter nói - Mình vừa mới nhớ ra. Ngày trọng đại như vậy, mình không được trễ giờ cơm tối. Mình sẽ trở lại đây ngay khi có thể.

- Cậu cố gắng có mặt ở đây lúc tám giờ, Hannibal dặn. Đừng quên xin phép hai bác cho cậu qua đêm ở nhà bà bạn của bác Hitchcock cùng với mình. Cậu nói là cậu sẽ về nhà sáng mai.

- Được, Peter đáp.

Peter leo lên xe đạp phóng thật nhanh. Đến lượt Hannibal và Bob bước xuống xe. Bà Jones bước ra khỏi văn phòng ra đón hai bạn.

- Babal ơi, có khách, thím thông báo.

- Ai vậy thím? - Thám tử trưởng ngạc nhiên hỏi.

- Đúng, bà Jones trả lời. Có một cậu bé Nhật chờ cháu nửa tiếng rồi. Cậu bé tên là Taro Togati. Cậu bé nói tiếng Anh khá giỏi. Cậu ta mới kể cho thím nghe về cách nuôi trai để lấy ngọc. Nếu thím hiểu đúng, thì ở nước này, họ chuyên về "nuôi dạy" trai.

Bà Jones cười về câu đùa của chính mình. Thím có giọng hơi trầm và một tấm lòng vàng. Khuyết điểm duy nhất của thím là thím rất thích bắt các cậu con trai lao động.

- Thừa thím Mathilda, trước khi tiếp khách, cháu muốn xin phép thím đến nhà một bà bạn của bác Hitchcock qua đêm cùng với Peter - Hannibal nói - Bà là nữ văn sĩ. Bà có nghe những tiếng động kỳ lạ trong nhà.

- Tiếng động lạ à? Tội nghiệp bà ấy quá! Bà Jones thốt lên, bà chưa bao giờ nghe tiếng động siêu tự nhiên nào - Nếu có hai chàng thanh niên khỏe mạnh sẽ làm cho bớt sợ, thì không có lý do gì ta từ chối. Cháu cứ sắp xếp

với Hans.

Thím nói to lên:

- Taro ơi! Hannibal và Bob về rồi!

Rồi thím quay sang hai thám tử:

- Nửa giờ nữa ăn tối, các cháu nhớ nhé.

Một cậu bé thấp nhỏ, mặc bộ comple xanh dương, sơ mi trắng và cà vạt màu sậm, bước ra khỏi văn phòng. Cậu đeo kính gọng vàng. Mái tóc cậu chải ngược ra phía sau.

- Hannibal-san, tôi rất hân hạnh được làm quen với anh - cậu lịch thiệp nói

- Cả anh nữa, Bob-san. Tôi là Taro, người con trai hèn mọn của Saito Togati. Cha tôi phụ trách an ninh nữ trang cho công ty Nagasami.

- Xin chào Taro - Hannibal đưa tay ra - Hôm qua, chúng tôi có gặp ba của bạn.

Taro có vẻ lúng túng. Từ trong túi áo, cậu rút ra một danh thiếp hơi bị vò nát.

- Tôi biết - Taro trả lời - Tôi e rằng người cha đáng kính của tôi đã tỏ ra không được nhã nhặn lắm đối với các bạn. Cha tôi bị xúc động bởi sự việc xảy ra. Tôi có lượm danh thiếp của bạn ở dưới đất, đưa cho cha xem. Cha yêu cầu tôi đến đây cảm ơn và xin lỗi các bạn.

- Bác tử tế quá - Bob nói - Chúng tôi rất thông cảm. Bác cho rằng chúng tôi còn quá trẻ để đuổi theo bọn trộm là chuyện hiển nhiên thôi. Hiện tại chúng tôi đang lo vụ thần lùn.

- Thần lùn à? - Taro mở to mắt hỏi lại - Ồ! Tôi biết các bạn nói gì rồi. Đó là dân tộc nhỏ bé sống dưới đất và tìm kiếm kho báu. Tôi chưa bao giờ thấy thần lùn, nhưng ở nước tôi có rất nhiều truyền thuyết về thần lùn. Bọn chúng rất nguy hiểm. Các bạn coi chừng bị bọn chúng bắt đấy.

- Chính chúng tôi muốn bắt một tên - Hannibal đáp - để kiểm chứng xem chúng có thật sự tồn tại hay không, như truyền thuyết nói.

Ba bạn vừa nói chuyện vừa ra ghế vườn ngồi.

- Này Taro ơi, cha cậu đã tìm ra được Cầu Vòng chưa? Hannibal vừa hỏi vừa cố giấu sự tò mò đang giày vò mình.

- Rất tiếc là chưa, Hannibal-san, Taro buồn rầu trả lời. Cha tôi, bảo vệ và

công an vẫn chưa tìm ra dây nịt. Họ không có chỉ dẫn nào hết. Cha tôi bị mất mặt. Nếu không tìm lại được báu vật, ít nhất cha tôi sẽ phải từ chức, và có thể là sẽ phải tự tử, đúng theo truyền thống.

- Hara-kiri hả? Bob nín thở hỏi.

Cậu bé người Nhật im lặng gật đầu.

Hannibal véo môi suy nghĩ dữ dội.

- Taro ơi, bạn hãy kể cho chúng tôi nghe xem công an đã tìm được những gì.

Taro không để phải năn nỉ. Cậu kể rằng kết luận duy nhất mà công an đạt được là về sự lựa chọn của bọn trộm: có lẽ bọn chúng đã chọn dây nịt để ăn cắp, hơn là vòng đeo cổ, chính vì vòng đeo cổ có giá trị hơn, nên được bảo vệ kỹ hơn. Ngay tiếng còi báo động đầu tiên, nhóm bảo vệ đã lao ngay đến chỗ vòng đeo cổ, nên rất cuộc, ăn cắp dây nịt dễ hơn nhiều.

- Nhưng chúng tôi không biết bọn trộm đó là ai và làm cách nào chúng mang dây nịt ra khỏi viện bảo tàng được - Taro thú nhận.

- Sao không thể là một bảo vệ? Bob gợi ý lại, vẫn khẳng khái giữ ý kiến đã nêu. Bảo vệ có thể giấu dây nịt trong một ống quần.

- Không đâu - Taro đáp - Tất cả bảo vệ là người tin cậy. Nhưng tôi sẽ trình ý kiến này cho người cha đáng kính của tôi.

- Bạn có biết gì về ông Frank, diễn viên không? Hannibal hỏi. Người đã làm rơi viên rubi giả ấy?

- Có, Taro có biết chuyện ông Frank. Ông được một bà giấu tên thuê qua điện thoại. Tiết mục của ông gồm việc làm rơi một viên rubi giả đúng mười hai giờ trưa và sau đó ra về như đã phạm tội. Người ta nói với ông rằng đó là một cái trò quảng cáo, như vẫn thường làm tại Hollywood và vùng lân cận. Người ta đã hứa với ông rằng nếu ông làm thế nào cho tên ông xuất hiện trên báo chí và làm cho báo chí thông báo là ông sắp đóng bộ phim lớn tên là *Vụ đánh cắp ở viện bảo tàng*, thì ông sẽ nhận được một vai quan trọng trong bộ phim.

Ông Frank đã nhận lời. Qua bưu điện, ông nhận được tiền cat-sê năm mươi đô-la và viên rubi giả. Không có lý do để nghi ngờ ông thuộc băng trộm: ông đã gây nên tháo tác nghi binh một cách vô tư.

- Đúng y như mình nghĩ, Hannibal nói bằng một giọng không được khiêm tốn lắm. Chắc là cha của bạn và công an cũng nghĩ như mình rằng bọn trộm đã chọn chính ngày hôm đó để thực hiện vụ cướp, vì có nhiều trẻ em
- Tất nhiên, Taro nói. Nhưng làm thế nào mang dây nịt đi...
- Nó không được mang đi! Hannibal ra vẻ trịnh trọng tuyên bố. Nó vẫn còn trong viện bảo tàng.
- Vẫn còn trong viện bảo tàng? Bob la lên.
- Không thể được, Taro đáp. Viện bảo tàng đã được lục soát rất kỹ: văn phòng, nhà vệ sinh, v.v... Hannibal-san, bạn làm ơn giải thích ý kiến của bạn?
- Ngày hôm nay, Hannibal bắt đầu nói, trong khi mình làm việc về một vụ khác, một chỉ dẫn đã hiện ra trước mắt mình, giúp mình hiểu ra sự biến mất của dây nịt Cầu Vòng. Do sự việc diễn ra như thế, hiển nhiên là... Hannibal dừng lại. Bob và Taro lắng nghe.
- Bob ơi - thám tử trưởng nói tiếp - cậu có nhớ lúc bức tranh ở nhà ba Allward rớt xuống, rồi Peter và mình treo lên lại.
- Tất nhiên là mình nhớ. Cậu nói tiếp đi.
- Lúc cầm bức tranh trong tay, mình để ý rằng cái khuôn lòi ra phía sau khỏi tấm tranh một khúc bằng khúc lòi ra phía trước, cho nên...
- Cho nên, giữa một bức tranh và tường, lúc nào cũng có khoảng trống! Bob kết thúc.
- Mà do viện bảo tàng Peterson có một số tranh ...
- Có thể lợi dụng bóng tối nhét dây nịt phía sau một bức tranh. Taro đứng phốc dậy.
- Chắc chắn mấy người điều tra không nhìn sau các bức tranh! Taro la lên. Mình phải nói ngay với cha đáng kính về ý kiến của cậu.
- Có lẽ bọn trộm hy vọng lấy dây nịt sau khi sự canh giữ bớt căng thẳng, Hannibal nói tiếp. Nhưng vì viện bảo tàng vẫn chưa được mở cửa lại, chắc chắn sẽ tìm ra được dây nịt. Bạn hãy nói bác lục soát ban công.
- Ban công đóng không cho khách ra mà - Taro bắt bẻ.
- Đóng bằng một dây nhưng, dễ bước qua. Theo mình, mấy bức tranh treo ở ban công là chỗ giấu lý tưởng nhất, chính vì phần đó của viện bảo tàng bị

đóng.

- Cám ơn Hannibal-san, Taro nói mắt sáng rờ. Tôi nghĩ ý kiến của bạn xuất sắc. Bây giờ, xin lỗi, mình phải đi. Mình phải đi nói với cha về suy nghĩ của bạn.

Sau khi chào từ giã, Taro nhanh chóng rời khỏi Thiên Đường Đồi Cổ, leo lên chiếc xe đang chờ.

Bob khâm phục quay sang Hanmbal.

- Cậu thật là nhiều sáng kiến. Mình nghĩ là cậu đã giải được vụ Cầu Vòng bất chấp lời cấm của ông Togati không cho bọn mình lo vụ đó.

Hannibal có vẻ phân vân.

- Có thể có một cách giải thích khác nữa, Hannibal nói. Nhưng mình thấy cách này logic hơn. Do dây nịt chưa ra khỏi viện bảo tàng, thì có nghĩa là vẫn còn đó. Do chỗ duy nhất chưa được lục soát là phía sau các bức tranh, thì có nghĩa là dây nịt nằm ở đó.

- Không công kích nổi! Bob tuyên bố.

- Chúng ta sẽ sớm biết kết quả thôi. Bây giờ, ta hãy lo thu gom những thứ cần thiết để bắt thần lùn. Sáng mai, mình sẽ điện thoại cho cậu để kể chuyện xảy ra.

- Cậu nghĩ thật là sẽ bắt được thần lùn à? Bob hỏi. Hay cháu của bà Allward nói đúng và bà bịa ra mọi chuyện?

- Mình không biết - Hannibal trả lời - Có thể bà Allward bị chứng mộng du. Người mộng du làm những việc rất lạ lùng. Có người quá sợ bị lấy cắp nữ trang, đến nỗi chính người đó đã thức dậy vào ban đêm, ra két sắt lấy nữ trang, mang đi giấu chỗ khác và sáng hôm sau không còn nhớ chỗ nào để tìm. Nếu bà Allward thuộc loại người như vậy, Peter và mình sẽ nhận ra và có thể là sẽ phải thuyết phục bà về sự thật. Còn nếu không - mắt Hannibal sáng lên đột ngột - nếu bà đã thật sự thấy thần lùn hay những sinh thể mà bà nghĩ là thần lùn, thì bọn mình sẽ cố gắng bắt cho bằng được một tên!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vòng biển mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 9

CUỘC SĂN THẦN LÙN

Đám thần lùn đang nhanh tay đào bới. Ở cuối đường hầm, Bob nhìn thấy mấy thằng người nhỏ bé đang hươu cuốc chim lên xuống.

Bob bò tiến lên phía trước, thầm hồi tiếc rằng không có Hannibal và Peter bên mình. Bob không hề có ý muốn mạo hiểm xa hơn trong đường hầm này, nhưng chẳng lẽ Bob lại có thể rút lui khi vấn đề là uy tín của Ba Thám Tử Trẻ?

Tim đập muốn vỡ ra, Bob tiến được đến gian phòng ngầm, nơi đám người nhỏ đang làm việc. Tại đó, không khí có quá nhiều bụi bặm đến nỗi Bob nhảy mũi. Ngay lập tức, nhóm thần lùn lặng tại chỗ, cuốc chim đang hươu lên cao. Rồi chậm chậm, chúng quay lại nhìn Bob.

Chạy trốn? La lên? Bob như bị hóa đá. Lưỡi Bob dính cứng trên vòm miệng.

Đám thần lùn đứng yên nhìn Bob. Đột nhiên Bob cảm thấy có một cái gì đó tiến lại gần mình từ phía sau. Một cái gì đó bí ẩn và khủng khiếp. Bob cố ngoảnh đầu lại, nhưng không nổi.

Một cái vuốt khỏe mạnh vỗ vào vai, lay Bob. Có tiếng nói thì thầm vào tai Bob:

- Bob ơi! Dậy đi!

Phép thần đã bị phá hủy. Bob có thể động dậy và nói chuyện trở lại. Bob hét lên thật lớn:

- Buông tôi ra!

Rồi, Bob mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên giường. Mẹ đang cúi xuống lo lắng hỏi.

- Con ác mộng hả Bob? Con cứ giãy dựa trên giường, miệng lầm bầm cái gì đó, nên mẹ đánh thức con dậy.

- Dạ phải, Bob trả lời. Chắc là cơn ác mộng. Hannibal có gọi điện không

mẹ?

- Hannibal à? Sao Hannibal lại gọi điện ngay giữa đêm? Con cố gắng ngủ lại đi, và đừng có mơ nữa.

- Dạ.

Bob quay mặt vào tường, rồi ngủ lại, tự hỏi không hiểu Peter và Hannibal đang làm gì.

Trong thời gian đó, Peter và Hannibal đang chạy xe về Los Angeles. Trong khi Hans lái xe, thám tử trưởng cho Peter xem những trang thiết bị của mình.

- Camera-thần lùn! Hannibal bắt đầu nói.

Đó là một cái máy chụp hình mà Hannibal rất tự hào, bởi vì máy rửa hình ra ngay. Hannibal có được máy ảnh này nhờ đổi một chiếc xe đạp cũ do chính tay cậu sửa.

- Có đèn flash-thần lùn kèm theo! Hannibal nói tiếp.

Sau đó, Hannibal lấy ra hai cặp găng tay to, dùng cho thợ làm đường.

- Găng-thần lùn, Hannibal bình luận. Thần lùn có móng vuốt và răng đáng gờm lắm: như vậy chúng ta sẽ bảo vệ được tay.

- Úi chà! Peter kêu. Bộ cậu nghĩ là bọn mình sẽ thật sự bắt được thần lùn à?

- Một thám tử giỏi phải đề phòng mọi thứ, Hannibal trả lời. Đây là ba mươi mét dây-thần lùn bằng nylon-thần lùn để trói các tù nhân của ta lại. Còn đây là đài-thần lùn phát thu, cho phép chúng ta liên lạc với nhau trong trường hợp phải tách ra đi riêng. Còn đây là đèn pin-thần lùn và máy ghi âm-thần lùn. Chắc là hết rồi. Cậu có quên lấy phấn-thần lùn không đó?

Peter rút ra một mẫu phấn xanh dương trong túi. Tất nhiên là Hannibal cũng có phấn của mình, màu trắng. Những viên phấn đặc biệt này cho phép ba thám tử để lại dấu vết kín đáo bằng cách nguệch ngoạc một dấu chấm hỏi trên cánh cửa, trên tường, hay trên lề đường.

- Mình có đầy đủ những thứ cần thiết! Thám tử phó tuyên bố. Cả bàn chải đánh răng-thần lùn và bộ đồ ngủ-thần lùn, nếu cậu muốn biết.

- Mình không nghĩ chúng ta cần đồ ngủ đâu, Hannibal trả lời. Nếu muốn bắt ai đó, thì ta không nên thay đồ ngủ.

Hans lo lắng liếc nhìn hai thám tử.

- Hai em vẫn còn lo chuyện thần lùn đó hả? Hans hỏi. Anh có nói chuyện này với Konrad. Cả hai anh nghĩ bọn em nên để cho đám thần lùn yên thân. Ở Rừng Đen, người ta kể rất nhiều chuyện về thần lùn. Những chuyện không hay tí nào. Thần lùn không thích bị người ta để ý đến. Nếu ngoan cố, chúng sẽ biến ta thành đá!

Hans có vẻ quá tin tưởng những gì mình đang nói, đến nỗi Peter cảm thấy ớn lạnh xương sống. Thần lùn không có thật, không có gì phải nghi ngờ.

Vậy mà anh Hans và anh Konrad tin chắc như đinh đóng cột. Bà Allward, là người có học thức cũng tin là có thần lùn. Cho nên...

Hannibal cắt đứt dòng suy nghĩ của Peter khi nói:

- Chúng ta không được quên đi phương châm của Ba Thám Tử Trẻ: Điều tra các loại. Thành ra, dù có phải chịu mạo hiểm như thế nào đi nữa...

- Các loại! Các loại! Peter càu nhàu. Mình, thì mình không thích loại thần lùn chút nào hết.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 10

BẮT

Khu nhà bà Allward tối tăm và vắng vẻ. Không có ánh đèn nào ở nhà hát cũng như bên ngân hàng. Một cửa sổ sáng duy nhất trong nhà bà Allward cho hai thám tử biết là bà đang chờ.

Khi Hannibal và Peter bước xuống xe, Hans lo lắng dặn dò lần cuối:

- Babal à, em hãy đề phòng dân tộc nhỏ bé đó. Ở Rừng Đen, anh biết có rất nhiều khối đá có hình người. Xưa kia, những khối đá đó từng là người. Nhưng, những người đó đã nhìn thẳng vào mắt một thần lùn, nên họ bị hóa đá.

Đây là chủ đề nói chuyện mà Peter chúa ghét. Cậu cảm thấy càng lúc càng căng thẳng hơn. Một cái gì đó mách bảo Peter biết rằng đêm này sẽ giàu sự kiện bất ngờ.

Hannibal hứa là sáng mai sẽ gọi điện thoại cho Hans, rồi ra hiệu cho Hans về.

Xe tải nhỏ rồ máy.

Hai bạn cẩn thận, luôn đi trong vùng tối của hàng rào, lên đến cổng nhà bà Allward. Dường như không ai phát hiện hai bạn cả.

Hannibal bấm chuông. Tiếng ù ù vang lên ngay. Cổng mở ra. Hai thám tử bước vào vườn. Cứ mỗi bước, Hannibal dừng lại lắng tai nghe và nhìn xung quanh.

Khu vườn tối om. Khi hai bạn đến ngay trước cửa, cánh cửa im lặng xoay trên bản lề. Hai thám tử không gây tiếng động, lên vào trong nhà.

Bà Allward đang chờ hai cậu, mặt hơi xanh.

- Bà rất mừng là hai cháu đã đến. Các cháu biết không, cả đời bà, bà chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi, nhưng tối nay bà thật sự cảm thấy khó chịu. Cứ mỗi lần có báo động nhỏ là bà có cảm giác bà muốn lao ra ngoài đường, và không bao giờ trở vào ngôi nhà này nữa. Thậm chí có thể bà sẽ bán nhà cho

cái ông Jordan kia, ông ta rất muốn mua nhà mà.

- Thưa bà, tụi cháu đã đến đây rồi: bà không còn gì phải lo hết. Hannibal lễ phép đáp.

- Còn sớm, bà Allward nhận xét. Bà không bao giờ nghe thấy tiếng động trước mười hai giờ khuya. Các cháu có muốn xem truyền hình không?

- Cháu nghĩ tốt hơn là tụi cháu ngủ một giấc đến mười một giờ rưỡi, để ban đêm tụi cháu tỉnh táo và sáng khoái. Bà có thể cho tụi cháu mượn đồng hồ báo thức được không ạ?

Bà già mang đồng hồ báo thức đến, rồi đưa hai cậu lên phòng ở lầu một. Hai giường được chuẩn bị sẵn. Hai thám tử cởi giày ra, kiểm tra tình trạng thiết bị, rồi nằm xuống.

Mặc dù bị căng thẳng thần kinh, nhưng Peter thiếp đi ngay. Peter ngủ rất dễ dàng. Cậu cảm thấy như chỉ mới có vài phút trôi qua, thì đồng hồ reo lên.

- Cái gì vậy? Peter ấp úng.

- Mười một giờ ba mươi rồi, Hannibal nói nhỏ giọng. Cậu ngủ đi. Mình sẽ thức canh.

- Ý kiến hay, Peter lẩm bầm.

Rồi Peter ngủ lại.

Khác với Bob, Peter không bao giờ nằm mơ. Nhưng tối hôm nay, Peter lại nằm mơ. Peter cảm giác như có mưa đá va vào kính cửa sổ.

Peter thức dậy, lần này mọi giác quan dò xem nghe ngóng. Đúng, có ai đó đang gõ vào kính, nhưng không thể là mưa đá được, vì mưa đá không thể theo một nhịp đều đặn như vậy: một hai ba, một hai ba... Giống như mật mã, hay như câu thần chú.

Peter đột ngột ngồi dậy trên giường và nhìn. Điều Peter thấy khiến cậu sợ hết vía.

Có mặt người - hay gần giống người - đang áp sát vào kính cửa sổ.

Đó là một khuôn mặt nhỏ xíu, có hai con mắt dữ tợn, hai cái tai lông lá và một cái mũi nhọn hoắt. Môi vênh lên để lộ răng nanh.

Đột nhiên, có tia chớp bắn lên, làm sáng toàn bộ căn phòng. Peter giật mình.

Cậu chờ nghe tiếng trời gầm.

Nhưng không có tiếng trời gầm. Khuôn mặt biến mất. Peter hiểu ra rằng tia chớp xuất phát từ đèn flash máy ảnh.

- Được rồi! Hannibal la lên. Cậu vẫn còn ngủ hả Peter?

- Ngủ là sao? Mình đã canh thức cả đêm! Thám tử phó đáp. Này, thần lùn rình mò bọn mình hả?

- Đúng, mình chụp được hình nó rồi. Ta hãy cố gắng bắt nó lại.

Hai bạn chạy ra cửa sổ, cố tập cho mắt quen nhìn vào bóng tối. Ở dưới vườn, bốn thằng người nhỏ bé đội mũ nhọn đang nhảy nhót điên loạn. Chúng nhảy lên thật cao, nhảy phóng qua người nhau, y như những đứa trẻ bị kích động dữ dội.

Khi mắt quen dần với bóng đêm. Peter nhìn thấy những khuôn mặt nhỏ nhợt nhạt, những đôi giày mũ nhọn và những áo vét da.

- Chúng làm vậy để làm gì? Peter hỏi nhỏ vào tai Hannibal.

- Chuyện đó quá hiển nhiên. Hannibal trả lời nhỏ.

- Hiển nhiên hả? Nhưng mình, mình thấy không hiển nhiên chút nào.

- Kìa, chúng hy vọng làm cho ta sợ thôi, làm cho bà Allward và chính chúng ta sợ.

- Vậy thì chúng hoàn toàn thành công. Mình rất sợ mấy thằng này. Nhưng cậu nghĩ tại sao chúng lại muốn làm bọn mình sợ? Và tại sao mấy đêm trước chúng lại đào đất?

- Bởi vì, bọn thần lùn luôn luôn phải đào một cái gì đó Peter à, theo mình nghĩ, mấy thần lùn này do chính Roger, cháu bà Allward thuê.

- Do Roger thuê? Để làm gì?

- Để thuyết phục bà Allward bán nhà, hiện bà có thể bán với giá rất cao. Cậu hãy nhớ: Roger là người bà con duy nhất của bà, tức người thừa kế duy nhất. Một ngày nào đó, Roger sẽ thừa hưởng tất cả số tiền mà họ Allward có!

- Hiểu rồi! Peter đột nhiên hét lên. Bà bán nhà, bà nhận được một mớ tiền. Sau đó bà chết và Roger hưởng gia tài. Kết luận: Roger đã thuê bọn thần lùn để làm cho bà bán nhà. Babal à, cậu thật là thiên tài.

- Nhưng để chứng minh được tất cả điều này - thiên tài đáp - chúng ta phải bắt cho bằng được một trong những thần lùn đó, để hẳn xác nhận các giả

thiết của ta.

Hannibal cầm lấy sợi dây-thần lùn, xỏ vào thắt lưng. Hannibal xỏ một cặp găng-thần lùn và đưa cho Peter một cặp. Rồi cậu đeo máy ảnh lên và gắn đèn pin vào thắt lưng, gài sợi dây.

- Sẵn sàng! Hannibal thông báo. Cậu hãy lưu ý rằng hai tay mình vẫn rảnh.

- Có một điều mình không hiểu. Peter nhận xét. Làm cách nào thằng người kia có thể dán mặt vào cửa sổ lâu một nổi.

- Cậu hãy ứng dụng khả năng suy luận của mình, Peter à, Hannibal khuyên. Đi thôi! Chắc là bà Allward ngủ rồi: như vậy hay hơn. Chúng ta không được làm cho bà sợ.

Không gây tiếng động, hai thám tử xuống lầu, bước ra thêm cửa.

Hai cậu im lặng đi vòng ra sau nhà và nhìn thấy bốn thằng người kỳ lạ vẫn vẫn đang nhảy nhót, lộn người.

- Này! Hannibal vừa nói khẽ - vừa đưa cho Peter một đầu dây, đầu kia đã quấn quanh cổ tay mình. Ta hãy trói một thằng lại. Tiến lên!

Hai cậu lao ra chỗ đám thần lùn. Sợi dây máy ảnh mà Hannibal đang đeo bị móc vào một cành cây, và máy ảnh bị treo lại tòn ten ở cành cây. Nhưng Hannibal không dừng lại.

Đám thần lùn nhìn thấy hai thám tử. Tiếng tu huýt vang lên. Bốn thằng người nhỏ tháo chạy về phía tường nhà hát.

- Nhanh lên Peter! Ít nhất phải bắt được một thằng! Hannibal la lên.

Peter nhanh nhẹn nhất, xém nắm được vai một thần lùn, nhưng hẫng thoát ra được. Peter bị mất thăng bằng và té nằm dài xuống đất. Hannibal vấp vào người Peter và cũng té luôn. Khi ngồi dậy, hai bạn kịp nhìn thấy đám thần lùn biến mất qua một cái lỗ hờ trong tường nhà hát.

- Cánh cửa sét! Hannibal hỗn hển nói - Nó mở ra được.

- Bắt được chúng rồi! Peter hét lên, vì cậu nghĩ khi đã vào nhà hát, bọn thần lùn sẽ không thể thoát được.

Thế là Peter lao theo chúng.

- Khoan đã, Peter! Hannibal gọi. Mình vừa mới suy nghĩ và mình nghĩ rằng...

Peter không nghe nữa. Cậu đã chui đầu lao vào chỗ hờ trong bức tường, và

do cậu đang cầm đầu dây mà Hannibal cầm, Hannibal cũng buộc phải theo Peter.

Khi hai thám tử đã vào bên trong, cánh cửa nặng nề bằng kim loại đóng lại thật ồn ào.

Đúng là vụ bắt bớ đã xảy ra, nhưng chính hai thám tử bị bắt.

Một lúc sau, hai cậu cảm thấy mình đang bị nhiều thằng người nhỏ bé có móng vuốt sắc bén tấn công.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 11

RƯỢT

- Cứu! Cứu! Peter la. Chúng nó bắt được mình rồi.

- Mình cũng bị bắt rồi! Đây là cái bẫy! Hannibal vừa đáp vừa cố gắng đẩy những kẻ tấn công vô hình lại.

Hannibal đu đưa cánh tay thật mạnh; sợi dây đang cột ở tay cậu va vào cổ của một tên tấn công, khiến hắn đau đớn la lên một tiếng rồi lui ra phía sau. Hannibal tức thời được tự do, cậu lao đến cứu giúp Peter, vớ lấy một cái áo vét da trong bóng tối, kéo, rồi xô ra rất mạnh. Tiếng va, rồi tiếng la tức giận báo cho Hannibal biết là mình không mất công vô ích. Peter xô một đối thủ thứ ba ra. Hai bạn ngồi cạnh nhau, thở hổn hển, lưng tựa vào tường.

Hannibal cởi dây ra, cho vào túi.

- Bây giờ, bọn mình làm gì? Peter hỏi.

- Ta thử tìm lại cánh cửa và trở ra ngoài, sắp đây. Đường như phải đi lối này...

Hai thám tử di chuyển theo hướng Hannibal vừa mới chỉ và tìm ra cánh cửa sắt. Nhưng dù Hannibal cố xoay tay cầm theo mọi chiều hướng, cánh cửa không mở ra.

- Chúng ta đã bị rơi vào bẫy, Hannibal lập lại. Sao cậu chạy nhanh dữ vậy? Đáng lẽ cậu phải đoán ra rằng đó chính là điều chúng muốn ta làm.

- Thêm một bước nữa, là mình bắt được chúng! Peter đáp. Nhưng bây giờ bọn mình kẹt thật. Nghe kìa!

Có tiếng tu húyt vang lên phía bên trái và phía bên phải.

- Bọn chúng chuẩn bị tấn công nữa, Peter nói.

- Ta phải rời khỏi chỗ này. Có thể ta thử ra bằng ngả mặt trước. . .

- Làm sao mà tìm đường được trong bóng tối?

- Ta có đèn pin. Chúng ta đã quá sợ đến nỗi quên xài đèn pin mất.

Peter vỗ đùi. Phải! Peter vẫn còn đèn pin. Peter bật đèn lên. Chùm sáng

chiếu thẳng vào hai hình bóng nhỏ, khiến chúng vội rút lui. Hannibal cũng bật đèn mình lên.

Những giọng nói kỳ lạ, nói một thứ tiếng lạ, vang lên bên tai hai thám tử: đám thần lùn đang hội ý. Chúng không dám tấn công ồ ạt nữa, chúng đã hiểu rằng hai thám tử sẽ chống chọi quyết liệt.

Hannibal tìm cách định hướng. Hai bạn đang ở phần hậu trường: xưa kia, người ta chứa các tấm phôi cảnh tại đó. Vẫn còn khá nhiều khung dựng vào tường, và những tấm vải cuộn lại chất thành đống. Một đi văng bị thủng, một cái bàn đầy bụi, một cái thang cũng bị bỏ tại đó.

Có tiếng sột soạt trong không khí. Một vật đen đen là là qua đầu hai thám tử rồi biến mất.

- Dời! Peter la lên.

- Để ý đến dời làm gì, Hannibal đáp. Chúng ta sắp bị tấn công rồi.

Thật vậy, đám thần lùn đang cầm gậy gỗ tiến lại gần hai thám tử.

- Ngã này! Peter kêu.

Thám tử phó có năng khiếu định hướng. Cậu đâm thẳng trước mặt, vào lối đi chật hẹp còn lại giữa hai hàng khung. Hannibal đi theo, khi đi ngang làm ngã cái thang. Những tiếng la sau lưng báo cho hai thám tử biết rằng thang rơi trúng đầu đám thần lùn.

Peter dừng lại đột ngột. Hannibal đụng vào Peter từ phía sau. Ở cuối lối đi, có hai thằng người nhỏ bé, tay cầm chùy.

- Bọn mình bị bao vây rồi! Peter hỗn hển nói. Phía sau cũng có, phía trước cũng có.

- Vậy ta hãy đi bên hông.

Hannibal đá thật mạnh vào tấm phôi cảnh. Tấm vải mục rách ngay. Hai thám tử nhảy vào lỗ hổng. Những cái khung khác cản đường hai cậu. Hai thám tử cúi đầu xuống lao về phía trước.

Xung quanh có tiếng vải rách, kêu sột soạt, lách tách. Đám đuổi theo không biết chạy ngã nào nữa. Chẳng bao lâu, Hannibal và Peter đâm qua tấm vải cảnh cuối cùng và ra đến sân khấu. Phòng hát trải dài ra trước mắt. Ở cuối, chùm sáng đèn pin cho thấy những cánh cửa lớn có lẽ đưa ra ngoài. Nếu đến được đó, sẽ còn phải tháo gỡ các tấm ván bị đóng đinh trên cửa, nhưng

đây không phải là chuyện bất khả.

Hai thám tử đang nghiên cứu địa hình, thì có tiếng bước chân nhẹ vang lên ở phía sau. Peter quay lại nhìn: kẻ thù đang tiến tới.

- Chuồn thôi! Thám tử phó kêu.

Để làm gương, Peter nhảy qua hàng đèn chiếu trên sân khấu và chạy trên lối đi chính. Đúng lúc đó, toàn bộ nhà hát không còn tối tăm nữa nhờ bộ đèn chùm đột ngột sáng lên. Một thần lùn chụp lấy sợi dây đang thòng xuống từ cái móc, rồi y hệt như Tarzan đu dây leo, bay trong không gian, rơi trúng trên vai Hannibal. Thám tử trưởng ngã xuống đất, làm rơi đèn pin, và bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Peter quay trở lui, tóm lấy thần lùn ở ngang eo ném thật xa. Bị mắc kẹt giữa hai ghế, hấn thét lên. Bạn bè hấn chạy đến giải thoát cho hấn. Hai thám tử lợi dụng để chạy tiếp. Hai bạn chạy hết gian phòng, không gặp trở ngại gì, và lao vào cánh cửa dẫn ra ngoài đường.

Cửa không nhúc nhích.

- Mấy tấm ván bên ngoài làm kẹt cửa - Peter nói - Ta hãy tìm cửa sổ.

Peter lao vào một hành lang bên hông, leo lên cầu thang dường như đi ra ban công. Bây giờ đèn pin của Peter là nguồn sáng duy nhất. Đi hết thang lầu, hai bạn đến một chỗ giống như phòng giải lao. Peter tắt đèn, rồi vén màn nhưng khuôn cửa.

Ngay giữa phòng hát vẫn còn sáng, Peter nhìn thấy bốn thằng người nhỏ bé đang hội ý.

Rồi một người vóc dáng bình thường băng qua sân khấu tiến về nhóm thần lùn.

Peter nhận ra hấn.

- Rawley! Peter nói khẽ. Rawley làm chung với bọn thần lùn!

- Phải - Hannibal buồn rầu nói. Mình đã sai lầm thật là tệ hại, Peter à. Ta sẽ nói chuyện này sau. Nghe đi!

- Ê! Đẳng kia! Bọn lùn beo! Rawley nạt đám thần lùn. Tụi mày hãy lục soát

tòa nhà này nhanh lên. Phải tìm cho bằng được hai thang nhóc. Chúng không ra được, tất cả các lối thoát đều bị bịt kín rồi. Nhanh lên nào!

Không trả lời, đám thần lùn phân tán đi khắp phía.

- Tạm thời - Hannibal thì thầm - chúng đã lặt dấu vết của ta. Phải chi chúng ta có chỗ trốn đâu đó. Sớm muộn gì rồi bà Allward cũng sẽ thức dậy...

- Bà sẽ thấy bọn mình mất tích và bà sẽ gọi cảnh sát! Cậu nói đúng! Peter kêu.

- Cảnh sát sẽ tìm thấy máy ảnh của mình ngoài vườn, hình đã rửa ra sẽ cho thấy là trong khu phố này có những chuyện kỳ lạ xảy ra, và chúng ta sẽ được cứu. Vấn đề là phải trốn cho đến lúc đó.

- Vậy thì phải làm nhanh lên - Peter nói - Mình nghe bọn chúng leo lên lâu kìa.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 12

ĐI XUỐNG

Bà Agatha Allward thức dậy. Bà nghe tiếng đào bới.

Bà nằm trên giường một hồi, lắng tai nghe. Đúng rồi: bọn thần lùn lại đào dưới tầng hầm nữa.

Hai cậu con trai có nghe thấy không? Từ phòng hai cậu không có tiếng động gì hết. Có thể hai cậu còn ngủ. Đúng là hai cậu nhiệt tình thật, nhưng con trai thường ngủ say lắm.

Bà gọi:

- Hannibal ơi! Peter ơi!...

Không có trả lời.

Bà Allward dậy, khoác áo choàng vào. Rồi bà ra hành lang, chạy đến phòng hai cậu.

- Hai cháu ơi! Bà kêu.

Cũng không có trả lời. Bà Allward mở cửa ra, tìm công tắc, bật đèn sáng lên.

Hai giường trống không.

Tim đập thật mạnh, bà Allward nhìn quanh phòng. Hai bộ đồ ngủ xếp cẩn thận, đặt trên ghế. Các bao nhựa, trong đó hai cậu chứa thiết bị, vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu bà Allward là hai cậu đã hoảng sợ và đi về nhà. Bà cảm thấy mình bị bỏ rơi.

- Trời ơi, ta sẽ làm gì đây? Bà nói khẽ.

Ở lại trong nhà à? Bà không chịu nổi nữa. Hai cậu con trai, khỏe mạnh và đầy thiện ý như Hannibal Jones và Peter Crentch, mà cũng bỏ chạy, thì làm thế nào bà, già yếu như thế lại dám nghĩ đến chuyện đối đầu với bọn thần

lùn?

Không, bà sẽ đến ở nhà Roger, như cháu bà đã nhiều lần mời bà.

Bà bước xuống tầng trệt, nơi có điện thoại. Tay bà run mạnh đến nỗi bà không quay được số. Khi giọng nói ấm áp của cháu bà vang lên trong ống nghe, bà chỉ nói được đực đoạn:

- Bọn thần lùn! Chúng đang ở đây! Dì nghe thấy chúng, Roger ơi! Dì không thể ở đây được nữa. Dì đến nhà cháu được không? Ngày mai, dì sẽ bán nhà cho ông Jordan.

- Dì ơi - Roger trả lời, đây là một sáng kiến rất hay, nhưng để sáng mai hai dì cháu ta nói chuyện. Bây giờ, dì hãy chuẩn bị những gì cần thiết để qua đêm, cháu sẽ đến rước dì ngay.

- Ôi! Cám ơn, Roger à! Cám ơn nhiều!

Can đảm hơn một chút, nhưng vẫn rất căng thẳng, bà Allward vội vàng thay đồ. Bà chỉ cảm thấy thật sự an toàn khi cửa xe đóng lại sau bà.

Trong khi đó, Hannibal và Peter cũng không được an tâm lắm.

Chạy từ hành lang này sang hành lang kia, từ cầu thang này qua cầu thang khác, hai thám tử cố gắng tìm một chỗ trốn ở phần trên cao của nhà hát, nhưng không thấy đâu hết. Hai cậu chỉ dùng đèn pin khi nào không thể làm khác được. Phần nhiều thời gian hai cậu lợi dụng bóng tối để di chuyển, trong mùi ẩm mốc và giữa làn bay của mấy con dơi.

Đôi khi sát gần bên mình, hai thám tử nghe tiếng kêu chí chóc của bọn rượt theo. Thình thoảng, giọng nói ồn ào của Rawley vang lên.

- Nếu bà Allward không gọi ngay cảnh sát, chúng ta có thể rơi vào một tình thế khó chịu đấy, Hannibal thì thầm.

- Còn bây giờ, mình không hiểu cậu gọi tình thế này là gì? Peter đáp.

Ở cuối hành lang, hai cậu nhìn thấy một cánh cửa chưa mở thử. Đèn pin chiếu sáng một tấm bảng lẽ: "Tháp. Cấm vào".

- Tháp là một chỗ hướng ra gió từ khắp mọi phía. - Hannibal nói. Đi thử, mình có sáng kiến.

Hai cậu đẩy thật mạnh và mở cửa ra được. Phía sau có cầu thang hình xoắn ốc.

Hai cậu đóng cửa lại và leo lên cầu thang.

Một hồi sau, hai cậu lên đến một sân thượng nhỏ có mái che. Phía dưới là con đường vắng vẻ và được chiếu sáng yếu ớt từ một đèn đường.

- Rồi bây giờ đi đâu nữa? Peter mĩa mai hỏi. Lần này là toi rồi, Babal à.

- Con đường chỉ cách khoảng hai mươi mét phía dưới. Hannibal đáp.

- Đúng. Theo chiều thẳng đứng!

- Nhưng chúng ta có ba mươi mét dây nylon chắc! Nó có thể chịu được hai lần trọng lượng của cậu mà không đứt.

Trọng lượng của mình hả? Tại sao lại hai lần trọng lượng của mình. Peter phản đối. Tại sao không phải là hai lần trọng lượng của cậu?

- Bởi vì mình không có gì giống vận động viên điền kinh cả. Còn cậu thì giống. Ta sẽ cột sợi dây này vào cột dây. Cậu sẽ xuống và chạy đi kêu cảnh sát.

Peter cầm sợi dây trong tay.

- Dây mỏng và trơn quá - Peter tuyên bố - Mình sẽ bị dây cửa đứt tay mất.

- Cậu có găng tay lót da trong lòng bàn tay. Cậu cứ quấn dây quanh cổ tay, rồi trượt từ từ xuống.

Peter làm thử và thấy làm được.

- Đồng ý - Peter nói - Nhưng mình sẽ nói gì với cảnh sát? Rằng bọn mình đã phát hiện thấy thần lùn à?

- Những thằng người nhỏ bé có thật đang tìm một kho báu có thật - Hannibal vừa nói vừa cột dây vào cột. Đáng lẽ mình phải nghĩ ra.

- Tại sao đáng lẽ cậu phải nghĩ ra? Peter ngạc nhiên hỏi. Làm sao cậu có thể đoán ra được rằng có kho báu dưới nhà bà Allward?

- Dưới nhà bà Allward không có kho báu, Hannibal đáp. Cậu hãy thử suy nghĩ một chút xem nào. Kho báu gần nhất nằm ở đâu?

- Mình không biết. Chắc là ở biển Caraibes.

- Không phải. Kho báu gần nhất nằm trong ngân hàng, phía bên kia nhà bà Allward.

- Trong ngân hàng à? Ý cậu nói sao?

- Trên đường đi cậu sẽ hiểu ra. Nhanh lên. Nhưng đừng mạo hiểm nhé.

- Yên tâm! Peter vừa nói vừa bước qua lan can.

Peter đã quyết đi xuống bằng cách dùng chân tự đẩy mình ra khỏi tường.

Như vậy nguy cơ té sẽ giảm đi.

Cẩn thận không nhìn xuống dưới để không bị chóng mặt. Peter trượt dọc theo dây, đặt chân vào tường. Peter tiến xuống dưới như thế, từng bước một. Mọi việc xảy ra tốt đẹp, và Peter đã xuống được nửa đường, thì nghe tiếng nói phía trên. Giọng của Hannibal trước, rồi giọng Rawley, sau đó là im lặng.

Peter xuống nhanh hơn. Phải chăng Hannibal đã bị kẻ thù phát hiện? Đột nhiên, sợi dây bị giật mạnh đến nỗi Peter xém buông ra. Giọng nói của Rawley vang lên đầy đe dọa.

- Ê! Thăng nhóc đằng kia.

Peter không trả lời. Dây bị giật một lần nữa. Peter không chịu được nữa.

- Chuyện gì vậy? Peter hỏi.

- Leo trở lên!

- Tôi muốn xuống.

- Vậy thì tao sẽ cho mày xuống nhanh. Lấy dao cắt một cái là mày sẽ xuống nhanh hơn mày muốn.

Peter nhìn xuống dưới. Còn một chục mét nữa mới đến lề đường. Nếu trên cỏ, trên đất mềm thì được còn trên bê tông thì không! Trong trường hợp tốt nhất, Peter sẽ bị gãy hai chân. Peter hoàn toàn không muốn như vậy.

- Tao đếm đến ba là tao cắt! Rawley gầm lên.

- Khoan đã! Khoan đã! Peter la lên. Tôi lên. Chờ tôi cầm sợi dây cho chắc lại, nó đang tuột ra.

- Được! Nhưng đừng hòng chơi tao đấy!

Peter có một ý. Có lẽ cũng vô ích thôi. Nhưng sao không thử vận may.

Peter dùng răng tháo găng tay phải ra, vẫn leo bằng tay trái. Rồi Peter lấy viên phấn xanh dương trong túi ra, vẽ một dấu chấm hỏi vĩ đại trên tường nhà hát. Rồi cậu bỏ rơi viên phấn, xỏ găng tay vô lại.

- Sao, thăng nhóc? Rawley hét lên. Chọn lựa xong chưa: lên hay xuống?

- Lên, lên! Peter đáp.

Tay này đặt lên tay kia. Peter leo trở lên. Cực khổ nhưng khi gần đến nơi, có hai bàn tay khỏe mạnh chụp lấy cậu, nâng cậu vào tháp.

Trên sân thượng có ba người đàn ông. Hai người đang giữ Hannibal thật chặt.

Nét mặt Hannibal biểu lộ sự lo lắng lẫn lộn với sự tức giận, giống như cảm giác của Peter.

Thám tử phó định đặt câu hỏi, thì Rawley ra lệnh.

- Thăng nhóc không được nói chuyện. Chuck và Dick, mang hai thang này xuống tầng hầm. Chúng ta có việc.

Vừa bị đẩy vừa bị kéo, Hannibal và Peter trở xuống cầu thang xoắn ốc, và nhiều cầu thang khác nữa, cho đến khi xuống tận tầng hầm của nhà hát. Các bức tường xây bằng bê tông và có hai nồi hơi vĩ đại chiếm phần lớn chỗ trống. Một trong những bức tường có nhiều cánh cửa đề: “Than 1”, “Than 2” và “Than 3”.

Rawley mở cánh cửa “Than 1” ra và xô hai thám tử vào bên trong.

Khi đó Peter thốt lên một tiếng ngạc nhiên.

Thật vậy, trong một góc phòng hầm chứa than, bốn thần lùn đánh nhau với hai thám tử khi tối đang ngồi. Bọn chúng chơi đánh bài và chỉ liếc nhìn hai cậu một cái, rồi tiếp tục đánh bài.

Xe cút kít, xuống, cuốc chim và đèn pin to rải đầy dưới đất.

Một bức tường bị đập phá. Có một cái lỗ to đen trên đó. Qua lỗ có thể thấy một đường hầm dài, hoàn toàn tối om.

Peter vận dụng khả năng định hướng. Đường hầm đi về hướng nhà bà Allward, nhưng ở độ sâu này, chắc chắn nó đi thấp hơn hầm nhà bà Allward, và đi tiếp về một đích khác.

Đích nào?

Khi đó, Peter hiểu ra ý của Hannibal, khi cậu nói về kho báu trong ngân hàng.

Ba gã đàn ông và những bạn nhỏ của chúng đúng là băng trộm đã nghĩ ra một cách thức tài tình để đục phòng sắt của ngân hàng bên cạnh.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vòng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 13

ÂM MƯU GHÊ RỘN

Peter và Hannibal vẫn đang ngồi trong tầng hầm. Hai thám tử bị trói hai cổ tay và hai cổ chân lại, nhưng không bị nhét giẻ vào miệng. Đáng lẽ hai cậu đã có thể nói chuyện được, nếu như Hannibal chịu nói.

Peter thấy rõ sắp mình đang tức tối vì đã đâm đầu vào bẫy đối thủ. Phần mình, Peter nghĩ sắp lằm. Làm thế nào khi nghe "chuyện thần lùn hiện ra trước mắt một bà già", mà lại hiểu ra nổi là "vụ băng trộm chuyên nghiệp tấn công ngân hàng?" Peter cũng đã nhận xét ngay rằng Rawley là thủ lĩnh vụ này. Chuck, béo lùn vai rộng, và Dick, ốm gầy gân guốc, răm rắp tuân lệnh Rawley. Dick, có biệt danh là "Bé Khóa", có chiếc răng vàng và ria mép mỏng. Hắn nhìn hai thám tử một cách đáng sợ.

- Babal ơi - Peter thì thầm - Rawley là tên trộm chuyên nghiệp, đúng không? Hắn xin vào làm bảo vệ ở đây để có thể tiến hành vụ trộm ngân hàng, đúng không?

- Đúng, Peter à. Đáng lẽ chúng ta phải đoán ra được ngay từ đầu, bởi vì mình đã biết hai yếu tố chủ chốt: sự hiện diện của ngân hàng, kẻ đào dưới đất. Như vậy là đủ để tạo lại vụ này. Thế mà không: mình đã bị sao lãng bởi chuyện thần lùn!

- Giả như là Sherlock Holmes, ông cũng sẽ bị sao lãng thôi. Peter đáp. Này, tại sao dám thần lùn ngồi đánh bài thay vì giúp bọn kia.

- Chắc là chúng không thuộc băng. Chắc là chúng chỉ được thuê để làm cho bà Allward sợ và để biện minh cho tiếng đào đất.

- Được, mình hiểu rồi. Thế những thần lùn này từ đâu ra? Bộ Rawley đi tận Rừng Đen để mang chúng về sao?

- Peter ơi, cậu làm cho mình thất vọng quá. Đám thần lùn này chưa bao giờ đi đến Rừng Đen cả. Chúng xuất xứ từ những quyển sách thiếu nhi của bà Allward. Mình đã hiểu ra ngay khi thấy chúng vui đùa ngoài vườn.

Dường như Hannibal nghĩ rằng mình đã giải thích xong nhưng Peter vẫn chưa hiểu. Những thần lùn xuất xứ từ sách. Như vậy có nghĩa là sao?

Tung khi đó, bọn trộm lao động cực lực. Cứ mỗi lúc, có một tên chui ra ra khỏi đường hầm bên cạnh đi xuống.

- Dick ơi, có còn có ba mét, Chuck thông báo.

- Khi đó, tao sẽ làm cái công việc tinh vi, tên kia đáp. Tao sẽ cho mày thấy cách đục kết sắc! Không kém gì công việc của nha sĩ.

Một câu hỏi mới nảy ra trong đầu Peter. Cậu quay sang Hannibal, thấy thám tử trưởng, nằm trên vài cái bao bố, đang ngủ ngon lành.

Peter tức giận. Thậm chí Peter xém lay Hannibal dậy. Thiếp ngủ trong khi tình thế nguy kịch như vậy, đúng là quá điếm tĩnh. Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, Peter nghĩ rằng đêm sẽ còn dài, và hai thám tử sẽ cần phải tập trung hết năng lực cần thiết cho đến lúc bọn trộm mang chiến lợi phẩm đi, khi đánh cắp xong ngân hàng. Nói cách khác, Hannibal tận dụng thời gian: Hannibal nghỉ cho lại sức. Vậy Peter chỉ việc làm theo.

Peter không do dự nữa, cậu tìm chỗ dựa vào tường bê tông, tìm tư thế thoải mái hơn.

Peter không biết mình ngủ được bao nhiêu thời gian nhưng khi thức dậy, Peter cảm thấy sáng khoái. Cổ tay và cổ chân bị đau, cánh tay, chân căng bị tê, nhưng đầu óc làm việc rất tỉnh táo.

Peter mở mắt ra khi nghe tiếng nói gần bên mình.

Hannibal đang ngồi và húp tô súp. Rawley ngồi trên cái thùng cũ, tâm trạng khá vui vẻ.

Không còn nghe tiếng cuốc chim nữa. Đám thần lùn xúm trong một góc đang ăn bánh mì. Chuck và Dick Bẻ Khóa không có trong hầm. Một dây cáp điện to chạy vào đường hầm. Xa xa, có tiếng gừ gừ không đều dội đến, giống như tiếng máy khoan: có lẽ hai tên cướp đang đục thành phòng sắt.

- Chào Peter, Hannibal nói khi thấy bạn đã thức. Cậu ngủ ngon chứ?

- Ngon lành! Peter đáp. Chưa thấy nệm giường nào êm ấm như thế.

Rawley phá lên cười.

- Mấy chú nhóc này thật! Rawley kêu. Buồn cười quá! Lúc đầu ta ghét tụi bây, vì tụi bây xen vào chuyện người khác, nhưng bây giờ, khi tụi bây

không còn phá hại được ta nữa, ta thấy tội bây cũng dễ thương!

- Ông đánh lừa chúng tôi dễ dàng quá! Hannibal nói. Khi thấy mấy thần lùn của ông làm trò khi ngoài vườn, tôi nghĩ chính Roger Allward đã thuê chúng để nhát bà dì. Tôi chỉ hiểu ra mưu kế của ông, khi ông dụ chúng tôi vào nhà hát.

- Đừng buồn, thằng mập, Rawley trả lời. Nếu tội bây may mắn, thì giờ này ta đã bị cảnh sát đuổi theo rồi. Phải thừa nhận là thằng bạn này khá lắm! Mặc dù thông thường trông nó góc ghech. Mà trong nghề này, vẻ góc ghech là quý lắm. Nếu chịu làm việc chung với ta, trong mười năm ta sẽ đào tạo thành trộm ngoại hạng.

- Chúng tôi rất lấy làm thích về lời đề nghị của ông và chúng tôi xin cảm ơn ông, Hannibal phát biểu. Nhưng thà chúng tôi từ chối còn hơn. Chúng tôi cho rằng những rủi ro của cuộc sống kiểu này chỉ dẫn đến thảm họa mà thôi.

- Đã nói là thằng nhóc này nói chuyện y như từ điển mà! Rawley kêu. Thằng mập này, mà chịu khó luyện tập, mà sẽ trở thành tội phạm siêu đẳng nhất thời đại. Bí quyết nghề bọn tao là phải biết đề phòng tất cả. Y như ta đã làm kỳ này. Kết quả: ta sẽ sống như vua suốt phần đời còn lại, còn mà, do mà không chịu làm việc với ta, không nên bàn về chuyện sẽ xảy ra với mà.

Peter vắn vẹo người. Peter không thích giọng nói của Rawley.

- Bạn Peter đây muốn đặt cho ông rất nhiều câu hỏi, Hannibal nhận xét để thay đổi chủ đề nói chuyện. Ông có đồng ý giải thích cho bạn ấy mưu kế tinh vi của ông không?

- Sẵn sàng! Rawley kêu. Ê! Thằng nhóc! Muốn húp chút nước canh không? Hẳn lấy chén Hannibal vừa mới uống, rót một chút nước canh từ trong bình thủy rồi đưa về cho Peter.

- Phải giải thích từ đầu, hẳn nói. Tao sinh ra và lớn lên trong khu phố này. Cách đây bốn mươi năm, tao là một trong những thần lùn của bà Allward. Ha! Ha! Tội bây thấy mặt tao có giống thần lùn không? Nhưng phải nói rằng tao thay đổi khá nhiều. Đấy. Cứ mỗi tuần một lần, bà tập hợp tất cả lại nhà bà; bà cho chúng tao ăn bánh, ăn kem, rồi bà đọc sách cho nghe.

Rawley kể câu chuyện đời mình với rất nhiều chi tiết. Cha hắn làm thợ hồ và có tham gia xây dựng Nhà Hát Ngàn Lẻ Một Đêm và ngân hàng. Một hôm, hắn nghe cha hắn nói về phòng sắt ngân hàng. Cửa hầm bằng thép, tường xây bằng bê tông. Ban giám đốc nghĩ rằng phòng sắt nằm quá sâu, nên không có gì phải sợ hết.

- Nhưng tao, Rawley, tao luôn nghĩ đến điều cha tao nói, và tao tự nghĩ rằng, nếu xuất phát từ tầng hầm của mẹ Allward, thì sẽ dễ dàng đến ngân hàng thôi. Nhưng mẹ Allward lại không bao giờ rời khỏi nhà.

Rồi khi nhà hát bị đóng cửa, tao đã nảy ra ý kiến khác. Tao đã nghĩ ra là bằng cách đào nhiều hơn, có thể xuất phát từ nhà hát, đi qua dưới nhà bà Allward và đến cùng một chỗ.

Đúng lúc đó, tao lại bị công lý kiểm chuyện: tao phải ngồi tù. Ngay khi ra khỏi tù, tao đã thành lập một băng nhỏ. Rồi tao đã phải loại bỏ những người bảo vệ trước đó, bằng cách gây những tiếng động kỳ lạ. Cuối cùng ông Jordan đã thuê tao, và bọn tao đã bắt đầu làm việc.

Rawley kể tỉ mỉ làm thế nào Dick Bẻ Khóa, Chuck và chính hắn đã đục được tường hầm, rồi đào về hướng nhà bà Allward. Đất đào lên được chất vào các phòng chứa than để ông Jordan không nghi ngờ gì.

- Vậy là ông Jordan không thuộc băng này? Hannibal hỏi.

- Jordan hả? Làm gì có! Ông ta vô tội như con cừ non mới đẻ. Tao đã lừa ông ta, y như đã lừa mọi người. Chẳng hạn như mẹ Allward. Tao thừa biết là nếu nghe đào đất, mẹ sẽ đi gọi cảnh sát. Nhưng tao cũng biết là mẹ tin thần lùn là có thật. Không có chuyện gì dễ hơn. Tao cho thần lùn vào nhà mẹ. Bọn chúng làm hư sơ sơ sách vở mẹ, để gây chú ý. Tất nhiên là tao cho bọn chúng hóa trang thành thần lùn, giống như mẹ kể hồi xưa. Tao hy vọng mẹ bỏ đi. Nhưng cả nếu như mẹ không chịu đi, tao cũng không có gì phải sợ. Giả sử mẹ đi gặp cảnh sát và nói: "Tôi bị thần lùn quấy phá", thì người ta sẽ đưa mẹ thẳng vào bệnh viện, đúng không? Thế là tao được bình yên.

Rawley phá lên cười.

- Thay vì làm vậy, mẹ lại nhờ tụi mày giúp. Thế là phiền phức hơn, nhưng tao cũng xử lý được mày rồi, phải không?

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Roger tin lời bà Allward? Hannibal hỏi.

Roger cũng có thể ở lại trong nhà và nghe tiếng các ông đào.

Rawley trả lời bằng cách nháy mắt.

- Tao cũng lừa được tên Roger, y như đã lừa ông Jordan và mụ Allward. Tao đã thỏa thuận với hắn.

- Thỏa thuận hả? Peter kêu.

- Đúng! Tao nói hắn rằng ông Jordan thuê tao để nhát bà già, để cho bà bán nhà. "Tôi sẽ không hại bà, tao nói với hắn thế, tôi chỉ làm cho bà thấy thần lùn thôi". Mà tên Roger lại muốn bà dì bán nhà cho nhanh, nên hắn đồng ý, và mỗi khi mụ Allward nói đến thần lùn là tên Roger giả vờ không tin.

Rawley có vẻ rất tự đắc.

- Thấy chưa Babal, cậu đâu có lầm nhiều lắm về Roger, Peter nói.

- Sao? Nó đoán ra được cả chuyện này nữa hả? Rawley hỏi. Thằng mập ơi, mày khôn hơn tao nghĩ nhiều. Thôi, đến làm với tao đi, bọn cảnh sát sẽ không biết đường nào mà điều tra nữa.

- Xin phép ông cho tôi suy nghĩ về lời đề nghị của ông, Hannibal trả lời.

Nhưng có lẽ Hannibal muốn có được thêm thời gian. Cũng có thể trong thâm tâm, Hannibal cảm thấy thích thú.

- Tất nhiên, thằng mập, Rawley nói. Để tao đi xem Chuck và Dick làm đến đâu rồi. Chắc giờ này, tụi nó đục xong phòng sắt rồi.

- Còn một câu hỏi nữa! Peter kêu. Ông có thể giải thích làm cách nào ông tìm ra thần lùn và làm sao ông bắt họ làm cho ông được không?

Rawley mỉm cười.

- Tự chúng sẽ trả lời tụi mày. Ê! Đồ lùn! Hắn gọi. Ra đây kể chuyện đời cho hai tên tù nhân này nghe đi.

Hắn chui vào đường hầm.

Một thần lùn - râu trắng rối bù, mắt đỏ ngầu hung dữ - ra ngồi chồm hổm gần hai thám tử.

- Các người đã gây khó khăn rắc rối cho chúng tôi. Người đã xém làm gãy cánh tay tôi. Các người sẽ phải trả giá về chuyện này. Theo tôi, các người sẽ không bao giờ trở về từ chuyến du lịch dài mà các người sắp thực hiện.

Người đàn ông nhỏ bé nói chuyện bằng một giọng thê thê, có pha giọng Âu châu nhẹ. Peter chăm chú nhìn ông ta: mắt đỏ, tai nhọn và nhiều lông, hai

bàn tay vĩ đại, đầy đủ tất cả. Làm thế nào mọi người không để ý đến một sinh thể như thế, trừ phi sinh thể đó ẩn sống dưới đất?

- Ông có phải là thần lùn thật không? Peter hỏi. Nếu không ông là ai vậy? Người đàn ông nhỏ bé cười khẩy.

- Mày khờ quá, thằng bé ơi! Xem này! Ông nắm lấy cái tai mình, rồi kéo. Peter hoảng hốt nhìn thấy cái tai rời ra khỏi đầu, để lộ một dải tai khác, màu hồng và kích thước bình thường.

Cũng bằng cách đó, thần lùn tước bỏ hai bàn tay lông lá che giấu hai bàn tay thật của mình, cặp nanh giả bọc răng thật của mình, cuối cùng, ông đưa tay lên mắt phải.

- Chỉ còn mắt trái là đỏ! Ông thông báo.

Đúng vậy: con mắt phải có lại màu xanh tự nhiên.

- Kính tiếp xúc màu, thần lùn giải thích. Mũi bằng nhựa. Râu giả. Tất cả được thiết kế theo hình ảnh trong sách bà già. Cậu muốn biết thật ra tôi là ai hả cậu bé? Là một người lùn, cậu à. Chỉ là một người lùn. Nếu cậu còn nói tôi là thần lùn, tôi sẽ phù phép cho cậu biến thành củ cải đỏ đấy!

Người đàn ông nhỏ phá lên cười the thé.

- Bây giờ, cậu đã hiểu rồi chứ, Peter? - Hannibal nói.

- Mình hiểu là một băng người lùn đã chế giễu bọn mình, Peter trả lời. Phần còn lại, mình phải thừa nhận là có một số chi tiết mình chưa nắm được.

- Chi tiết nào? Hannibal hỏi. Cậu đã hiểu rằng Rawley muốn đánh cắp ngân hàng bằng cách đào đường hầm đi qua dưới nhà bà Allward và để loại trừ mọi nghi ngờ, hãm đồng lõa với Roger để làm cho bà Allward tưởng rằng chính bọn thần lùn đào dưới tầng hầm.

- Đúng cái đó mình thấy rồi, Peter nói. Cậu đoán ra được lúc nào vậy Babal?

- Tia sáng đã lóe lên trong đầu mình, khi thấy đám thần lùn chạy ào về cửa nhà hát, ngân hàng, tiếng cuốc chim, thần lùn, mọi thứ có vẻ có tổ chức.

- Hơi trễ! Người lùn nhận xét. Bây giờ, kế hoạch của chúng tôi đã thành công. Chúng tôi sẽ vớ món tiền rồi chuồn đi. Hôm nay là chủ nhật, sẽ không ai hay biết gì hết, và chúng tôi có được hai mươi bốn tiếng trước mắt.

- Bà Allward sẽ phát hiện chúng tôi đã biến mất và sẽ gọi cảnh sát, Hannibal nói ra vẻ tự tin.
- Đừng mong. Bà già đã ra đi cùng với cháu rồi. Có lẽ bà nghĩ hai cậu sợ và bỏ trốn. Không đâu. Mọi thứ đều xảy ra tốt đẹp cho chúng tôi.
Peter cảm thấy tim muốn ngừng đập trong lồng ngực. Hannibal định trả lời một cái gì đó, thì Rawley xuất hiện ở cuối đường hầm.
- Dick đục thủng tường rồi - hẳn thông báo - Phải lùi tiền ra khỏi phòng sắt. Hai thằng lùn ra đây giúp bọn tao!
- Tôi cũng rất muốn đến, để quan sát nghiên cứu kỹ thuật của ông, Hannibal nói.
- Sẵn sàng, thằng mập à. Hy vọng mày sẽ quyết định làm việc với bọn tao. Mày sẽ thấy bọn tao là chuyên nghiệp thứ thiệt!
Hắn cắt sợi dây trói chân Hannibal, nhưng vẫn để hai tay bị cột. Khi đó, thám tử trưởng đi theo thủ lĩnh băng trộm vào đường hầm. Peter ở lại một mình với người lùn.
- Ha ha! Người đàn ông nhỏ bé cười khẩy. Bọn tôi đã chọc phá các người vui lắm. Lúc bọn tôi lên vai nhau để gõ vào kính cửa sổ. Rồi lúc bọn tôi lộn người ngoài vườn. Và lúc dụ các người vào nhà hát nữa chứ?... Phải công nhận rằng các người cũng xem thoát được. Cũng khá!
- Cám ơn, Peter trả lời. Mà tại sao các ông lại nhất định đòi bắt chúng tôi vậy?
- Bởi vì, nếu các người nghe chúng tôi đào, có thể các người sẽ gọi cảnh sát. Như vậy chúng tôi không thích chút nào, nhất là vào ngày trọng đại như thế này.
- Tôi vẫn không hiểu - Peter nói - Trước sau gì cảnh sát cũng sẽ tìm ra các ông. Ở Hoa Kỳ này đâu có hàng triệu người lùn. Ngay khi chúng tôi kể lại chuyện này...
- Nó tưởng nó sẽ được kể lại! Người lùn nói và ôm bụng cười. Nhưng: cả nếu như chúng tôi đủ khờ để cho các người kể lại, cũng không có gì thay đổi. Có thể cậu quên mất rằng chúng tôi đang ở gần Hollywood.
- Thì sao?
- Ở vùng này có đông người lùn bằng phần còn lại trên thế giới. Tất cả

chúng tôi đều hy vọng được thuê vào làm việc cho điện ảnh, hay cho truyền hình, hay cho các khu công viên giải trí. Có khoảng ba mươi người trong chúng tôi sống bằng trợ cấp đặc biệt. Một số chúng tôi có nghề tay trái: lên vào những lối đi quá chật hẹp cho người bình thường, và lấy đồ quý. Nhưng dù có nghề tay trái hay không, tất cả chúng tôi là một đại gia đình và chúng tôi không bao giờ tố giác lẫn nhau. Nếu bị tra hỏi, chúng tôi luôn trả lời là không biết gì. - Người đàn ông nhỏ vừa kết luận vừa gắn lại cái tai giả, cả nếu như các người có dịp nhận dạng chúng tôi, các người cũng sẽ thất bại. Mà chúng tôi cũng không để cho các người có cái dịp đó đâu. Hiểu chưa?

Nói xong, đến lượt người lùn lao vào đường hầm.

Trong khi đó, Hannibal đang đứng ngay cuối đường hầm, trước cái lỗ mà Dick vừa mới đục được. Lỗ chỉ đủ một cậu bé chui qua. Dick và Chuck Bê Khóa đang lau mồ hôi trán.

- Có thể làm lỗ rộng hơn, Chuck nói với Rawley, nhưng sẽ mất quá nhiều thời gian. Vậy là bọn lùn có thể lọt qua dễ dàng.

- Đúng! Rawley nói.

Đám người lùn lần lượt chui qua lỗ. Đèn pin của chúng chiếu sáng một căn phòng rộng lớn, hình vuông, tường có kệ chứa những xấp giấy bạc xếp ngăn nắp. Có những bao tiền xu lẻ đặt dưới đất. Rawley ước tính:

- Một phần tư triệu đô-la! Đó là vì thứ hai là ngày cuối tháng. Đáng lẽ bọn xưởng máy bay được trả lương.

Hannibal không rời mắt khỏi bốn người lớn đang chuyền những xấp giấy bạc qua lỗ, trong khi ba gã đàn ông chắt đầy vào bao bố.

- Không cần mất công mang mấy bao tiền lẻ, nặng lắm, Chuck nhận xét. Vậy là đủ quá rồi.

- Đồng ý, Rawler nói. Mà không, cứ đưa hai túi tiền lẻ đi!

Đám người nhỏ cực nhọc đẩy ra ngoài hai bao tiền lẻ có vẻ khá nặng. Rồi đến lượt chúng chui ra.

Chiến lợi phẩm được chất lên xe cút kít, rồi chở ra tầng hầm. Tại đó, Rawley mở một bao ra và chia một xấp giấy bạc cho mỗi người lùn.

- Mươi ngàn đô-la mỗi thằng, đúng như đã hứa! Hẩn thông báo. Đừng có

xài xả lảng né. Cởi bỏ bộ đồ thần lùn ra đi: đã đến giờ chuồn rồi.

- Quá giờ rồi - Dick lầm bầm - Ta đã bị trễ.

- Sao thằng mập, Rawley quay sang Hannibal hỏi. Mà quyết định sao? Mà đi với bọn tao không? Mà sẽ được giàu có. Mà thông minh như thế, mà nên làm nghề bất lương chuyên nghiệp.

Peter tự hỏi không hiểu Hannibal sẽ trả lời thế nào. Chẳng lẽ Hannibal nhận lời?

- Thưa ngài Rawley, Hannibal nhã nhặn đáp, tôi nghĩ là tôi chưa quyết định. Nhưng dù sao, thực hiện một vụ trộm cũng là chuyện tương đối dễ. Cái khó là trốn thoát được.

Tên trộm phá lên cười.

- Đã nói là thằng nhóc này khôn mà! Hấn kêu. Đồng ý, bọn tao mang hai thằng mà theo cùng. Nhưng phải hóa trang cho tụi mà một chút. Chuck, Dick, đội mũ chụp cho tụi nó.

Hai gã đàn ông phóng ngay đến hai thám tử, trùm bao bố lên đầu hai cậu, rồi cột chắc miệng bao lại, để cho hai thám tử không trốn được.

- Bỏ tụi nó lên xe tải chở đi luôn! Rawley quyết định.

Hấn nói nhỏ đến nỗi Peter, trong bao, khó nghe được hẳn nói gì, Dick Bẻ Khóa phản đối. Chở thêm hai cái gói kèn càng thật là phiền phức. Có nên?

- Không cần! Rawley nói. Tao không thích cái gì dơ bẩn. Nếu tụi nó gây phiền phức quá, thì nhét bao tiền lẻ vào mũ chụp của tụi nó, rồi vứt chúng khỏi tàu. Tụi nó sẽ là hai thằng giàu nhất bị chết đuối ở Thái Bình Dương!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vòng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 14

BOB KÊU CỨU

Sáng chủ nhật, ánh mặt trời đánh thức Bob dậy. Trong vài phút, lưu trữ viên nằm trên giường, thường thức khoảnh khắc lười biếng dễ chịu, khi ta không ngủ nữa, nhưng không cần thiết phải dậy ngay.

Đột nhiên, Bob ngồi dậy. Bob vừa nhớ ra nhiệm vụ của Hannibal và Peter. Tối hôm qua, chuyện gì đã xảy ra? Hai bạn có phát hiện được điều gì không? Bob vội vàng mặc quần áo vào. Bob cẩn thận rút đài phát thu vào túi, rồi chạy xuống bếp. Bà Andy đang pha cà phê .

- Chào mẹ. Hannibal có nhắn gì con không mẹ?

- Không, bà Andy trả lời. Không có gì về mấy cái cổng xanh, hay mấy cửa tím số 18, hay gì gì đó của tụi con. Con bình tĩnh ngồi xuống ăn đi nào, đừng có chạy như điên để vào cái đồng hồ bỏ kia chơi.

- Con xin lỗi phải chinh lại mẹ, thứ nhất đó không phải là đồng hồ bỏ, và thứ hai, tụi con không có cổng xanh và cửa tím số 18.

Bob vừa trét bơ vào lát bánh mì vừa suy nghĩ. Hannibal không gọi điện thoại, có nghĩa là mọi chuyện đều ổn. Có thể là đêm qua bình yên, cũng có thể hai thám tử vẫn còn ngủ hay để lại lời nhắn cho Bob ở Thiên Đường Đờ Cỗ.

Bob ăn thúng thẳng, rồi leo lên xe đạp chạy từ từ đến nhà gia đình Jones.

Cổng lớn đang rộng mở. Hans đang rửa xe ngoài sân.

- Hannibal có gọi điện thoại không? Bob hỏi.

- Không. Chắc là ổn thôi. Hans trả lời.

- Nhưng đáng lẽ Hannibal phải thức rồi chứ. Để em đi gọi cho Babal. Hôm nay bọn em hẹn nhau đi lặn mà.

Bob bước vào văn phòng, nhắc máy, quay số nhà bà Allward. Chuông reng thật lâu, nhưng không có trả lời. Bob quay số một lần nữa, kết quả vẫn vậy.

Khi đó, Bob bắt đầu thấy lo.

- Babal và Peter không trả lời. Bob nói với Hans. Đường như bà Allward cũng không có nữa. Nếu vậy thì...

Hans nhú mày.

- Hai đứa muốn bắt thần lùn. Anh e rằng hai đứa đã bị thần lùn bắt mất rồi!

Hans lầm bầm.

- Ta hãy đến xem tại chỗ. Bob đề nghị.

- Chứ còn gì nữa! Hans kêu.

Đúng lúc chuông điện thoại reng.

- Chắc là Babal! Bob la lên.

Bob chạy ra điện thoại, nhắc ống nghe và trả lời:

- Thiên Đường Đồ Cổ nghe đây.

- Tôi có thể nói chuyện với Hannibal-san không ạ? Giọng của Taro Togati hỏi.

- Babal đi công tác rồi. Bob Andy ở đầu dây đây.

- Bạn làm ơn nhắc giúp với Hannibal-san nhé? Người cha đáng kính của tôi và các bảo vệ đã lục soát viện bảo tàng suốt cả đêm. Họ đã nhìn phía sau mọi bức tranh.

- Thế họ có tìm thấy cầu vồng không?

- Không! Rất tiếc là không thấy! Cha tôi rất giận dữ, vì đã nghe theo lời khuyên của những cậu bé. Tôi là con trai của người, tôi bị thất sủng. Tôi vẫn nghĩ rằng sáng kiến của Hannibal-san rất xuất sắc, nhưng sáng kiến ấy đã thất bại. Nhờ bạn nhắc lại với Hannibal-san như thế.

- Tôi sẽ nói... khi nào gặp, Bob trả lời.

Bob gác máy xuống.

Điều này sẽ không làm cho Hannibal thích - Bob vừa nghĩ vừa leo lên xe tải nhẹ - Babal hiếm khi lầm, nhưng lần này đúng là cậu ấy lầm to.

Xe tải nhỏ rồ máy chạy thật nhanh. Đường ít xe cộ lưu thông, nên bốn mươi lăm phút sau, chiếc xe cũ kỹ dừng lại trước nhà bà Allward.

Xe chưa tắt máy, thì Bob đã bấm chuông ở cổng đang hé mở. Bob đẩy cổng và cùng với Hans bước vào vườn.

Khu vườn trống không.

Hai anh em chạy vào nhà, bấm chuông ở cửa. Không có ai trả lời.

- Chắc là mọi người đã bị hóa đá hết rồi. Hans buồn bã thông báo.

Bob đẩy cửa thử, cửa mở ra. Bob và Hans bước vào tiền sảnh. Bob kêu hai bạn thật lớn tiếng. Chỉ có tiếng vang hồi âm lại.

Hết sức lo lắng, Hans và Bob lục soát toàn bộ ngôi nhà, kể cả tầng hầm. Không có dấu vết gì của Peter, Hannibal và bà Allward, trừ hai bộ đồ ngủ và mấy cái túi nylon đựng đồ cá nhân.

- Babal và Peter đã thấy một cái gì đó và đã đi điều tra. Bob nói. Chắc là bà Allward đi theo luôn. Phải đi tìm mọi người thôi.

- Bọn thần lùn bắt hết họ rồi, chắc chắn thế. Hans nói.

- Dù sao, có thể có điều gì nguy hiểm xảy ra với mọi người. Ta hãy xem ngoài vườn: có thể tìm thấy dấu vết nào đó.

Ngoài vườn, hai anh em nhanh chóng tìm thấy máy ảnh của Hannibal treo tòn ten ở cành cây.

- Babal đã qua chỗ này! Bob kêu. Xem Babal chụp được hình gì nào!

Bob kéo tấm ảnh ra khỏi máy ảnh. Tấm hình hiện ra, khiến Bob há miệng ngạc nhiên.

Trên tấm hình, có một thần lùn với cặp mắt hung hăng, hai cái tai lông lá, hai răng nanh nhe ra, đang nhìn qua kính cửa sổ.

- Anh đã nói mà. Bob ơi! Hans kêu. Giờ này, Peter và Hannibal đã hóa đá hết rồi.

- Em cũng bắt đầu tin là thế. Cần phải đưa cho cảnh sát xem tấm hình này và...

Đưa cho cảnh sát xem hình? Bob phân vân. Cảnh sát thường không giàu trí tưởng tượng lắm, và có lẽ phải mất rất nhiều thời gian mới thuyết phục nổi cảnh sát rằng một đám thần lùn đã bắt cóc hai cậu thiếu niên ngay giữa Los Angeles.

- Hay anh em mình lục soát cả khu phố này trước đã - lưu trữ viên đổi ý nói - ít nhất khi đi một vòng khu phố, ta có thể tìm thấy một dấu vết nào đó. Ta cũng có thể hỏi xem hàng xóm có thấy gì không.

Hai anh em rời khỏi khu vườn nhà bà Allward. Ngoài đường không có ai cả. Trước nhà hát Ngàn Lê Một Đêm, Bob giẫm phải một vật mềm nát ra dưới chân với tiếng kêu rít.

Bob cúi xuống nhìn và thốt lên một tiếng. Bob vừa mới giẫm nát một khúc phấn xanh dương.

- Phấn của Peter! Peter có qua đây! Bob nói.

- Miếng khác đây nữa nè, Hans trả lời, chỉ một khúc phấn xanh khác, xa hơn một chút trên lề đường.

- Đó là một viên phấn duy nhất bị gãy làm đôi, Bob kết luận. Thậm chí trên lề còn thấy được chỗ nó rớt trúng: có vết xanh.

- Thế viên phấn này rớt từ đâu? Hans hỏi.

Bob lùi ra ngoài đường, ngược mắt lên tìm cửa sổ, châu mai, ban công, tức một điểm từ đó Peter có thể ném phấn xuống.

Đột nhiên, Bob không tin mắt mình. Ở cao ngang tường, nơi không có cửa sổ, không có châu mai, không có ban công, Bob phát hiện một dấu chấm hỏi khổng lồ màu xanh dương, rất khó thấy trong lớp dơ bẩn phủ mặt đường.

Dấu hiệu của Peter?

Làm thế nào thám tử phó có thể vẽ được dấu hiệu ngay chỗ đó? Thật là khó hiểu. Tuy nhiên, có một điều hiển nhiên: lúc này, rất có thể Hannibal và Peter đang ở bên trong nhà hát.

- Anh Hans ơi! Ta phải vào bên trong đó! Bob kêu.

- Được - tài xế dễ tính đáp - Để anh tháo vài tấm ván ra. Rồi anh sẽ phá cánh cửa.

Hans xắn tay áo lên, nhưng Bob cản.

- Em biết chỗ nào có cửa mở? Bob tuyên bố.

Bob dẫn Hans đi vòng qua tòa nhà. Bob dừng lại ở góc đường hẻm có cửa dành cho nghệ sĩ.

- Ta sẽ làm đúng theo quy tắc, Bob thông báo.

Bob rút ra khỏi túi chiếc gương nhỏ thuộc trang thiết bị tiêu chuẩn của Ba Thám Tử Trẻ. Rồi Bob nằm xuống lề đường, đưa thẳng cánh tay ra, sao cho có thể nhìn thấy tất cả những gì diễn ra ở lối đi trong gương, mà không cần phải lộ mặt.

Cái đầu tiên mà Bob thấy là chiếc xe tải màu xanh lá đậu trước cửa vào dành cho nghệ sĩ. Một gã đàn ông - Bob nhận ra Rawley - xuất hiện ngoài

hêm, mang một bao bố to.

- Bob ơi, thấy gì không? Hans hỏi.

- Em thấy bảo vệ mang một cái bao đi. Không biết là gì? Hay là đồ ăn cắp.

- Ta hãy ra hỏi chuyện hẳn, Hans vừa nói vừa gõng cơ bắp tay lên.

- Không được, Bob trả lời. Cần phải gọi cảnh sát. Trong nhà hát này có thể có cả một băng trộm. Anh Hans ơi, anh sẽ đi gọi cảnh sát, trong khi em ở lại canh gác.

- Được. Hans thất vọng đáp.

Hans thích tự mình giải quyết tên trộm hơn. Nhưng Hans vẫn chạy đi.

Bob vẫn chờ và canh gác. Bob đếm được tất cả ba gã đàn ông, đang đi đi lại lại giữa xe tải và bên trong nhà hát. Mỗi lần, chúng lại mang ra một bao bố đầy căng.

Thời gian cứ trôi qua. Tại sao Hans chưa về?

Ba gã đàn ông hội ý. Rồi chúng lại trở vào bên trong nhà hát. Sau đó chúng trở ra với một cái bao to hơn những bao trước.

Cái bao ngộ nguậy trong tay chúng.

Chúng vứt bao lên xe tải, rồi đi lấy một bao khác nữa, to hơn và rõ ràng là nặng hơn bao trước. Bao này cũng ngộ nguậy. Bọn chúng lại vứt lên xe tải, y như bao trước.

Bob không còn nghi ngờ gì nữa hết: hai bao cuối cùng này chứa đựng Peter và Hannibal. Bob có thể làm gì để giúp hai bạn đây? Phải chi anh Hans còn đây thì có thể tấn công, với chút cơ may chiến thắng. Nhưng nếu Bob thử tấn công mà thiếu anh chàng tài xế khỏe mạnh, thì đến lượt Bob sẽ bị bắt và như vậy mất đi cơ hội cuối cùng giúp hai bạn mình.

Một gã đàn ông đóng cửa sau xe tải cái rầm. Cả ba leo lên cabin.

Một lúc sau, máy rồ lên. Rồi xe tải chạy đi mang theo Hannibal và Peter.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 15

PHƯƠNG ÁN ĐƯỜNG HẦM

Tình thế của Hannibal và Peter thật đáng lo ngại. Tay chân bị trói, bao bố làm trầy mặt, hai thám tử đang nằm không thoải mái trên một phần tư triệu đô-la.

Peter cảm thấy Hannibal đang động đậy. Thám tử trưởng đang mò mẫm dây trói.

- Babal ơi, thám tử phó thì thầm, chúng mang đi đâu đây?

- Chúng có nói là sẽ vớt ta ra khỏi tàu. Vậy có nghĩa chúng định trốn bằng đường biển. Vớt ra khỏi tàu, trong bao bố, có đồng tiền xu làm tải trọng! Mình không thích chút nào.

- Cậu hãy nhớ, Hannibal bắt bẻ, rằng ảo thuật gia Harry Houdini nổi tiếng nhờ việc luôn thành công tự giải thoát khi bị quăng xuống nước, tay chân bị trói trong cái thùng đóng kín.

- Đúng, Peter thừa nhận, nhưng Harry Houdini và Peter Crent, cả là hai người khác nhau. Mình chưa được luyện tập về chuyện này.

Có tiếng cười khẩy xen vào cuộc hội thoại này. Bốn người lùn, lần này hóa trang thành mấy cậu bé, đã leo lên xe tải trước khi bọn cướp chất chiến lợi phẩm lên xe. Một người lùn tuyên bố:

- Có thể các cậu sẽ được may mắn, bọn nhóc à. Không chắc gì các cậu sẽ làm bữa ăn cho cá. Có thể ông Rawley sẽ bán các cậu làm nô lệ ở một nước châu Á nào đó.

Peter không trả lời. Peter đang tự hỏi xem mình thích cái gì hơn. Làm thức ăn cho cá hay làm nô lệ suốt phần đời còn lại.

Xe tải chạy chậm, rồi dừng lại. Giọng nói to của Rawley vang lên từ cabin:

- Đến nơi rồi mấy thằng lùn ơi! Nhớ không được xài tiền ngay đó nhé.

- Và không được nói gì cho cảnh sát hết! Chuck căn dặn.

- Cảnh sát hả? Không quen, một chú lùn nói. Nếu cảnh sát mà thử hỏi cung

bọn tôi, họ sẽ nổi khùng lên cả. Bọn tôi không bao giờ hay biết gì hết. Cứ tin bọn tôi!

Bốn chú lùn lần lượt nhảy xuống đường. Chú lùn cuối cùng đóng cửa xe lại. Xe lại nổ máy, leo lên dốc rồi chạy nhanh tiếp. Có lẽ xe vừa mới rẽ vào đường cao tốc, một trong những đường dẫn ra vùng ven Thái Bình Dương, cách đó vài dặm. Phải chăng có một chiếc tàu neo ngoài khơi chờ ba tên trộm tốt số?

- Nô lệ hoặc bữa ăn cho cá, Peter càu nhàu. Trước sau gì bọn mình cũng coi như toi. Ôi! sao bọn mình lại điều tra cái vụ thần lùn này để làm gì?

- Để vui chơi! Hannibal đáp bằng một giọng nghe nhỏ đi do bao bố. Và để luyện tập khả năng tư duy.

- Để làm như vậy, trước hết phải có khả năng tư duy cái đã, Peter lầm bầm. Còn để vui chơi, thì vui quá nhỉ! Ít nhất, cậu hãy nói mình là bọn mình có cơ may thoát nạn không?

- Như vậy là bắt mình nói láo, Hannibal thành thật trả lời. Mình nghĩ chúng ta không có cơ may nào hết.

Trong khi hai bạn trao đổi với nhau những cảm nghĩ bất mãn ấy, Bob và Hans đang chạy ở phía sau, cách đó vài mét.

Đúng vậy, Hans không tìm thấy cảnh sát mà cũng không tìm ra buồng điện thoại, và đã trở về kịp thời để nhảy lên xe cùng với Bob và lái xe theo xe bọn cướp.

Xe tải bọn chúng màu xanh lá cây, cửa xe sơn màu xanh dương, nên dễ theo dõi. Mà vào buổi sáng chủ nhật này, rất ít xe cộ lưu thông, và xe tải nhẹ của Thiên Đường Đồ Cổ không có gì để gây chú ý hết. Nên phần này, không có gì phải lo.

- Anh Hans, đừng để mất bọn chúng - Bob van xin.

- Phần anh, Hans trả lời, anh rất muốn đâm thẳng vào xe chúng. Ta lật xe chúng vào hố, rồi ta nói chuyện với hành khách trên xe... nếu còn ai sống sót.

- Vậy nguy hiểm cho Peter và Hannibal lắm, Bob bắt bẻ. Không được, cơ hội duy nhất của chúng ta là đi theo chiếc xe tải.

Năm phút sau, xe tải dừng lại, nhưng chỉ trong vài giây: có bốn thằng bé

nhảy xuống và đi bộ tiếp.

- Máy thẳng này không phải là Ba Thám Tử Trẻ, Hans nói, mà là Bốn Tên Trộm Trẻ. Hay là anh tóm cổ áo bốn thẳng này và lay chúng cho đến khi nào chúng chịu khai?

- Trong thời gian đó, chúng ta sẽ bị lạc mất xe tải. Không, không được, phải chạy tiếp thôi!

Xe tải rẽ vào con đường nhỏ nối liền với đường cao tốc, rồi một hồi sau, xe chạy thẳng tốc ra biển.

Hans đạp ga. Xe tải nhẹ cũ kỹ lắc lư dữ dội cố rượt theo chiếc xe chạy nhanh hơn của bọn trộm.

- Không biết Peter và Hannibal có dùng được đài phát thu không, Bob nói. Cứ bật thử.

Bob lấy đài ra khỏi túi, bật lên rồi kê tai cạnh máy. Cậu ngạc nhiên nghe một giọng mà cậu nhận ra ngay: đó là giọng của Rawley. Dường như Rawley cũng có một đài radio chạy bằng sóng ngắn.

- A-lô! Cảng ơi, tên trộm hét lên. A-lô! Cảng ơi! Có nghe không?

Bob lắng tai chăm chú nghe. Chẳng bao lâu, Bob nghe được một giọng nhỏ hơn.

- Nghe quá đi chứ: mày làm ồn ào dữ quá. Cảng nghe đây. Phương án Đường Hàm diễn ra tốt đẹp chứ?

- A-lô! Cảng ơi! Rawley nói tiếp. Phương án Đường Hàm diễn ra hết sức tốt đẹp. Ngoài phần kia, tao mang đến hai khách hàng cho tụi mày. Khi lên tàu ta sẽ quyết định về số phận chúng nó. Phần tao nói xong rồi. Khi nào đến gần bến cảng tao sẽ gọi lại.

Sau đó là im lặng.

Ít nhất là im lặng của đài. Bởi vì đúng lúc đó một tiếng nổ mạnh vang lên.

Bob nhào xuống ghế núp: phải chăng kẻ thù nổ súng?

Xe tải lắc lư dữ dội hơn nữa rồi chạy chậm lại, dừng ở bờ đường.

- Bể bánh? Hans thông báo. Ta chạy nhanh quá. Phải dừng sửa.

Chưa đầy một phút trôi qua thì xe tải xanh lá, biến mất ở đằng xa, mang Peter và Hannibal về một đích vô danh.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vòng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 16

BẾN CẢNG 37

Hans cố gắng thay bánh xơ-cua thật nhanh. Trong lúc đó, mười phút trôi qua, và xe tải xanh lá đã đủ thời gian chạy nhiều cây số.

Bob nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại hai bạn Peter và Hannibal.

- Gọi cảnh sát không? Hans hỏi.

- Ta sẽ nói sao với cảnh sát? Bob đáp. Thậm chí em quên mất không ghi số xe tải nữa kìa!

Hans không trách gì Bob. Anh chỉ nói:

- Dù sao, ta vẫn có thể chạy cùng hướng theo bọn chúng. Lên đường!

Xe tải đi tiếp. Bob suy nghĩ. Xa hơn một chút, đường xa lộ có chỗ rẽ. Một đường dẫn ra Long Beach, một làng du lịch; đường kia dẫn đến cảng thương mại San Pedro. Mà kẻ đối thoại với Rawley có đề cập đến chữ "cảng". San Pedro là cảng duy nhất nằm ở hướng này.

- Ta hãy đi San Pedro - thám tử xui xẻo nói.

- Đi San Pedro, tài xế đồng tình.

Chiếc xe tải nhẹ cũ kỹ chưa bao giờ chạy nhanh như thế. Trong khi Hans chăm chú lo những khúc queo và ước tính mạo hiểm, Bob ôn lại những sự kiện đêm qua.

Peter và Hannibal đi săn thần lùn. Bob tìm lại được hai bạn đang bị nhốt trong bao bố, trong một chiếc xe do ông Rawley, tài xế nhà hát Ngàn Lê Một Đêm lái. Cuộc phiêu lưu nào nối liền sự kiện đầu tiên với sự kiện cuối cùng? Bob không tưởng tượng ra nổi.

Tất cả những gì Bob biết là hai bạn đang gặp nguy hiểm và chỉ có mình Bob có thể cứu giúp hai bạn được. Đồng thời Bob cũng cảm giác rõ về sự bất lực của mình.

Xe tải nhẹ đang rẽ vào khu ngoại ô San Pedro.

Hans dừng xe lại. Bob và Hans nhìn nhau tuyệt vọng.

Chẳng bao lâu, Peter và Hannibal sẽ bị đưa lên những con tàu kia và ra đi không có ngày trở về.

- Phải chi ta biết tên tàu? Bob nói khẽ.

- Phải chi anh thấy chiếc xe tải mắc dịch kia! Hans càu nhàu.

- Chắc là xe tải phải đến một bến cảng nào đó. Ta biết điều đó: sáng nay, trong đài Rawley có nói về bến cảng. Nhưng xét số lượng bến cảng có ở San Pedro, nếu chờ ta xem tất cả...

Đột nhiên, Bob giật mình.

- Đài! Bob la lên. Chúng có nói là sẽ gọi lại nhau.

Bob giận chính mình đến nỗi phải mất hai giây nhiều hơn để bật đài lên.

Thoạt đầu, Bob không nghe gì hết. Sau đó có giọng nói:

- Phương án Đường Hàm. Bọn tao đã cho xuống xuống biển. Hãy có mặt ở bến cảng số 37 trong vòng năm phút nữa. Hành lý và hành khách phải chuẩn bị sẵn sàng lên tàu ngay.

- Tốt - Người đối thoại đáp - Bắt đầu từ bây giờ, không được nói qua đài nữa. Khi nào thấy bọn tao, hãy hươ một miếng giẻ trắng ba lần để ra hiệu là mọi thứ đều ổn: Hết.

Cuộc hội thoại chấm dứt tại đó.

- Xe tải ở bến cảng số 37? - Bob căng thẳng cực độ la lên - Ta còn năm phút nữa. Bến cảng 37 ở đâu?

- Anh không biết, Hans đáp. Anh đâu có rành San Pedro đâu.

- Phải tìm người hỏi thăm. Nếu là cảnh sát thì càng tốt. Nhanh lên, anh Hans ơi!

Hans rờ máy. Xe tải chạy chậm chậm. Nhưng hôm đó là chủ nhật, trong cảng San Pedro không có người qua đường nào.

Đột nhiên, một xe cảnh sát tuần tra quẹo ở góc đường cách không xa xe tải nhẹ: Hans đạp ga ngay và bấm còi xe thật mạnh. Xe cảnh sát dừng lại, xe tải nhẹ bắt kịp. Hai chiếc xe chạy ngang nhau.

- Chú cảnh sát ơi! Bob thò đầu ra cửa xe la. Chú cảnh sát ơi, bến cảng 37 nằm ở đâu? Đây là vấn đề sống chết!

- Bến cảng 37 hả? Xem nào, tài xế xe cảnh sát nói. Phía đằng sau ta. Phải quẹo đường thứ tư phía bên trái. A! không được, đường ngược chiều. Nếu

vậy quẹo đường thứ năm, sau đó quẹo đường đầu tiên bên phải rồi...

- Dạ cảm ơn! Bob cắt ngang - Xin chú đi theo tụi cháu... Hai bạn cháu đang gặp nguy hiểm chết người.

Xe tải nhẹ chạy thật nhanh, trong khi chú cảnh sát vẫn đang nói. Trước mắt người đại diện an ninh, xe quay đầu ngay giữa đường và phóng thật nhanh theo hướng vừa mới đến.

- Ê! Đâu có quyền chạy như vậy? Cảnh sát nói với đồng nghiệp.

Xe cảnh sát cũng quay đầu ngay giữa đường và rượt theo xe phạm luật.

- Anh Hans ơi, quẹo đây! Bob kêu. Đường ngược chiều nhưng mặc kệ. Chỉ còn có hai phút.

Có bảng chỉ báo đề "Bến cảng 37". Hans cho xe lao vào hết tốc lực... nhưng rồi phải thẳng dừng lại đột ngột. Bến cảng ngay trước mặt, nhưng cổng vào cảng bị đóng lại, còn cổng thì có ổ khóa.

Xe tải xanh lá cửa xanh dương đang đậu phía sau cổng sắt. Một gã đàn ông tựa lưng vào cảng đang cầm giẻ trắng trong tay ra hiệu cho một chiếc tàu tuần tra chạy nhanh từ ngoài khơi vào. Tàu chỉ còn cách kè vài trăm mét.

- Kẹt rồi! Hans nhận xét. Không biết làm thế nào để dành lại Babal và Peter đây.

Đúng lúc đó, trong tiếng thẳng kêu rít, xe cảnh sát dừng lại cạnh xe tải nhẹ.

- Sao? Anh có điên không. Quay đầu xe ngay giữa đường, chạy quá tốc độ cho phép và chạy vào đường một chiều? Bằng lái đâu!

- Không có thời gian đùa, Hans đáp. Chúng tôi phải vào kè thật nhanh.

- Hôm nay chủ nhật: kè đóng cửa, cảnh sát đáp. Đưa bằng lái đây?

- Chú cảnh sát ơi! Bob la lên van xin, chú không hiểu người ta đang bắt cóc hai cậu bé. Hai bạn cháu đang ở trong xe tải kia. Bọn chúng...

- Nếu các anh định bịa chuyện tào lao để thoát thân, thì các anh làm đấy! Tôi đã bảo là đưa bằng lái đây!

Cứ mỗi giây trôi qua, là tàu tuần tra tiến lại gần kè.

- Anh Hans ơi, hay ta xông vào cổng? Bob gợi ý khi thấy không còn cách nào.

- Được Bob à. Đi! Tài xế đáp.

Hans nhấn ga; xe tải nhảy giật lên phía trước, bỏ lại cảnh sát tại chỗ há hốc

chứng hững.

Thanh chống va đụng vào cổng sắt thật mạnh, có tiếng kêu rít lên điếc tai.

Cổng sắt sụp xuống. Xe tải tiến thêm được một mét nữa, rồi dừng lại giữa đồng đỗ nát.

- Tiến lên, Bob ơi! Hans la lên.

Còn khoảng hai chục mét nữa mới đến chiếc xe tải xanh lá cây.

Như một con trâu điên, Hans lao đến Rawley, hấn đưa tay về hướng túi áo, có lẽ để tìm khẩu súng. Nhưng bị bất ngờ, hấn không kịp làm gì hết. Hai cánh tay khỏe mạnh của Hans thắt quanh người hấn, nâng hấn lên khỏi mặt đất, như hấn chỉ nhẹ bằng cộng lông chim, rồi quăng hấn xuống nước. Một hồi sau, hấn nổi trở lên mặt nước, được kéo lên tàu tuần tra, vừa ho vừa khạc.

Chuck và Dick Bẻ Khóa, tên cầm kích và tên cầm tay quay, nhào đến Hans từ hai phía cùng một lúc. Không thèm chống chọi, anh tài xế chạy qua giữa hai tên, quay đầu lại, tóm cổ áo hai tên trộm, rồi lôi chúng xềnh xệch đến bờ kè, ném chúng xuống nước cùng sếp chúng.

Trong thời gian đó, Bob vật lộn với cửa phía sau xe tải. Cuối cùng Bob mở cửa ra được.

- Peter ơi! Babal ơi! Bob gọi. Các cậu còn sống không?

- Bob! Giọng nói nghe rất nhỏ của thám tử trưởng hồi âm. Kéo bọn mình ra khỏi đây đi!

- Bob! Kéo bọn mình ra khỏi đây đi! Tiếng của thám tử phó lặp lại, nghe nhỏ hơn nữa, bởi vì xe chạy dọc đường bị xóc đã làm cho cậu thứ nhất nằm đè lên cậu thứ nhì.

Tàu tuần tra đã kéo Chuck và Dick ướn nhẹp lên đang chạy nhanh ra khơi.

Hai cảnh sát, vừa khâm phục vừa đề phòng sức mạnh của Hans, đã rút súng ra và từng bước thận trọng tiến đến chỗ Hans.

- Anh đã bị bắt! Một cảnh sát tuyên bố. Tôi không biết anh đã thực hiện bao nhiêu vi phạm nữa. Ít nhất cũng hai chục lỗi vi phạm.

Hans chỉ cười khẩy.

- Anh có thấy chiếc tàu đằng kia không? Hans hỏi. Những kẻ mà các anh quan tâm đang ở trên đó. Còn tôi, nếu các anh có bắt, các anh cũng sẽ thả ra

nhanh chóng thôi.

Bob rút dao ra khỏi túi và đang cứa các bao bố để giải thoát cho bạn. Rồi Bob cắt dây trói. Cuối cùng Peter và Hannibal đứng dậy được và vươn vai. Tóc bị rối bù, cơ bắp nhức nhối, hai thám tử nheo mắt để làm quen với ánh sáng ban ngày.

Cảnh sát thứ hai thấy hai cậu chui ra khỏi túi và không giấu được sự ngạc nhiên.

- Ê! Các cậu làm gì trong đó? Cảnh sát hỏi. Chủ nhật đi chơi gì mà lạ vậy.

Hannibal đứng thẳng người dậy và trang nghiêm lại. Rồi mượn con dao của Bob, Hannibal nện một cú dao mạnh vào một trong những cái bao chất đầy trên xe tải. Những cọc giấy bạc rơi xuống đầy kè.

Khi đó Hannibal chìa ra tấm danh thiếp làm ăn của Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal đút dưới mũi viên cảnh sát, cảnh sát không còn hiểu gì nữa.

- Ba Thám Tử Trẻ, Hannibal tuyên bố, vừa mới giải quyết xong một vụ thần lùn. Ba Thám Tử Trẻ cũng xin hôn hạnh trao trả lại một phần tư triệu đô la, mà một băng trộm chuyên nghiệp vừa mới chiếm đoạt tối nay. Cháu sẽ rất lấy làm ngạc nhiên nếu các chú còn muốn tiếp tục nói chuyện về những vi phạm luật giao thông gì đó.

Hai viên cảnh sát nhìn nhau: hai anh khá khâm phục.

Còn Peter, Bob, Hans thì vui mừng tốt độ. Các bạn có cảm giác mình đã dành được hai chiến thắng: thắng bọn trộm, thắng cảnh sát.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biến mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 17

PHẢN CÔNG BẤT NGỜ

Sáu ngày đã trôi qua.

Ba Thám Tử Trẻ đã phải trả lời hàng triệu câu hỏi. Lúc đầu cảnh sát đã tỏ ra khá nghi ngờ về phần liên quan đến thần lùn, những rớt cuộc cũng bị thuyết phục bởi những lời quyết đoán cộng lại của ba bạn và bà Allward.

Ba tên trộm đã trốn thoát và không bắt lại được. Còn những người lùn mà cảnh sát bỏ công hỏi đại, họ đều có chứng cứ ngoại phạm trong đêm đánh cắp ngân hàng, nên không bắt giữ được ai cả.

Trong suốt thời gian đó, tâm trạng Hannibal tỏ ra hết sức khó chịu. Hannibal cảm nhận rằng vụ này không phải là một chiến thắng cho mình. Thật vậy, cậu chỉ đoán ra mưu kế của bọn trộm vào giây phút cuối cùng. Nếu mọi thứ kết thúc tốt đẹp, đó là nhờ Hans, Bob và Peter. Chính Peter đã có sáng kiến về dấu chấm hỏi; chính Bob đã tìm ra dấu vết đó, và chính Hans đã chiến đấu thắng đối thủ. Còn Hannibal coi như chính mình là thám tử trẻ, bị biến thành trò hề từ đầu đến cuối.

Hannibal cũng không tha thứ cho mình sai lầm về Cầu Vồng. Cho nên những lời khen nhiệt tình của bà Allward cũng làm cho Hannibal trơ trơ! Không còn ai nhận ra Babal nữa.

Thứ bảy, tiếp theo sau những bi kịch ngày chủ nhật. Ba Thám Tử Trẻ họp trong xưởng để ôn lại chi tiết cuộc phiêu lưu vừa qua.

- Thế nào cảnh sát cũng sẽ tóm được băng trộm - Peter nói - Nhất là tên Dick. Các cậu có thấy chiếc răng vàng của hắn không? Người có một chiếc răng vàng dễ bị nhận ra lắm.

- Nhiều người có răng vàng lắm. Bob bắt bẻ. Hôm bữa ở viện bảo tàng, thậm chí mình đã gặp một cậu bé hướng đạo có chiếc răng vàng nữa kìa. Các cậu nhớ không? Nó đụng vào mình. Ê! Babal! Cậu làm sao vậy?

Hannibal đã đứng dậy thẳng người và đang nhìn vào Lưu Trữ với ánh mắt

khó hiểu.

- Cậu đã nhìn thấy một cậu bé hướng đạo có răng vàng, vậy mà cậu không nói cho mình biết! Hannibal nói. Bob ơi! Cậu làm mình thất vọng quá!

- Mình không hiểu một cậu bé hướng đạo có thể có liên quan gì với vụ của bọn mình - Bob bắt bẻ. Mình đã không bao giờ nghĩ đến sự cố đó nữa, nếu như Peter không nói đến tên trộm Dick...

- Cậu không hiểu gì hết! Nếu lúc đó mà cậu nói ngay cho mình biết, thì mình đã có thể...

Đúng lúc đó giọng khỏe mạnh của bà Jones vang lên. Thím thông báo là có khách đến. Vài giây sau, Taro Togati bước vào. Trông cậu bé hết sức buồn rầu.

- Hannibal-san, Peter-san, Bob-san - Taro nói - Chào các bạn, tôi đến từ già các bạn. Cha tôi bị thất sủng và chúng tôi trở về Nhật Bản.

- Triển lãm đóng cửa chưa? - Hannibal hỏi.

- Chưa - Taro trả lời - Triển lãm vẫn tiếp diễn. Nhưng không tìm ra được dây nịt, các bảo vệ đều vô tội; người ta không tìm được kẻ khả nghi mới. Trong điều kiện như thế, công ty Nagasami đã quyết định đuổi việc cha tôi. Cha tôi bị mất danh dự. Coi như người chết mất một nửa rồi.

Ba Thám Tử Trẻ hết sức ái ngại cho hai người Nhật đáng thương, cha và con, quá coi trọng sự thất bại của mình.

Nhưng ánh mắt Hannibal sáng rỡ lên.

- Taro ơi, - Hannibal hỏi - bao giờ bác và cậu lên đường?

- Tối mai - Cậu bé Nhật đáp.

- Ngày mai là chủ nhật, và trẻ con có quyền vào tham quan viện bảo tàng mà chỉ trả một nửa giá vé, đúng không?

- Đúng.

- Còn hướng đạo mặc đồng phục được vào miễn phí, đúng không?

- Phải.

- Ngày mai, cha của cậu có làm việc không?

- Vẫn còn.

- Bác có chấp nhận hợp tác với bọn tôi không?

- Hợp tác à? Hợp tác như thế nào?

- Làm theo một sáng kiến mà tôi sẽ trình bày cho bác.

-Ồ! Bây giờ, cha tôi sẵn sàng làm theo mọi sáng kiến. Do cảnh sát đã không giải quyết được vụ bí ẩn, cha có nói là chịu tin tưởng bất cứ một ai, kể cả những cậu bé.

- Được. Cậu có xe không?

- Có xe và tài xế.

- Ta đi. Có lẽ mình sẽ đi vắng cả buổi chiều. Bob, cậu hãy thảo bản tường thuật vụ của ta để đưa cho bác Hitchcock xem. Peter, cậu hãy sửa cái máy cắt cỏ này lại: chúng ta sẽ được mười đô-la. Cậu hãy xin phép hai bác cho phép cậu ở lại đêm, nếu cần. Chào nhé!

Bob và Peter ở lại, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với Hannibal. Hannibal đi được một phút thì hai bạn mới hoàn hồn.

- Babal của bọn mình đã bày ra chuyện gì nữa đây? Peter hỏi.

- Mình không biết - Bob trả lời - Bọn mình chỉ còn biết làm theo lời dặn của Babal và chờ đợi.

Một hồi sau, mọi chuyện càng trở nên bí ẩn hơn nữa. Chuông điện thoại reng. Hannibal gọi về.

- Các cậu hãy kiểm tra tình trạng mọi lối vào bộ tham mưu - Hannibal ra lệnh. Ngoại trừ Cấp Cứu một và Bí Mật Bốn. Nhưng các cậu hãy đi qua đi lại nhiều lần, theo cả hai chiều, bằng Cổng Xanh Lá một, Đường Hầm hai, Chó Ky cánh cửa đỏ và Tiệm Nghi ba.

Trước khi Bob và Peter kịp hỏi, thì sếp đã gác máy mất.

Mặc dù không hiểu, nhưng hai bạn tỏ ra rất kỷ luật. Hai cậu kiểm tra nhiều lần tình trạng phần lớn các lối vào của bộ tham mưu, bằng cách bò trong những ống xi-măng, đẩy những tấm ván đúng chỗ để cho chúng mở ra, mở những cánh cửa có vẻ như không dùng nữa nhưng thật ra lại dẫn vào những lối đi bí mật bố trí giữa hai hàng đồ linh tinh. Hai cậu làm bất đắc dĩ, bởi vì hai cậu rất tha thiết với bí mật của bộ tham mưu. Nhưng Hannibal là sếp của hãng: phải tuân lệnh.

Rồi hai bạn lại tiếp tục chờ đợi.

Hannibal trở về ăn tối rất trễ. Mà lại về bằng taxi nữa chứ! Trông Hannibal, rất nóng nực, nhưng đặc thẳng. Khi Hannibal thanh toán taxi và để lại tiền

puốc-boa hậu hĩ, chiếc xe chạy vòng qua Thiên Đường Đồi Cổ, rồi Taro, trốn sẵn trong xe, bước xuống, lén vào kho bãi qua cửa sau.

- Trời đất quý thần! Bà Jones kêu. Chuyện gì xảy ra vậy Hannibal? Sao cháu lại mặc áo vét vào ngày chủ nhật? Mà tại sao cháu không cài nút phía trước được? Trời ơi, cháu càng lúc càng mập phì lên.

Thường lệ, Hannibal rất ghét bị gọi là mập. Cậu thích từ "vạm vỡ" hơn. Nhưng lần này cậu không phản đối.

- Nay cháu à, - ông Jones nói - nếu cháu lại lo vụ ăn cắp ngân hàng nữa, thì chú tuyệt đối cấm, nghe chưa.

- Thừa chú Titus, đâu có - Hannibal trả lời - Cháu chỉ giúp đỡ cha của bạn Taro, vì bác ấy làm mất một sợi dây nịt.

- Hừm! Dây nịt hả? Ông Jones nói. Dây nịt à? Cháu nói rõ là dây nịt đấy chứ? Chú thấy là không nguy hiểm. Chú cho phép cháu lo bao nhiêu sợi dây nịt cũng được.

Taro ăn tối cùng gia đình Jones và các thám tử. Bất chấp ánh mắt dò hỏi của Bob và Peter, Hannibal không chịu đưa ra lời giải thích nào. Hai cậu để ý thấy Hannibal không cởi áo vét ra, mặc dù trời rất nóng nực.

Vừa mới bắt đầu hoàng hôn, thì Hannibal xin phép ra khỏi bàn ăn.

- Xin phép thím Mathilda - Hannibal nói - tụi cháu sẽ vào bộ tham mưu để họp.

- A! Cái câu lạc bộ của các cháu đó hả, thím Mathilda nói. Cứ đi đi. Thím sẽ dọn bàn rửa chén cho.

Mặc dù Hannibal đã nhiều lần giải thích với thím rằng đây không phải là câu lạc bộ, mà là hãng điều tra do Hannibal tổ chức, nhưng thím vẫn nói như đó là câu lạc bộ.

- Chú chúc các cháu tìm ra sợi dây nịt của cha chàng thanh niên này - ông Jones vừa nói vừa vỗ vai Taro.

- A! Còn một điều nữa - Hannibal nói - Vì những lý do hết sức đặc biệt, cháu không muốn ai biết rằng nhà ta có khách. Cháu sẽ nhờ anh Hans và anh Konrad khiêng Taro trong cái thùng carton.

Peter và Bob ngạc nhiên trước một sáng kiến như vậy; chú Titus và thím Mathilda thì không ngạc nhiên gì: đã lâu rồi, không còn gì có thể làm cho

chú thám ngạc nhiên được nữa.

Vài phút sau, ba cậu đứng trong xưởng. Hans và Konrad khiêng Taro trong cái thùng carton to tướng, từ đó Taro chui ra. Hai anh tài xế ra đi.

- Bây giờ vào bộ tham mưu! Hannibal ra lệnh.

Bốn bạn nối đuôi nhau chui vào Đường Hàm Hai, rồi trở ra bên trong một chiếc xe lán cũ dùng làm trạm chỉ huy của hãng.

- Các cậu có thực hiện chi thị của mình không? Hannibal hỏi.

- Có, Peter và Bob đồng thanh trả lời.

- Nhưng không làm thì hay hơn, Peter nói thêm. Phía bên kia đường, có đám nhóc chơi thả diều. Chúng rất có thể thấy Bob và mình chui vô.

- Không một tổ chức nào có thể hoạt động nếu không có kỷ luật; Hannibal thích thú trả lời. Phần mình, mình đã có một buổi chiều thú vị. Mình sẽ kể cho các cậu sau. Bây giờ, mình muốn chúng ta kể cho Taro nghe vài cuộc phiêu lưu của Ba Thám Tử Trẻ.

Mặc dù ý kiến này rất kỳ quặc, nhưng Bob và Peter không phản đối. Hai cậu tranh nhau kể chuyện *Những cuộc phiêu lưu của Ba Thám Tử Trẻ*, Vụ Bí Ẩn Xác Ướp Thì Thầm, Vụ Con Két Cà Lăm, Con Ma Xanh v.v... Taro đặc biệt chú ý đến vụ con két, bởi vì cậu cũng có một chú két nói chuyện rất nhiều.

Đêm xuống. Qua một cửa sập trên mái xe lán, bốn bạn ngắm bầu trời đầy sao. Khi đó Hannibal đứng dậy và tuyên bố.

- Tất cả hãy nhìn đây!

Rồi Hannibal mở áo vét, cởi áo sơ mi ra.

Sát trên da, Hannibal đang đeo sợi dây nịt của vị hoàng đế Nhật Bản, vàng chói chang, đá quý óng ánh.

Hannibal nhẹ nhõm tháo dây nịt ra, đặt trên bàn.

- Đẹp nhưng nặng, Hannibal bình luận.

Peter và Bob đặt câu hỏi dồn dập. Babal đã tìm thấy ở đâu? Tại sao Babal lại đeo dây nịt? Tại sao Babal không trả dây nịt lại?

Hannibal chưa kịp trả lời, thì đột nhiên, cửa sập dẫn đến Đường Hàm Hai nâng lên. Một người đàn ông nhỏ bé, cầm con dao to, xuất hiện. Đúng lúc đó, cánh cửa luồng bị kéo ra và một người đàn ông nhỏ bé khác, cũng vũ

trang, bước vào. Và cùng lúc, hai gã khác, vóc dáng nhỏ xíu nhưng sức lực đáng sợ, đột nhập vào xe lán, qua Tiệp Nghi ba.

- Không đùa nữa, các cậu à. Trả dây nịt lại cho chúng tôi! Một tên la lên giọng the thé.

Không một người lớn nào có thể vào được xe lán qua những lối vào mà bọn xâm lăng đã dùng. Thật vậy, bọn xâm lăng là người lùn.

- Trường hợp khẩn cấp! Đi ngả Cấp Cứu một! Bước! Hannibal ra lệnh.

Thám tử trưởng chụp lấy dây nịt, nhảy lên bàn làm việc, vợ lấy sợi dây móc trên mái, kéo dây ra. Taro leo dây, nhanh nhẹn như chú khỉ. Hannibal chuyền dây nịt cho Taro. Peter và Bob, quá thành thục bài tập này nhờ bị sắp bắt luyện tập hằng ngày, lao theo Taro mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hannibal đi ra cuối cùng và lên mái nhà gần như cùng lúc với các bạn.

Nhóm người lùn, là nghệ sĩ nhào lộn lão luyện, lao đuổi theo bốn cậu, hy vọng bắt được các cậu trên mái.

Nhưng trường hợp này đã được dự kiến trước. Có cái cầu tuột cũ kê vào thành xe lán: bốn bạn nằm úp bụng nhào xuống, theo thói quen. Bốn cậu lần lượt rơi trúng đồng mùn cửa.

Đám lùn định bắt chước. Tên lùn đầu tiên nhảy xuống cầu trượt, và đi xuống trong tư thế ngồi. Trán hấn va vào thanh sắt, hấn ngất xỉu.

Những tên khác, không dám làm theo, quay lui. Chúng rời bỏ mái, nhảy trở vào xe lán, nhất định dùng lối đi khác.

- Bắt lấy chúng! Chúng có dây nịt! Đám lùn kêu nhau chí chóe.

Bọn chúng lao ra bên ngoài, tay hươ những con dao dài, đi một hàng trước mặt bốn bạn đang trốn trong bóng một đồng xà ngang.

- Úi chà! Peter kêu. Mấy cái này bén quá!

Tiếng còi điếc tai vang lên. Khoảng nửa chục bóng người bắn ra khỏi chỗ núp, lao đến đám người lùn. Dù có la hét, đám lùn cũng không thoát nổi tay cảnh sát; dưới sự lãnh đạo của ông Saito Togati, thanh tra Reynolds và bốn viên cảnh sát đang xỏ còng số tám cho đám lùn.

- Cha thấy chưa! Kế hoạch của Hannibal-san đã thành công rực rỡ! Taro mừng điên lên lao đến cha nói.

- Các chàng trai ạ, các cậu đã cứu cái quý hơn mạng sống của tôi: đó là danh dự. Tôi sẽ không bao giờ quên.

Ông Togati và con trai ông cúi chào rất thấp, và sau khi cúi chào thêm nhiều lần, hai cha con ra về, mang dây nịt theo.

Thanh tra Reynolds đặt thêm vài câu hỏi nữa với Hannibal, rồi cũng ra đi, cùng với tù nhân.

- Thôi! Bây giờ cậu giải thích đi! Bob quay sang Hannibal nói, sau khi mọi người đã đi. Những tên lùn tấn công bọn mình, cũng là những tên làm cho Rawley, đúng không?

- Tất nhiên. Bốn chú lùn này là một băng bất lương bị truy nã từ lâu. Bọn chúng đã thực hiện nhiều vụ trộm băng cách giả làm trẻ con.

- Ê! Ê! Peter lên tiếng. Có phải chính bọn chúng lấy cắp dây nịt không?

- Dĩ nhiên! Chúng hóa trang làm hướng đạo. Chi tiết duy nhất có thể làm chúng bị lộ là cái răng vàng của một tên, mà nếu không biết chi tiết này, chúng ta đã không bao giờ đoán ra được cách tiến hành của bọn chúng.

- Bộ chúng ta đã đoán ra được cách đến hành của bọn chúng à? Peter hỏi.

- Tất nhiên là chúng ta đoán ra.

- Nếu vậy, Peter nói, có thể ngài thám tử trưởng chịu khó giải thích chính xác cho mình nghe những gì mình đã đoán được mà không hề hay biết gì hết?

Hannibal mỉm cười. Cậu cảm thấy mình đã có lại được cái quyền về chức vụ tự phong. Một lần nữa, người số một của nhóm đã chứng tỏ mình xứng đáng với vị trí lãnh đạo nhóm.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn cầu vồng biển mất

Dịch giả: Đài Lan

Chương 18 (Kết)

ALFRED HITCHCOCK YÊU CẦU GIẢI THÍCH

Alfred Hitchcock, nhà sản xuất phim lừng danh, đang ngả lưng vào ghế bành đọc báo cáo mà Ba Thám Tử Trẻ vừa mới trình. Ba thám tử, hơi xúng xính trong bộ quần áo đẹp, ngồi trên ba cái ghế đối diện ông. Ba bạn đang lo lắng chờ lời phán quyết của vĩ nhân.

- Giỏi lắm, các bạn trẻ à! Cuối cùng Alfred Hitchcock nói sau khi lật qua trang cuối cùng. Vậy là các cậu đã giải thoát giúp chị bạn già của tôi khỏi bọn thần lùn. Nhân tiện, các cậu cũng vạch mặt một băng trộm, lấy lại chiến lợi phẩm của bọn chúng, tìm ra dây nịt các vị hoàng đế Nhật Bản và thực hiện thêm vài chiến công nhỏ khác. Không có gì làm tôi ngạc nhiên. Tôi không chờ đợi gì hơn từ phía Ba Thám Tử Trẻ.

Bob mỉm cười. Nét mặt Peter rạng rỡ lên. Hannibal đỏ mặt thích thú.

- Bây giờ, các cậu hãy cho tôi biết, Alfred Hitchcock nói tiếp, bà Allward cảm thấy thế nào khi biết rằng cháu Roger thương yêu của bà thông đồng với Rawley và bọn lùn?

- Bà nổi giận, Hannibal trả lời. Nhưng chú Roger giải thích là chú tưởng như vậy là tốt cho bà. Vì chú nghĩ bà không nên sống một mình. Cuối cùng bà đã quyết định bán nhà và dọn ra ở gần bờ biển.

- Tôi rất mừng khi biết tin này, ông Hitchcock nói. Không khí trong lành sẽ tốt cho sức khỏe của bà. Vậy là quyết định này chấm dứt câu chuyện trộm ngân hàng, được chuẩn bị khá tài tình. Tài tình đến nỗi có thể tôi sẽ cho các ngài trộm kia vinh dự dựng câu chuyện của chúng thành phim.

Nhưng còn câu chuyện kia, chuyện dây nịt Cầu Vồng, tôi vẫn chưa hiểu. Nó bị lấy cắp như thế nào? Nó bị giấu chỗ nào? Bằng cách nào cậu Hannibal đã buộc được băng người lùn tấn công để lôi chúng vào chỗ phục kích của cảnh sát? Chỗ này còn khó hiểu.

Hannibal hít thở thật sâu, rồi bắt đầu kể.

- Đáng lẽ cháu đã đoán ra sự thật sớm hơn, nhưng cháu chỉ thật sự nghi ngờ khi Bob nói là có thấy một hướng đạo có răng vàng. Thưa bác, trẻ con không bao giờ có răng vàng, vì răng sẽ rụng mất khi thay răng. Nên suy luận logic...

- Hướng đạo là một người đã trưởng thành! Nhà đạo diễn kêu.

- Một người trưởng thành, và đúng hơn là một người lùn mặc đồng phục hướng đạo. Bọn chúng biết chắc là sẽ không bị ai để ý vào một ngày mà nhiều hướng đạo khác sẽ tham quan triển lãm.

- Xuất sắc! Alfred Hitchcock bình luận. Đáng lẽ một ngón khéo như thế phải được sử dụng vào mục đích hay hơn.

- Bốn chú lùn của ta, Hannibal nói tiếp, gốc gác từ Trung Âu và đã thực hiện nhiều vụ trộm bằng cách hóa trang thành trẻ con. Chúng chuyên về vụ này. Chính vì vậy mà khi tìm người lùn, Rawley đã liên lạc với chúng. Một tên đồng lõa đã điện thoại cho ông Frank, để tổ chức động tác nghi binh mà bác biết. Khi mọi người lo nhìn ông Frank, thì bốn tên lùn lén vào cầu thang dẫn ra ban công, mà không bị ai để ý.

Còn ông Rawley, thì chịu trách nhiệm cắt dây điện. Đó là một việc mà hẳn làm giúp cho đám lùn để đổi lấy việc bọn chúng nhát bà Allward giúp cho hẳn. Khi đèn tắt hết, thì trong phòng ồn ào và hỗn loạn lên.

- Khỏi phải nói, Peter xen vào.

- Bọn lùn có mang theo một sợi dây nylon. Chúng cột một đầu dây vào lan can ban công, ngay phía trên tủ kính chứa dây nịt Cầu Vòng. Một tên trượt xuống dọc theo dây, đập vỡ kính, chụp lấy dây nịt, rồi được ba tên đồng lõa kéo lên ban công.

- Vì vậy mà chúng đã không tấn công vòng đeo cổ Cầu Vòng, ông Hitchcock nhận xét. Vòng đeo cổ nằm ngay giữa gian phòng, chứ không nằm dưới ban công.

- Dạ đúng, thưa bác. Sau đó, bọn lùn giấu dây nịt trong viện bảo tàng và ra về cùng với mọi người, sau khi được lục soát y như mọi người.

- Nhưng khi lục soát thật kỹ toàn bộ viện bảo tàng, bảo vệ không tìm thấy dây nịt. Cậu giải thích việc này như thế nào?

- Bảo vệ nhìn không kỹ, thưa bác. Bọn lùn đã chọn chỗ giấu đúng như trộm

chuyên nghiệp. Chúng dự kiến chủ nhật tuần sau trở lại lấy dây nịt, khi mà hướng đạo lại được vào cửa miễn phí, tức là một ngày mà chắc chắn không ai để ý bọn chúng.

Khi cháu tái tạo toàn bộ vụ này, cháu yêu cầu Taro đưa cháu đến viện bảo tàng. Tại đó, với sự giúp đỡ của cha Taro, tụi cháu đã tìm ra được dây nịt...

- Những tìm thấy ở đâu? Peter, vẫn chưa biết điểm chốt yếu này của vụ án, hỏi.

- Mình sắp nói đến đây - Hannibal trả lời - Cháu đã giấu dây nịt này dưới áo vét. Ông Togati và cháu đến gặp thanh tra cảnh sát phụ trách vụ án này. Chú ấy đồng ý thực hiện kế hoạch của cháu. Khi đó, cháu đi đến nhà trọ nơi bọn lùn ở. Cháu có vẻ như đi một mình, nhưng thật ra có cảnh sát hộ tống cháu và dây nịt. Cháu tìm ra được tên lùn có chiếc răng vàng, hẳn giả vờ không nhận ra cháu. Cháu nói hẳn là cháu hối tiếc vì không chấp nhận lời đề nghị của Rawley, và cháu cảm thấy mình thích theo nghề trộm. Để thử tay nghề, cháu đã tước đoạt dây nịt của các vị hoàng đế Nhật Bản, nhưng cháu không biết làm cách nào để bán. Cháu sẵn sàng đổi lấy bốn mươi ngàn đô-la mà Rawley đã đưa cho bọn lùn. Cháu cho tên lùn xem dây nịt và hẳn đã thật sự tưởng cháu là... một tên lừa đảo tầm cỡ quốc tế!

Hannibal có vẻ rất thích thú khi thành công trong việc giả danh tên lừa đảo quốc tế.

- Cháu hẹn với hẳn phải mang tiền đến Thiên Đường Đồ Cổ trước mười hai giờ khuya.

- Cậu không sợ bị tấn công ngay lập tức sao? Alfred Hitchcock hỏi.

- Dạ không, thưa bác. Trong nhà trọ này có quá đông người. Có người qua lại suốt.

- Và cậu nghĩ rằng bọn lùn sẽ thích lấy lại dây nịt bằng vũ lực hơn là mua lại à?

- Dạ phải.

- Nói cách khác - Peter nói - cậu đã sắp xếp để cho bọn lùn tấn công bọn mình. Đám trẻ con chơi thả diều, có lẽ là những tên lùn đó đang chụp hình mọi lối vào bí mật của bọn mình. Cậu đã làm cho bọn mình sợ hú vía. . . .

- Mình hoàn toàn tin tưởng vào lối thoát cấp cứu của bọn mình - Hannibal

tự phụ đáp - Kết quả: đám lùn đã đâm đầu vào bẫy và bị bắt quả tang.

- Có lẽ, có lẽ, Alfred Hitchcock nói, nhưng cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Đám lùn giấu dây nịt chỗ nào?

- Tất cả những chỉ dẫn nằm trong bản báo cáo mà cháu đã trình bác. Hannibal trả lời với ánh mắt tinh nghịch.

Ông Hitchcock nhíu mày.

- A! Tất nhiên! Ông đột ngột la lên. Cậu nói đúng. Có tất cả chỉ dẫn. Cậu đã cố tình nói đến đường chỉ trần nhà, xưa kia dùng để treo các bức tranh. Đúng không?

Bob và Peter nhìn nhau. A! Bây giờ, khi đã biết rồi, thì quá hiển nhiên. Sao hai cậu đã không đoán ra được sớm hơn nhỉ?

- Dạ không, thưa bác - Hannibal nói - Giải đáp của bác không đúng.

Alfred Hitchcock sậm mặt lại, và hai má ông phình lên như sắp nổ tung.

- Nếu dây nịt Cầu Vòng không có ở trên đó, thì ở đâu? Ông gầm lên.

- Cháu cũng nghĩ như vậy, thưa bác. Cùng với ông Togati, cháu đã bắt đầu tìm chỗ đó trước. Rồi, khi cháu đứng trên cái thang, bị lượng khí lạnh ập vào mặt...

- Máy điều hòa! Alfred Hitchcock đột ngột la lên.

- Dạ đúng, thưa bác. Máy điều hòa. Trong báo cáo tụi cháu đã đề cập đến hệ thống điều hoà không khí của viện bảo tàng. Dây nịt được giấu chính trong ống dẫn khí điều hoà vào gian phòng. Chỗ hở của ống này cao đến nỗi khi muốn lên đó cần phải có thang. Vì vậy mà bảo vệ tưởng là không cần phải xem chỗ đó. Nhưng đám lùn là nghệ sĩ nhào lộn, chúng đã trèo lên vai nhau và dễ dàng nhét dây nịt vào ống

- Tuyệt vời! Hết sức tuyệt vời! Ông Hitchcock tuyên bố. A! Một điểm cuối cùng. Tại sao Jordan và Rawley lại nói đến dây nịt, trong khi Jordan vô tội? Hannibal hơi đỏ mặt.

- Cháu đã làm khi hiểu những âm thanh nghe được - Hannibal thú nhận - Có lẽ do cháu nghĩ quá nhiều đến vụ trộm ở viện bảo tàng. Ông Jordan không hề nói đến dây nịt. Lời giải thích của ông đúng: ông chỉ nói đến giấy bịt...

Alfred Hitchcock cười khúc khích.

- Đời là thế đấy! Ông nói - Các vị thám tử à, ngoài đời có rất nhiều ngẫu nhiên, ta phải biết vận dụng. Các cậu ơi, tôi cảm ơn các cậu... Và tất nhiên là tôi chờ đợi báo cáo sắp tới của các cậu.

Khi ba bạn ra khỏi văn phòng, một nét đăm chiêu hiện lên mặt nhà đạo diễn.

- Thần lùn, ăn trộm, và dây nịt của các vị hoàng đế Nhật Bản! Có thể ra một bộ phim rất hay! Ông nói khẽ.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vũ.

Đánh máy: HanAn

Nguồn: Nhà Xuất Bản Trẻ

HanAn/ VNthuquan - Thư viện online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 8 năm 2009